

MIHAIL BICA

Nori în derivă

Nigredo

Mihail Bica

NORI ÎN DERIVĂ
(Impresii și însemnări)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BICA, MIHAIL

Nori în derivă : impresii și însemnări / Mihail

Bica. Arad : Nigredo, 2009

Bibliogr.

ISBN 978 973 88705 1 2

821.135.1 94

MIHAIL BICA

NORI ÎN DERIVĂ

(Impresii și însemnări)

NIGREDO

Mihail Bica

Membru al Societății Române de Haiku din București, precum și al Societății de Haiku din Constanța.

Debut editorial:

Clepsidra spartă (plachetă), Editura Ambasador, Târgu-Mureș, 1999

Publicat: *Rănille tăcerii* (haiku-uri și poeme în versuri albe),
Editura Nigredo, Arad, 2007

Publică în:

„Cuvântul liber” (proză scurtă) – cotidian din Târgu-Mureș
„Târnavă” (micropoeme și haiku-uri) – revistă de cultură și artă din
Târgu-Mureș

„Albatros” (haiku-uri) – revista Societății de Haiku din Constanța
„Haiku” – revistă de interferențe culturale româno-japoneze din
București (haiku-uri)

Prezent în antologii:

Antologia de haiku – Constanța, 2001

Bucurii efemere – Târgu-Mureș, 2002

Aroma de nea – Editura Ardealul, Târgu-Mureș, 2003

Salutându-l pe Basho – Cartea Festivalului Mondial de haiku: Mamaia,
2005, Editura Boldăș, Constanța

Antologie de poezie și comentarii – Valentina Becart, Editura Pan Europe,
Iași 2008

Scurtă lămurire

Ce se vor aceste scrieri?

Ele sunt cioburi de trăiri, de sentimente izvorâte dintr-o lungă perioadă de timp, acoperind peste patru decenii de viață transpuse în notații, săvârșite într-un jurnal.

Așadar, rândurile care urmează își trag seva din însemnările făptuite în acele caiete, acestea învăstăte fiind cu gânduri și căutări existențiale, cu nedumeriri și zbateri inerente oricărei vieți derulate în vremuri atât de tulburi, ciudate și pestrice precum cele din ultimele două decenii.

Așa încât, viețuirea acestora nu se putea să nu mă ducă la mari descumpăniri, apoi la uimiri!

Or, de aici și până la scris, ca act defulator, nu mai este decât ... o jumătate de pas, pas care am simțit că trebuie să îl săvârșesc...

Mihail Bica

Moto:

Personal mă consider mai degrabă un bun cititor.

Am cutezat să scriu...

Dar tot ce am citit sunt mai importante decât cele pe care le-am scris, pentru că, de citit, citești numai ce îți place, pe când de scris, scrii nu întotdeauna ceea ce ți-ai dori să scrii, ci numai ce ești în stare să scrii.

(După o afirmație a lui J.L. Borges)

Despre mine și despre anotimpuri

(1)

În tot ce mă înconjoară îmi caut propriu-mi suflet; mă bucur nespus de mult când mă regăsesc într-o adiere de vânt discretă care înfioară frunze abia ițite la început de florar...

Apoi, mai târziu, îmi place să mă regăsesc în vesele triluri de păsări, în tunete și în norii grăbiți care varsă potop de ploaie peste însetata natură.

Mă încântă, mai apoi, ivirea surâzătoare a soarelui, după ce ploaia a trecut tot așa de subit precum a și venit.

Mă copleșește, mai târziu, parada culorilor de la finele de răpciune și aerul de cristal al dimineților.

Căderea leneșă, resemnată, a frunzelor îmi evocă scurtimea vieții, vegetale și umane...

Vine, apoi, grabnic, frigul învăluitor, pustiitor, a tot ceea ce a fost atât de delicat și de încântător.

Sosesc curând și primii fulgi de omăt învârtelindu-se în aerul vaporos și umed, acoperind, uniformizând totul în alb: rece și pur.

Despre iernile de altădată

(2)

Unde sunt iernile cu zăpezile îmbelșugate, când săniuțele zburau ca vântul, văzduhul spintecat biciuindu-ne și pișcându-ne obrazii, dureros și parcă în dușmănie, urlându-ne, șuierându-ne în urechile mușcate de ger, vrând parcă să ne smulgă capetele de pe umeri? Unde sunt...

Despre anumite plăceri

(3)

Ani în șir am alergat bezmetic după plăceri; în bună parte, efortul nu a fost în van...

Foarte curând, însă, aceste soiuri de satisfacții mi-au adus căință și durere. ...Numai plăcerile intelectuale, spirituale, obținute în bună parte prin îndelungi lecturi, numai ele mi-au mângâiat, și îmi mai mângâie încă, viața, existența.

Lectura cărților mi-a provocat apropieri nevăzute cu oameni de altădată, cu trăirile, cu gândurile și cu simțămintele acestora: durerea și bucuria lor fiind și ale mele.

Am apreciat, și apreciez, scrierile care mi-au îmbogățit gândirea, simțirea și voința, încercând să mă bucur de viață.

De aceea, de cele mai multe ori, coborând din lumea închipuită a scrierilor, în lumea cea reală, am suferit șocul crunt al realității crude, sfichiuitoare, neiertătoare.

În tot ce am făptuit, pe tărâm spiritual, răzbat anii copilăriei, răsunetul acelor timpuri atât de îndepărtate și, totuși, atât de apropiate inimii mele!

Despre zgomotul secundelor

(4)

Un foarte mare neajuns al felului meu de a fi, de a privi lumea, viața, este teama de viitor, de ceea ce îmi rezervă ziua de mâine.

Să perseverez, cu orice preț, lăsând temerile deoparte, fără teamă de ridicol și de eșec, întrucât ceea ce astăzi pare a fi naiv sau comic, mâine poate deveni un succes aplaudat.

Timpul, timpul se grăbește năucitor...

Secundele picură cu un zgomot infernal, sfâșiindu-mi inima.

Despre cunoaștere
(5)

„Cel ce cunoaște oamenii este înțelept. Cel care se cunoaște pe sine este iluminat. Cel care învinge oamenii este puternic; cel care se învinge pe sine este foarte puternic.” (Lao Tzî)
În parte, m-am învins – continui să mă înving! Și, totuși, cât de slab sunt!...

Despre ce e bine a se evita
(6)

În viață, și în chestiunile literare, este bine a se evita gravitatea, sobrietatea. Mă zbat pentru a ocoli această molimă sinistă, însă ea revine, de fiecare dată, cu îndârjire, năpădindu-mă.
Lupta cu propriu-mi demon, cu propriile mele nemulțumiri, insatisfacții și năzăreli, altele decât cele ale majorității oamenilor, starea mea de veșnic nesatisfăcut, combinată cu o sensibilitate deosebit de acută, mă transpune într-o situație de vulnerabilitate teribilă, dezastruoasă.

Despre ce cauți și ce anume găsești
(7)

Bărbatul caută nevasta-alifie, nu nevasta-cactus...
De aici și imensul excedent de femei-cactus libere pe toate meridianele.

Despre compromisuri

(8)

Demult trebuia sa fi învățat că fără a da, nu poți primi, că nu poți ajunge niciunde dacă nu cazi de acord să faci și lucruri pe care nu le dorești. Până la urmă ești ceea ce dăruiești, nu ceea ce păstrezi...

Despre vane închipuiri

(9)

Multe, prea multe mele iluzii îmi întrețin focul suferinței; prin urmare, ar fi util, și nimerit, să-mi extirp aceste închipuiri care îmi schilodesc sufletul de atâta amar de vreme.

Mi-am dat seama că mă îngrozește mai mult plăsmuirea-mi zănată decât realitatea, ce-i drept cruntă și ea, însă cu mult mai tolerabilă decât tiranicul, năstrușnicul gând.

Din pricina acestor gânduri chinuitoare, sufletul meu stă ghemuit, chircit ca un melc în cochilie după ce a încasat un bobârnac zdravăn în antene. Chiar de sunt pîrpirii, nădejile nu trebuie să mă părăsească nicicând.

Datoria mea supremă este să fiu fericit, spulberându-mi neuitarea.

Să merg, cu orice preț, doar înainte, uitându-mi trecutul.

Să nu mă mai justific și să nu mă mai plâng!

Despre vremuri și grămada de bălegar

(10)

Prea mulți nori s-au adunat deasupra sufletului meu, și aceasta cam de multă vreme, ei neîndurându-se a se risipi...

Nervii mei, inteligența mea, atâta câtă oi mai avea, refuză cu îndărătnicie aceste vremuri bizare, șubrede, anapoda.

Pe zi ce trece realizez, tot mai mult, că tot ce a fost vis, năzuință, elan – rămân himere.

Cât despre mândria mea, din tinerețe, și de după, aceasta se aseamănă teribil de mult cu cea a cocoșului pintenat cocoțat pe grămada cea mare de bălegar din ograda cu orățanii!

Despre dorințe

(11)

Mi-e plină inima de vânătăi, de cicatrice, de pe urma loviturilor primite... Depun mari eforturi pentru a-mi împlini două doleanțe: aceea de a uita și de a putea spera.

Despre ce am învățat pe din afară

(12)

Pe de rost știu numai dorul și tristețea care mă cuprind înăbușindu-mă. În toată existența mea nu am știut să mă lupt decât cu mine însumi, nu prea am reușit să mă impun altora, nereușind aproape niciodată ca să fiu convingător în demersuri.

Am știut, m-am priceput, în schimb, să sufăr precum un câine lingându-și rănila în singurătate!

Despre copilăria-mi...

(13)

În fond, copilăria mea nu a fost una fericită, nebucurându-mă de soarele cald al tandreței, al afecțiunii. Am fost, în schimb, potopit de interdicții și de exigențe de tot soiul.

Așa că, subscriu întru totul la acea afirmație conform căreia cei care rămân optimiști, încrezători în destinul lor, de-a lungul întregii lor existențe, păstrându-și, în pofida încercărilor și obstacolelor, încrederea în viață, aceștia sunt cei care au avut parte de o copilărie fericită.

Despre ce mă doare (14)

Încerc să spun tot ce am pe suflet – oare se poate spune chiar totul? – unor apropiați ai mei; aceștia însă fie că nu îmi înțeleg frământările, fie că sunt sătui de-ale lor, tot timpul manifestă o stare de plictis, de nepăsare, străduindu-se să schimbe subiectul...

Despre veverița captivă (15)

În vizită la un cunoscut, coleg de breaslă...
La capătul coridorului zăresc un superb și, totodată, gingaș locuitor al pădurii: o veveriță captivă într-o colivie!
Dorulei de brad răzbate din fiecare salt, atât de crunt și de drastic limitat!...

Despre cum sunt eu (16)

Cum mă văd eu? Iată-mă: un temperament vijelios, uneori necontrolat, așezat pe o inimă caldă, omenească, o fire în care coexistă mari frumuseți, precum și izbucniri, ieșiri surprinzătoare, de neînțeles.
Consider însă că balanța nu se înclină spre partea cea alarmantă, periculoasă!

Despre un anume fel de ambalaj
(17)

Atracție fizică?

Dezbracă omul de ambalajul lui de piele, și vezi apoi dacă te mai atrage!

Despre mulțumirea sufletească
(18)

Consider că, pentru a fi mulțumiți de cineva, trebuie ca, mai întâi, să fim mulțumiți de noi înșine.

De aproximativ șase ani îndur, pe nedrept, fără a avea însă posibilități de contestare, groaznice umilințe pe tăram profesional: nu sunt întrebat, nu am cuvânt, nu sunt auzit.

Sunt un figurant silit, nevoit, să stea neputincios la cercul afirmării și al propășirii celorlalți.

Lovit din atâtea direcții sufletul meu se se chircește, se întunecă, surâsu-mi dispare, privirea-mi se încețoșează, chipul mi se urâtește...

Spiritul mi-e înecat de griji și de dureri, inima mi-e plină de amărăciune.

Despre pădure
(19)

Pădurea – o vagă amintire a unui rai defunct, un dar făcut de Dumnezeu omului, aceluia care, neascultându-i porunca, a fost izgonit din paradisul pentru el făurit, ființa numită om refugiindu-se în sânul naturii, unicul loc care mai păstrează crâmpie din bucuriile edenice, paradiziace, locul în care dacă intri ești cel mai aproape de Atot-Creatorul.

Când spui pădure nu se poate să nu te gândești la:

– muzicalitate (foșnetul de frunze, susur de izvoare, cântec de păsări);

– animare (viețuitoarele pădurii, însemnând vitalitate, freamătul vieții);
– liniștea, caracteristica esențială a pădurii; această liniște însă nu este... liniște, ci liniștire: un fond sonor calm, fără nimic țipător, supărător, violent, doar armonie odihnitoare, plăcută, râvnită de sufletul omului.

Astăzi, din păcate, ai noștri codrii trosnesc sub lamele motoferăstraielelor ucigătoare de arbori în folosul a doar câțiva oameni, bine cramponați de inima tăcutei păduri.

Cad victimă milioane de arbori, distrugându-se superbe peisaje, adăposturi de păsări și animale, prăpădindu-se izvoare de mirifice pâraie șoptitoare de vechi povești silvestre.

...Și armata de silvicultori consimte, tace: doar pentru a mai dobândi, încă și încă, niște bani murdari, amăgitori.

Despre o anume neliniște

(20)

Ceea ce ar trebui să ne neliniștească cu adevărat, în modul cel mai cumplit cu putință, este faptul că suntem împresurați de îngrijorător de puțini oameni cinstiți, cumsecade, nețărnici. De unde și zădărnicia eforturilor noastre spre mai bine.

Despre rădăcinile tristeții

(21)

Tristețea cea adâncă își are obârșia îndeobște într-o stare bolnăvicioasă a trupului.

Și chiar dacă trupul nu este încă bolnav, prin mijlocirea tristeții boala își află o ideală nișă de pătrundere în suflet și în trup, încet - încet

măcinându-l, decimându-l.

Ea, tristețea, este precum otrava: este posibil să îți placă, însă nu are cum să îți priască.

În opoziție cu tristețea, fericirea este cea mai frumoasă dintre priveliști!

Printr-o comandă genetică am avea obligația de a viețui în chip fericit, având datoria capitală de a nu ne da bătuți până ce nu am încercat toate posibilitățile de a accede către culmile cele luminoase ale fericirii.

Și a nu se uita: nu se poate să fii fericit fără să vrei, fără să îți dorești această stare din toată adâncimea sufletului tău!

Despre o metamorfoză cu un anume sens (22)

Bulbucii de apă... din ce sunt alcătuiți? Firește, sunt compuși din aer și din apă.

După ce se sparg, unde se duc elementele alcătuitoare?

Apa jos rămâne, aerul se ridică!...

Despre orientarea anumitor căutări (23)

În afara noastră ne găsim foarte puține, și amăgitoare, remedii ale neajunsurilor existenței; personal am încercat și mai rău m-am complicat. Acum caut soluții în mine însumi...

Nu știu de ce mă frământ, mă zbat, irosindu-mi atâta energie, fizică și sufletească, când, în fond, fleacuri sunt toate, nimicuri la urma-urmei. Caut, de la o vreme, să desfășor activități spirituale pentru a-mi alunga temerile, frământările, necazurile atât de corozive de suflet și de nervi.

Despre cele două broscuțe

(24)

Zice-se că două broscuțe pică într-o oală cu lapte; una nu face nimic, cealaltă dă din lăbuțe.

Prima se îneacă, a doua se face unt!

Un sfârșit leneș, altul... harnic, truditor!

Despre surâs

(25)

Râsul se pare că este o formă brută, necizelată a zâmbetului, a surâsului.

Deși, în ordine, mai întâi apare surâsul, abia după aceea râsul, cel ce precede râsul, zâmbetul, este perfecțiunea acestuia...

Despre legi

(26)

Legile, atât în trecut cât și în prezent, însă mai ales în prezent, sunt precum niște pânze de păianjen prin care țânțarii și musculițele se prind lesne, însă bondarii, cărăbușii le rup și trec prin ele cu nepăsare.

Așa că degeaba te enervezi, tu muscă ori țânțar de nu ai... pondere de bondar, plasa te va reține!

Despre felul de a fi al unor arbori

(27)

Salcia: aplecată deasupra apelor, mă face să mă gândesc la inexorabila scurgere a timpului și la a mea neputință de a opri clipele; îmi evocă melancolia, tristețea – mai ales salcia plângătoare!

Mesteacănul: arborele cu scoarța cea mai albă, cu frunzele sub formă de inimă! Portul acestuia este fragil, cochet și delicat...

Plopul: datorită neîncetatei mișcări a frunzelor, cu șoaptele și legănarea lor, această specie îmi induce o stare de neliniște, de agitație. Varietatea de plop tremurătoare este cea mai în măsură să îmi stârnească o astfel de senzație; frunzele acestui soi de plop au pețiolul aproape plat, astfel că, la cea mai mică adiere de vânt intră toate în alertă.

În momentele de calm atmosferic, acest arbore îmi evocă părăsirea, abandonul, melancolia.

Fagul: înseamnă pentru mine simetrie, armonie, liniște.

Iar stejarul: putere, neclintire, maiestruozitate, perenitate.

Molidul: este sobru, întunecat, un mare taciturn, atâta vreme cât nu este stârnit; atunci când furtunile îl provoacă, acesta devine năprasnic, mânios.

Bradul: este mândru, impunător și elegant. Îmi sugerează liniște, nepăsare, dor de înălțime.

Scorușul: frunzele acestuia sunt delicate, fragile, toamna colorându-se în roșu-gălbui încântător, iar fructele devin roșii-cărmizii, mult gustate de urșii carpatini.

Viețuind alături de molid și de fag, scorușul aduce o notă de veselie blândă în sobrietatea și tăcerea acestora.

Teiul: între florile de arbori, floarea de tei este ceea ce e cântul de privighetoare între păsări!

Despre resemnare

(28)

Trăim în neliniște, spaime și în suferințe morale.

Sfat, pentru mine, pentru tine... gândurile neplăcute, negative, care roiesc în preajma noastră, și pe care nu le putem înlătura, faptele generatoare consumate fiind, este bine să le dăm uitării.

Dacă nu se poate, hai să ne obișnuim cu ele!

Despre vremuri bune, vremuri rele...

(29)

După multă vreme bună, urmează obligatoriu și vremea cea rea, suferința. Numai că duratele și intensitățile acestora nu sunt uniforme, nu trag în mod egal în balanță.

Despre lecturi și viața cotidiană

(30)

Prin tot ce am subliniat în cărțile citite, m-am subliniat pe mine însumi. Am încercat să mă îmbogățesc spiritual, să trăiesc mai multe vieți prin lecturi diverse, preferând de departe jurnalele, memoriile.

Apoi, am trecut la... uciderea tuturor viselor mele, prefăcându-mi-le în crunte realități.

Ceea ce am exploatat la maximum, folosindu-mă, în totalitate, de acest drept inalienabil al acestei existențe, este dreptul la tristețe!

Despre timiditate

(31)

De când mă știu am fost un timid...

Aș califica această stare de spirit ca fiind una destul de ciudată, o dimensiune care obligatoriu duce către un singur final: singurătatea.

...Ceea ce am și devenit: un mare singuratic; neînțeles, de foarte multe ori, nici chiar de mine însumi.

Despre ticluirea de poezii (32)

Cu o minte total rațională nu se pot scrie poezii.

Acest gen de literatură are nevoie, implică o sensibilitate maladivă, un soi de nebunie aproape, o anormalitate de percepție precum și un vocabular, bagaj lingvistic, transfigurat.

Despre neliniștea codrului (33)

Pădurea, dezbrăcată de veșmântul ei de frunze, încearcă să-și doarmă somnul nepăsător și calm al iernii, așteptând sosirea zăpezii...

Zadarnică așteptare însă, în plină lună a lui ghenar!

Lipsindu-i plapuma de omăt, odihna codrului este incompletă, neliniștitoare.

Despre infernul interior (34)

Fondul tristeții mele se constituie din suma temerilor, a neajunsurilor, a eșecurilor, a nedumeririlor, a cumplitelor neliniști care m-au împresurat și m-au frământat devastator încă de la începuturile mele.

De la o vreme încoace, prin gânduri negative sistematic nutrite, cu osârdie, îmi transform clipele, orele, zilele în infern, în coșmar.

Am o veritabilă poftă de nefericire, o nestăpânită nevoie, parcă, de a-mi chinui sufletul, prin infuzie de gânduri negre, gânduri care vin valuri-valuri de undeva din străfundul ființei mele.

Nimic solid în toată viața, în toată existența noastră, în pofida unei aparențe contrare, amăgitoare.

Astfel, din amăgiri în amăgiri înaintăm spre finitudine; deși totul concură, conspiră, pentru a ne ascunde țința înspre care ne îndreptăm, nouă ne place să uităm, să ignorăm finalul...

Despre ținerea de jurnal

(35)

Scriu un jurnal intim de mai multe decenii; în felul acesta încerc a mă împotrivi firii care este râvnitoare de uitare, de acea uitare care ne scutește de multe poveri.

...De aici și multele-mi nostalgii copleșitoare!

Despre mutismele mele

(36)

Fiind un taciturn sadea, mutismele mele sunt interpretate, de către cunoscuți, ca fiind distante, disprețuitoare, ironice.

Ori, nu este tocmai așa, deși, în parte, aceste însușiri ale intenselor mele tăceri au și nuanțe de acest fel.

De cele mai multe ori neacceptându-mă pe mine însumi, așa cum sunt, și nici mediul în care hălăduiesc, ajung să fiu, să devin un mare nesuferit semenilor mei.

Despre o întâlnire

(37)

Dacă arta se naște acolo unde sufletul se întâlnește cu natura, atunci sufletul meu a beneficiat de mai multe favoruri; este adevărat că pentru dobândirea acestor binefaceri am început să pășesc către marea întâlnire încă din frageda-mi copilărie.

Despre o coabitare
(38)

Conviețuiesc cu cineva care încearcă, de cele mai multe ori reușind, să mă călăuzească; acel cineva poartă numele meu...

Despre nevoia de exprimare
(39)

O cruntă, dureroasă chiar, trebuință, necesitate de a mă exprima m-a determinat, din copilărie încă, să doresc aprig, cu încrâncenare, din rășputeri, să încep să mă exteriorizez scriind.

Odată cu trecerea vremii, mi-am dat seama că existența mea, a noastră, se scaldă într-un mare inexprimabil, într-un iureș de inefabil.

Este o imensă reușită dacă poți măcar să ajungi în preajma gândurilor, a sentimentelor, putând face doar aluzii la ceea ce ți se întâmplă. Atât.

Despre închiderea cercului
(40)

Venind, cu mulți ani în urmă, în localitatea S., dintr-o dată viața mea, până atunci lăncedă, liniară, monotona, precum luciul unei ape stătătoare, subit deveni clocotitoare, aventuroasă, antrenantă.

Apoi, trecând anii: din nou nicio undă, niciun val...

Se închide, oare, cercul?

Despre scris și citit (41)

Incontestabil, pentru citit trebuie să ai o noblețe sufletească, iar pentru scris: un har dumnezeiesc!

Dar, de cele mai multe ori, noblețea sufletească a lecturii se împletește, converge către harul cel divin al scrisului.

Acest har înseamnă să arzi, să te lași mistuit de flăcări – apoi cenușa ta să ți-o spulbere vântul în cele patru zări...

Despre cea dintâi ninsoare (42)

Ninge vesel la lumina felinarelor; fulgi mari de zăpadă, ușori, rari, zburdă jucăuși, purtați de către o rafală de vânt, apoi se așază în strat subțire, străveziu, pe pomii cu frunze necăzute încă, pe acoperișul caselor, pe căciulile oamenilor și pe obrajii fragezi, îmbujorați ai unui prunc care vede pentru prima oară fulgii de nea...

Despre tristeți și alinări (43)

Gânduri nefaste vin și îmi pricinuiesc vii suferințe, ca și cum ace înroșite în foc mi-ar pătrunde în carne.

Totul se transformă apoi în tristețe abisală.

Două mângâieri mi-au mai atenuat până acum mâhnirile, amărăciunile: cărțile și prietenele.

Dacă cărțile nu mă dezamăgesc, prietenele tind să devină...altceva, mai puțin plăcute, mai puțin mângâietoare, mai puțin înțeleghătoare.

Despre ploi (44)

Vreme multă m-am tot întrebat de ce oare ploile, apa şiroindă prin jgheaburi, stropii bătând puternic ţiglele acoperişurilor îmi produc o stare de bine reconfortantă.

Explicaţia este simplă: eu văd ploaia ca pe o dezolare în stare lichidă, ca pe nişte negre gânduri în apă prefăcute; mai pe scurt, sufletu-mi materializat.

Despre fericire (45)

Dacă fericirea decurge din tehnica, ori arta, de a nu-ţi dori decât ceea ce poţi îndeplini, realiza, cu certitudine, atunci eu sigur nu am fost, şi nu am să fiu, un fericit.

şi asta din două pricini:

- 1) niciodată nu mi-am dorit, cu ardoare şi cu asiduitate, ceva anume;
- 2) chiar dacă, arareori, am năzuit după câte ceva, am fost mult prea laş, lăsându-mă năpădit de prejudecăţi, pentru a le mai înfăptui cu tot dinadinsul.

Aşadar, nu fără repere, ţinte, putem vieţui cu depline satisfacţii, ci cu ţeluri certe, proporţionale cu ale nostre posibilităţi.

Despre râs (46)

Deşi am citit Caracterele lui La Bruyere, la cincisprezece ani deja, una din greşelile capitale ale existenţei mele este că am tot aşteptat fericirea pentru ca aceasta să îmi declanşeze buna dispoziţie, râsul.

Ori, secretul dobândirii acestei stări este să râzi cât mai mult... Și să gândești cât mai puțin!
 ...Căci viața se scurge vertiginos!

Despre savurarea vieții (47)

Ciorchinele numit „viață” l-am mâncat, cu nesaț; și deși strugurii erau coți, dulci, eu am uitat să-i savurez, bob cu bob, unul câte unul.
 Dacă nu aș fi uitat acest fapt, reușeam, poate, să mă bucur, minut cu minut, de fiecare „dumicat” de timp, în acest fel viața devenindu-mi, cred, mai plăcută, mai tolerabilă.

Despre case (48)

În drumurile mele, legate de profesie, prin sātuțe izolate și prin cătune, nu o dată am avut prilejul să remarc cum casele mor odată cu stăpânii lor; în mediul rural fenomenul este parcă mai evident, mai presant și mai copleșitor decât la oraș, unde se aciuează tot felul de șmecheroși „isteți” dând viață caselor.

Despre o... Casă! (Spicuri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...) (49)

Azi s-a demolat, parțial, casa bunicilor materni...
 Au rămas doar cei patru pereți ai clădirii, cu rama ușii, cu pervazul ferestrelor.

Partea casei care mai persistă are înfățișarea unui om teribil de mutilat: pare a fi o ființă – atât de dragă mie! – ciopârțită, cu membrele tăiate, cu ochii scoși (!)

Pătrund în... casă (în realitate rămân tot sub cerul liber, pătat cu câțiva nori albi, din înălțimea căruia se revarsă o căldură necruțătoare).

În „casă” – moloșuri, pereți albi, galbeni, țigle sparte, înnegrite de fum, de ploi, de vremuri...

Iată, aici, lângă acest perete erau cele două paturi ale bunicilor, aici masa, iar aici – soba... imediat lângă sobă – ușa misterioasă care dădea în camera, tot atât de tainică a enigmaticului Niculai...

Brusc am o ciudată senzație că mâini răuvoitoare, ucigașe, îmi suprimă copilăria și nicidecum o casă veche, bătrânească: dar această casă mi-a ocrotit copilăria, aici petrecându-mi cea mai frumoasă parte a existenței mele, primii mei ani de viață.

Aici, în casa care a fost, precum și în natura din preajmă, doar aici îmi găseam libertatea, liniștea, copilăreasca-mi fericire; doar aici, în casa bunicilor mei...

Despre neputința cuvintelor

(50)

Simțurile, trăirile mele, au fost – și sunt – învălmășite, confuze, fiind rezultatele unor impresii diferite, de ale căror obârșii nu reușesc să dau nicum.

Am încercat, și încerc și în prezent, măcar să dau un nume acestor sentimente, simțiri, prin consemnări în jurnal, alambicări în micropoe-me, ori în poeme în vers alb.

De fiecare dată, oricare ar fi fost modalitatea de exprimare, cuvântul – oricât de ales, de prelucrat, ar fi fost! – mi s-a părut a fi prea puțin sugestiv, insuficient de cuprinzător, grosolan chiar, sărac în vibrații

pentru a-mi reprezenta, a-mi defini trăirile, sentimentele.
Cu toate acestea, persist în a căuta cuvintele potrivite...

Despre mintea cea din urmă (51)

Traiul nostru este precar și efemer.

În scurta noastră existență, cu toții ar trebui să fim modești, sinceri, iubitori, smeriți, mai ales smeriți.

Însă duhul cel rău, care sălășuiește în fapturile noastre, ne împinge pe alte făgașe, tentante în aparență, în realitate atât de înșelătoare fiind.

În tinerețile noastre hălăduim fiecare pe aceste drumuri cu țințe, cu finaluri, parșive. Și chiar dacă vedem că suntem pe calea cea greșită, ne place să persistăm în greșeală, încercând, iar și iar, imposibilul, zadarnicul, prisoselnicul. Abia după ce acumulăm decenii bune de viațuire, ne dăm seama că viața toată ne-am irosit-o pe nimicuri, alergând după himere. Și atunci, ne întoarcem cu fața spre Cel la care tot timpul ne-am gândit, neacordându-i însă suficientă încredere, importanță, ascultare.

Aproape de capătul drumului, realizăm că ținta pentru care ne-am irosit timpul și energiile este părelnică, iluzorie. și atunci, ne oprim blocați, ridicându-ne ochii și sufletul către Cel care ne-a privit și ne-a văzut, iar noi nu am vrut să-L vedem, și nici să-L ascultăm.

Odată cu conștiința finitudinii, și a precarității vieții noastre, se naște adevărata înțelepciune...

Despre metamorfoze dureroase (52)

Decenii de-a rândul librăria „Romulus Guga” din, Târgu-Mureș, a fost locul de unde sufletul meu s-a nutrit cu conținutul atâtor minunate cărți.

Câte întâlniri dătătoare de mari satisfacții spirituale nu mi-au fost date să trăiesc în acest sanctuar al cărții!

În orașul de pe Maris, acest locaș al cărții a fost, după Catedrala ortodoxă, spațiul cel mai apropiat sufletului meu... Fie vară, sau iarnă, primăvară ori toamnă, îmi rezervam periodic o anumită zi, și o sumă de bani corespunzătoare, pentru a-mi obloji sufletul cu cărți procurate de la această librărie. Acest sălaș al cărții a existat de când îmi aduc eu aminte, știut fiind, și căutat, de foarte mulți iubitori de carte, de literatură... Am cunoscut vânzătoarele, rafturile... pe care ochii mei au căutat atâtea râvnite cărți, mult dragi sufletului meu. Deși mare spațiul acestei librării, cred că mă puteam orienta cu ochii legați, deplasându-mă la rafturile, atât de bine știute, unde cumintele cărți, de la editurile preferate, mă așteptau, tăcute, pentru a le mângâia, mai întâi cu privirea, apoi cu mâinile, pentru ca, mai apoi, să îmi mângâie, să-mi aline ele sufletul în liniște, în pacea lecturii. De câte ori nu mi-a vibrat inima de bucuria întâlnirii cu cărțile mult căutate, mult așteptate și, de cele mai multe ori, doar aici găsite, în astă-librărie!

Da, această librărie a fost locul de obârșie al unor mari și profunde bucurii produse sufletului meu. Și asta până deunăzi când, împins curiozitate, și de gerul de afară, am intrat, valvârtej pe ușa atât bine cunoscută mie... și am rămas perplex, trăsnit!

În sală – un grup de muncitori robotind de zor; pereții despuiați de rafturi, triști și goi, mirați, nedumeriți: îi privesc nevenindu-mi a crede! Instinctiv fac un pas înapoi pentru a vedea dacă nu am greșit cumva ușa, intrarea... dar nu, nu am greșit: librăria „Romulus Guga” nu mai există – a fost spulberată!

Întreb pe unul dintre lucrători ce se întâmplă, ce fac ei aici:

– Bancă, domnule, încă o bancă!

...Da, se întind băncile, se extind, ca pecinginea, înmulțindu-se precum ciupercile (cele otrăvitoare!), nimicind, cu nepăsare, tot ce întâlnesc în cale, având o mare preferință mai ales pentru oazele de

hrană spirituală.

Sufletul meu se cutremură: banul cel murdar și perfid a învins, a măturat încă o dată, și cred că definitiv, o îndrăgiți casă a cărții...

Nu-i așa, domnilor bancheri, că pot sta liniștit că, într-o bună zi, intrând în Catedrala Ortodoxă nu o să fiu întâmpinat de muncitori transformând-o, cu râvnă, într-o nouă bancă târgu-mureșeană?

Cum?! Nu promiteți?!...

Despre adevăr și tăinuire

(53)

Cred, sunt convins chiar, că între două suflete, care se iubesc, dacă există un gând ascuns, un secret nemărturisit, din clipa în care unul dintre cei doi se decide să păstreze o taină față de celălalt, fie și un singur gând măcar, din acel moment misterul, vraja dragostei dintre cele două ființe se năruie.

Multe se pot remedia într-o dragoste, îndrepta: întârzieri, nepăsări, violențe verbale, chiar și cele fizice, nedreptăți. Tăinuirea adevărului, însă, ucide iubirea, aruncând otrava însăși în seva care nutrește acest nobil sentiment, ucigându-l treptat.

Și ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, cel care, chiar dacă nevoit este să ascundă fie și un singur gând, în mod neîncetat, să tăinuiască, suferă și o prăbușire sufletească: sub povara neîncetată a dosirii tainei, în gingașele unghere sufletești, în acel suflet care a fost zămislit numai pentru adevăr și pentru iubire!

Despre melancolii
(54)

Micropoeemele, ca și poemele mele sunt triste, afirmă cei care le-au citit... Eu, cel care le-am ticluit, zic că acestea ar fi chiar mai mult de atât, anume: veritabile strigăte de disperare, iscate din confruntarea, din impactul viselor cu realitatea cea crudă.

Despre apuse frumuseți
(55)

E. a ajuns la o vârstă când bărbații străini văzând-o pe stradă nu mai spun despre dânsa: „Cât de frumoasă este!” ci: „Cât de frumoasă trebuie să fi fost...!”

A fost, cu adevărat, și frumoasă, dar și blândă; însă blândețea ei fusese înșelătoare, precum o apă adâncă și liniștită...

Despre săvârșire
(56)

Moartea aduce ușurare – probabil! – celui căruia i se întâmplă. În schimb, viața, cu speranțele ei de tot soiul, sleiește, istovește, ființa omului, dezamăgind, lovind crunt în așteptările, în sufletul cel avid de prea multe înfăptuiri în astă viață efemeră.

După moarte, rămâne – o vreme! – tristețea, mai mult sau mai puțin sinceră a celor apropiați.

Apoi, bine-știuta uitare!...

Despre excursii

(57)

Aș fi avut multe prilejuri de a mă rupe de realitatea sufocantă care mă împresoară.

Anume, puteam beneficia de excursii în străinătate, la prețuri modice, la fel și în țară, tot în condiții avantajoase. M-am abținut însă, întrucât știu că, în cazul meu mai ales, schimbarea mediului nu ar rezolva problema, problemele care mă frământă, împrejurările neprețuind prea mult atunci când firea, sufletul omului se află într-o veșnică neliniște, tulburare. În van m-aș despărți de lucruri, de ființele dinafară, dacă de mine, de forul meu lăuntric, niciodată, în astă-viață, nu am să mă pot delimita. Așa că, tot ce aș înfăptui, plecând într-o vilegiatură, de mai lungă ori de mai scurtă durată, ar fi doar o schimbare de loc a trupului, lăuntricul, sufletul meu rămânând în continuare cu același zbucium necurmat, cu aceleași frământări. Neputându-mă lecu, elibera, prin schimbarea locului în care mă aflu, mutându-mă dintr-un loc în altul, mi-aș adăuga noi remușcări, păreri de rău, alte greșeli, frământări, pe lângă cele multe, vechi, existente.

Despre nașterea unei cărți

(58)

Mă aflu în stadiul de... moșire a unei cărți.

Totul, toți pașii i-am parcurs prin mijlocirea internetului, cu ajutorul unei tehnoredactoare (S.R.) care o să și ilustreze lucrarea.

Ca să ajungă până la tipografie, scrierea a trecut prin felurite faze, piedici neprevăzute, prin tot felul de munci, mici suferințe, apoi bucurii, dezlănțuiri de tensiuni emoționale, ceasuri de veghe și de neliniști.

Am noroc de persoane care m-au încurajat, altfel nu cred că aș fi purces la acest drum, nu foarte anevoios, intempestiv însă în acest moment al existenței mele.

Despre o toamnă de altădată
(Spicuiuri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(59)

E toamnă iarăși...

Este anotimpul când frunzele ruginii părăsesc copacii, căzând ca niște lacrimi uscate ale acestora; este anotimpul când păsările domestice încearcă cu disperare să se ridice, sub imboldul instinctului, în țării... să plece, precum odinioară, în țările cu un singur anotimp. Zborul lor scurt, la mică înălțime – zbor greu, stângaci – țipetele lor deznădăjduite, urmate de noi și noi încercări, și de tot atâtea eșuări, această neputință a lor de a pleca, din pricina aripilor ingrate, trădătoare, are ceva dramatic, înduioșător...

E iarăși toamnă...

Și iarăși început de an școlar...

Și ca acele păsări neputincioase, mă simt și eu când orice încercare a mea de a mă alătura și eu „cârdurilor” vesele, zgomotoase, de școlari este zadarnică.

Despre o lucrare la care nu am mai participat
(Spicuiuri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(60)

La propunerea colegului F. urcăm pentru trei zile la munte, pentru a efectua o punere în valoare în munții Gurghiului. Până în localitatea V. călătorim cu autobuzul; de aici, mai apoi, ne continuăm drumul, până în creierii muntelui, cu mocănița, trenul forestier.

Leneș, pufăind, acesta șerpuiește în sus pe Valea Corbului...

Alunecăm încet pe lângă parchete terminate ori în curs de exploatare, pe lângă depozite forestiere intermediare.

Ne apropiem, încet - încet, de niște uriașe furnicare fumegânde situate într-o poiană: sunt trei bocșe de mangelizare, cu mirosul lor atât de specific.

Lucrătorii de aici, mangelizatorii, trebăluiesc de zor, cu hărnicia binecunoscută a furnicilor, în jurul bocșelor clădite, ori în curs de clădire. Funinginea le-a învăluit întreaga față, negrul obrajilor contrastând puternic cu albul ochilor și al dinților.

Trenul se opintește, găfâie și scuipă fără încetare granule mici de zgură fierbinte către grupul nostru de cinci persoane, proțăpite pe platforma unui vagonet mirosind puternic a rășină de la cojile împrăștiate, rămase pe pardoseală de la buștenii de molid transportați.

Îmi trag pălăria mai adânc pe cap și îmi ridic gulerul vestonului.

Pe parcurs, numărul de vagoane- platformă cu răcoanțe se înmulțește prin adăugarea de noi platforme.

Oamenii întâlniți pe traseu, lucrători forestieri, ne salută printr-o discretă înclinare a capului, însoțită de o vagă mișcare indescifrabilă a buzelor. Trenulețul, sleit parcă, se oprește cu un prelung oftat: suntem la cap de linie.

Apoi, grupul nostru își continuă drumul pe jos, mai întâi urcând un povârniș abrupt, după care, pe o cărare mărginită de rugi de zmeur cu fructele răcoapte, aromate, ne îndreptăm către un platou pe care deja se poate zări cușma cabanei silvice care ne va găzdui.

Nu ne grăbim, avem tot timpul, iar îmbietoarele boabe de zmeură parfumate oricum așteaptă să fie culese mai bine de noi, decât de către nedelicatele labe de urs.

Aproape de cantonul silvic, din ceruri brusc se revarsă potop de ploaie. Pășim pragul cantonului, împinși din spate de năvalnica ploaie iar din față, din întunericul odăii, ne pomenim izbiți de un miros amestecat, acru, de transpirație și de obiele.

„Suferința” ne este repede anihilată de către doi silveștri care ne anesteziază rapid cu apa sfințită, cu grade și mărgele multe.

Afară ploaia a conținut. Sub un molid, înalt și întunecat, aflat chiar în fața ușii cabanei, doi bărbați, însărcinați cu bucătăria, trebăluiesc în jurul unui foc ale cărui vâlvății se înalță periculos de aproape de cetina arborelui cu care, pare-se, ar vrea să se înfrupte și ele.

Nu departe de focul de tabără, o glajă, soră cu cea din cabană, este din când în când înșfăcată de către cei doi bucătari și conținutul incolor, nu și insipid și inodor, gustat vârtos de către aceștia.

Aerul, care și așa era răcoros (altitudine de peste 1200 de metri), s-a răcit subit după ploaia de adineaurei.

Suntem anunțați, de cei de lângă foc că mâncarea este gata; mâncăm biftec, apoi bem, și înainte și după, din palinca cea năucitoare.

...Seara târziu – după un lung taifas în jurul lămpii cu petrol, a cărei lumină este net eclipsată de către încă două sticle albe cu tărie pe terminate, puse pe o masă soioasă, neagră și lipicioasă – ajunși la o oră verticală, ne decidem să ne culcăm.

Gazdele, primitoare, ospitaliere, ne-au cedat ale lor paturi care, pe mine unul mă îngrijorează, producându-mi profunde neliniști: păturile care de la bun început mi s-au părut dubioase, având certitudinea că adăpostesc gănganii năstrușnice, peste noapte și-au eliberat fauna captivă, creându-mi ore de coșmar; la acest chin s-a mai asociat și efectul consumului, ușor excesiv, de niște licori purtând grade multe!

Dimineța, cu zorii abia ițind, răsuflet ușurat că pot să ies din patul de calvar în care noaptea toată m-am zvârcolit, războindu-mă cu minusculele satane.

Odată ridicat din pat, simt că stomacul manifestă dorința de a se întoarce pe dos, timp în care capul îmi este greu și îmi vâjâie ca vântul printre molizi.

Sunt îmbiat cu... palincă (cui cu cui se scoate!). Refuz. Mă hotărâsc să cobor în civilizație înainte de termen, iute, fără a mai cumpăni.

Parcurg tot drumul înapoi, pe jos, până în localitatea V., aproximativ douăzeci de kilometri.

Minunatul decor de toamnă, al drumului de întoarcere, apa rece, de cristal, precum și aerul ozonat, m-au dres până acasă, încât seara, ajungând în camera mea liniștită, după un duș fierbinte, mă simt totalmente remontat, nesimțind pic de oboseală.

Doar amintirea nopții de la munte mă mai obsedează...

Despre un anume fel de a fi

(61)

Obsesia lucrului perfect executat duce la scăderea randamentului; pe lângă acest neajuns, zbaterea, truda continuă de a nu scăpa nici un detaliu, pentru a făuri un lucru de calitate, continua tensiune poate duce la tulburarea stării de sănătate. Crește vulnerabilitatea la factori traumatizanți, apar: depresiile, tracul, timiditatea.

...Din păcate, cele de mai sus le știu din proprie experiență, le-am constatat pe propria-mi piele!

Prea mi-am fixat țeluri greu tangibile, aflate în disproporționalitate cu posibilitățile mele, eșecurile neîntârziind să vină, acestea m-au determinat să mă simt, de cele mai multe ori, inferior, neîncrezător în sine; și în alții...

Despre vremurile prezente

(62)

Cum îmi mai pot găsi mulțumirea și liniștea lăuntrică când cel de lângă mine mă exploatează, mă batjocorește și, apoi, jubilează savurându-și puterea?

Cum mai pot găsi, Doamne, bucuria, partea pozitivă a existenței, atunci când totul este mârșav, putred, întunecat, fetid?

Ajută-mă, Doamne, să pot să fiu smerit și să nu mă cred umilit – deși sunt!

Ajută-mă să îmi pot tempera grea suportabila senzație de neliniște, de continuă insatisfacție, de eșec, de vulnerabilitate, de revoltă!...

Despre vremurile de odinioară (63)

Sufletu-mi timid și firea-mi singuratică mi-au împins copilăria toată pe calea refugiului în natură, aceasta fiind unica soluție de a mă retrage dintr-o lume potrivnică, greu suportabilă, neînțeleasă.

Vacanțele toate aici, în sânul naturii, mi le petreceam, iar în timpul anului școlar, cum scăpam de la cursuri, tot aici, pe deal, ori prin păduri mă retrăgeam, solitar: doar eu și păsările cerului.

Mai toate lecturile mele, aici, pe deal, s-au petrecut: sub un nuc, ori un prun, din primăvara timpurie, până toamna târzie, rece.

Iarna, cu săniile, apoi cu schiurile, am colindat aceleași plaiuri de neuitat, cu zăpezi abundente pe atunci... și cu atâtea speranțe!

Despre valori ignorate (64)

La bătrânețe omul se agață de viață cu o aprigă îndârjire, se luptă, se zbate, cu disperare chiar, pentru a împinge existența înainte, agățându-se de valorile materiale cu înfocare, mult prea rar acordând atenția cuvenită bunurilor spirituale: adevăratele, realele valori.

Am colegi de muncă ajunși la vârsta pensionării care nu vor să părăsească scaunul, agățându-se cu înfocare de o activitate față de care, în afară de nevoia proprie de bani și de activitate, oricum mai puțină decât acasă, nu simt nimic decât cel mult un viu dezgust.

Toți acești vârstnici țin cu dinții de viață și de agoniseliile pe care le-au făcut în decursul ei. Foarte puțini sunt aceia- nici eu nu mă consider

mai breaz – care s-au gândit să adune în timpul vieții lor preponderent valori, bunuri spirituale care pot fi duse, luate și dincolo, atunci când vor pleca pe drumul fără de întoarcere, valori cu care ne putem îmbogăți ignorând frica apăsătoare că într-o zi hrăpăreața piericiune să ne facă să le pierdem prețul, esența.

Despre cărțile cele bune (65)

Nemărginita murdărie a acestei lumi, gândurile negre care ne chinuiesc zi de zi, toate acestea, pe lângă muzica bună și vinul cel bun se mai pot spăla, fie și parțial, cu cartea cea bună!

Despre brumărel (66)

Început de brumărel: pădurile încep să roșească la gândul goliciunii apropiate...

Despre nădejdi (67)

Pentru ca viața să fie tolerabilă și să te poți bucura de bruma de fericire ce ne este dată, ea trebuie să se sprijine pe anumite suporturi, de cele mai multe ori imagineare, pe iluzii; abia așa ne putem duce înainte apăsarea, chinul traiului nostru cotidian.

În clipa în care devenim lucizi, lipsindu-ne existența de de închipuiri, roțile vieții încep să scârțâie amarnic, iar osia se frânge...

Despre singurătate
(68)

După unii (scriitori) se scrie atât de mult pentru că oamenii se simt singuri...

Însă, afirmă un ilustru poet, un om care scrie nu este niciodată singur. Consider, și eu, că în timp ce scriu nu sunt chiar atât de singur pe cât mă simt totuși...

Despre suflet
(69)

Lumea est europeană în ritmul în care hălăduiește pe drumul pe care și l-a ales, foarte repede va dobândi mari valori materiale.

Dar ce folos dacă în același ritm își pierde, proporțional cu agonisile pieritoare, efemere și bunul său cel mai de preț: sufletul.

Ori, în orbirea noastră demonică, imitând cu minuțiozitate cele ce se petrec în Occident, salvarea sufletului se impune cu prioritate.

Despre noi și despre alții
(70)

Pentru noi înșine suntem mai importanți decât pentru alții; de aici se naște năucitorul șoc atunci când ne este dat să descoperim ce infimă însemnătate prezintă, în realitate, ființa noastră pentru semenii noștri.

Despre „a lipi pe jos”... sau despre pardoseli de altădată
(71)

Pământul cel bătucit al odăilor casei bunicilor: câte dragi amintiri mă leagă de acea casă, de acele vremuri!

Foarte adesea, dar obligatoriu înainte de sărbători, bunica ieșea pe stradă- arareori trecea vreo mașină – ca să adune bălegar uscat de vacă într-o găleată din tablă; apoi, împreună cu bunicul, eu înarmat cu o sapă, el două cu două găleți, mergeam în pârâul Liza pentru a scormoni în peretele galben al văii după argila necesară formării amestecului de pământ bătucit.

Din argila adusă, udată cu apă, amestecată cu balega de vită, adunată de pe stradă, zdravăn frământate de bunicul, rezulta o pastă galbenă care se întindea pe pământul odăilor; peste stratul proaspăt de argilă se așternea un alt strat subțire de nisip pentru ca să nu se ia argila nouă.

Mirosul de argilă umectată, precum și o vagă aromă de...balegă de vită, îmi stăruie și acum în nări...

Mai târziu, lumea modernizându-se, pământul cel galben al camerelor a fost acoperit cu un strat negru de carton asfaltat, modalitate mai practică, un salt calitativ, un progres care a scutit-o pe bunica să mai iasă în stradă, ca să adune balega uscată, apoi să se târască prin odăi până să se aștearnă noul strat de argilă.

La intervale de timp mult mai rare, decât în cazul pământului bătucit, se schimba stratul de hârtie bituminată uzată, având, mai ales, găuri produse de picioare de scaune sau de mese, ori rupturi pe margini.

În camera mătușii, apoi a unchiului, peste cartonul astfel așezat, se așterneau rânduri aproape alipite de covoare multicolore, țesute în casă de către bunica în casă, în geroasele zile de iarnă cu nămeții urcați până sub ferestre și cu soba de tuci înroșită de căldura lemnului de salcâm uscate, frumos aranjate, clădite, sub streșina șurii, cu o vară înainte încă...

Despre anumite scrieri și lecturi

(72)

Lecturile mele decurg, de foarte multe ori, anevoios: îmi este teribil de dificil ca să pot face un efort persistent de răbdare pentru ca unele scrieri să îmi fie pricepute, savurate.

Știu, din alte lecturi, că cele mai subtile idei, reflecții, se pot exprima cu foarte multă claritate, fără să trebuiască să fii labirintic, încâlcit.

Despre singurătatea senectuții

(Spicuri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)

(73)

Vecinul meu de apartament – un bătrân octogenar: înalt, uscățiv, parcă fără pic de sânge în obraji, bolnav de mai multă vreme – a ieșit ca să se mai încălzească la soare (el zice că a ieșit ca să încălzească soarele!).

Este singur, vădov de foarte mulți ani, fără copii.

Privesc la el de la fereastra mansardei: stă pe banca din fața clădirii, îmbrăcat într-un halat de culoarea vișinei putrede, tocit, cu pete multe, iar pe guler... culoarea vișinei putrede este și mai pronunțată! Pe cap poartă o beretă decolorată, cu găuri multe...

Tușește, din când în când, cu „explozii”, apoi scoate din buzunarul de la piept un spray cu care își insuflă, în cavitatea bucală, din gazul cel ușurător al respirației.

În mână învârte un baston negru și privește îngândurat pământul.

Sub fâget o găină începe a cotcodăci. Bătrânul devine atent, brusc fața înviorându-i-se. Încetează să mai învârtă bastonul: cu capul aplecat, cu bărbia în piept, fără a se mișca, puțin încordat, începe a... cotcodăci!

Găina îi răspunde cu promptitudine. Fața senilă, înseninată a octogenarului schițează un zâmbet plin de satisfacție.

Dialogul înfiripat între cei doi continuă: la fiecare răspuns al găinii,

singuraticul meu vecin îi întoarce, asiduu, un cot-cot-codac foarte stilizat, gutural.

După o vreme galinacea abandonează jocul, deși moșul o mai provoacă, o mai îmbie cu câteva chemări, zadarnice însă.

Zâmbetul de pe fața tomnaticului bărbat dispare. Încremenit pe bancă, rezemându-se cu o mână de baston, cu cealaltă de bancă, continuă să privească fix, îngândurat, pământul...

Despre vremuri și scriere

(74)

De foarte multe ori îmi este foarte dificil să mă concentrez pentru a putea realiza notații clare; atunci când mintea îmi este supusă la tot felul de frământări, în preajma mea plutind atâte amenințări, primejdii, ciudățenii greu acceptabile, în astfel de condiții îmi este anevoios să pot fi limpede așa cum mi-aș dori.

Despre mine

(75)

Nu posed, din păcate, acea calitate, acea putere de atracție care îi face pe cei mai mulți oameni să se poată apropia de alții, să atragă, să acapareze, chiar de la prima vedere.

În cazul meu, prima impresie pe care o stârnesc este nu de apropiere, ci de respingere, de distanțare, nu de degajare, de relaxare, ci de tensiune.

Conversațiile de cele mai multe ori, în special cele cu unii bărbați, îmi sunt o corvoadă și mă plictisesc.

Mă bucur atunci când pot să scap, de astfel de încercări, pentru ca, mai apoi, să mă pot retrage în mediul meu preferat: lectura și, de la o vreme, computerul.

Despre însingurare (76)

Cu cât spațiul de locuire într-o casă este mai mare, cu atât se mărește și singurătatea locatarilor...

La această distanțare, fizică și spirituală, în prezent contribuie, covârșitor, televizorul și computerul, nu puține fiind familiile în care fiecare membru component are televizorul și computerul personal; deși aceste aparate au fost concepute, aparent, pentru a ne înlesni comunicarea, pentru a fi mai aproape unii de alții, ele nu fac altceva decât să ne accentueze și mai mult singurătățile. Ceea ce este mai grav, e că ele ne rup de viața reală, împingându-ne să trăim, în mod periculos, în imaginar, direcționându-ne, în chip perfid, către un mod de viață autist.

Despre regrete și tânjiri (77)

Cu certitudine, una din cauzele nefericirii mele este regretul pentru o parte a trecutului personal; pentru cealaltă parte a timpului scurs până în prezent, nutresc copleșitoare sentimente de nostalgie.

Cât despre viitor, acesta nu mi se prea arată a fi smălțuit cu flori roze; iar prezentul, acesta îmi este sumbru, apăsător.

Cele mai multe chinuri, eu mi le confecționez, le caut, le atrag, mă îngrop în ele.

Dintre toate, chinul regretului îmi pare a fi cel mai prisoselnic, cel mai lipsit de sens, și totuși...

Ceea ce îmi propun este o mai pronunțată, o mai vie apropiere de viața spirituală, creștin ortodoxă, cu toate că este evident că aceasta trebuie să îți vină, e un har, dar chiar dacă nu m-a copleșit acest dar doresc să îi vin în întâmpinare.

Despre timp (78)

Timpul vine (de unde?), și se duce (unde?), iată, de câteva decenii bune peste capul, peste sufletul meu... peste inima mea. În zborul lui, neostoit și continuu, acesta uită, de fiecare dată, din nefericire, să ia și neliniștile mele...

Despre omul posac (79)

Un om care exultă, care se entuziasmează exploziv din senin, în chip surprinzător, vulcanic, acel om înlăuntrul sufletului său este învăluit de o sumbră tristețe...

În pârjolul durerii sale, de cele mai multe ori acesta caută să se pedepsească pentru necazurile care îl bântuie, autopersiflându-se de obicei, minimizându-se cu necruțare pe sine, ca și cum grijile, problemele nu l-ar doborî îndeajuns în negrele taverna mohorâte ale sufletului. Omul posac este un om mânios, mâhnit de sine și de ceea ce se petrece în jurul său. El este un ursuz, melancolic, violent, zgomotos în anumite împrejurări, dificil și aspru- este un vulcan gata de a erupe în orice clipă.

...Și ce păcat de o viață astfel trăită, cu timpul și cu nervii cheltuiți pe asemenea stări de suflet nefaste.

Un astfel de om, veșnic posomorât, cătrănit, are un suflet zdruncinat și tulburat. El pururi se plânge de orice, netrebuindu-i motive, pricini serioase, pentru a-și declanșa tânguiri.

Un astfel de companion, etern frământat și nesatisfăcut, oricât ar fi el de util ca tovarăș, devine un motiv de tulburare al liniștii celui din jur.

Se pare că mult mai nimerit este ca viața să o iei în râs decât să o iei prea în serios și să te tot plângi de ea.

Natura omului este mult mai apropiată de considerarea vieții în mod lejer, nu foarte grav, decât să te tot lamentezi de ea. Râsul făurește loc de speranță, plânsul atrage după sine deznădejdea.

Sufletul are nevoie vitală de liniște și de descătușare pentru a-și putea îndeplini menirea, pentru a-și putea întinde aripile.

Or truda, continua zbatere produce uzură, lăncezire a spiritului.

Și ce este mai trist și mai dureros: multele eșecuri care ne însoțesc în viața ne fac îndeobște mai cruzi, mai intoleranți.

...Dar omul trebuie să fie pregătit pentru a întâmpina loviturile soartei, toate nenorocirile, până la capăt.

Despre frunza care moare (80)

Frunza cea veștedă, senină și netulburată se desprinde de ramură și, încetișor și tăcut, cade lin la pământ...

Nu o plânge nici arborele, nici celelalte frunze... Și nici chiar pădurea: cade în tăcere, frumoasă, gătită sărbătorească.

În orice anotimp pădurea rămâne verticală, chiar dacă năprasnicele furtuni le mai răpesc câte-un arbore, chiar dacă în miez de toamnă este necrușător despuiață de podoaba ei de frunze. Viața codrului este profund tainică, fără tristeți zgomotoase, sfâșietoare.

Pe când a ta viață, omule, făcută fiind să te bucuri, pe zi ce trece tot mai tristă e...

Demnitatea frunzei ar trebui să ne fie drept pildă.

Despre vânat și vânătoare (81)

Dacă mistreții ar avea „curajul” ca atunci când sunt vânați, ori hăituiți, să atace fățiș vânătorul – și nu să-l evite – atunci mulți vajnici vânători s-ar lăsa de această îndeletnicire... nobilă!

Stau în ștand, lângă un gorun secular. Deși este luna lui făurar, soarele împroașcă sulife arzătoare.

Zăpada se înmoaie văzând cu ochiul, transformându-se în firișoare subțiri de apă argintie.

Scoarța arborelui, lângă care m-am postat, este acoperită de o mare pătură verde... verdele cel mai frumos posibil: viu, fraged, catifelat, cu stropi de apă strălucitori pe firicelele firave, tremurânde în adierea vântului.

Mângâi această pătură vie, jilavă, mirifică și... rămân cu o bucată în palmă.

...Pe trunchi, în locul mușchiului căzut, rămâne o cicatrice neagră, hâdă, pe care se zbat două larve urâte, respingătoare.

În depărtare se aud focuri de armă, strigăte ale gonașilor: a început goana!

Despre pământul pe care-l călcăm (82)

O viață întreagă călcăm, cu indiferență, pământul; și el ne rabdă, până când, odată, se satură de infatuarea, de orgoliul, de maimușărelile noastre și... ne înghite, rece, nepăsător, definitiv.

Ca ființe superioare, conștiente, în fiecare dimineață, și seară, întâi ar trebui să îngenunchem sărutând pământul, pentru că ne suportă, ne rabdă tăcut, abia după aceea să ne îmbrățișăm copiii, soțiile...

Despre rănille molidului (83)

Molidul cel bătrân, din parcul oraşului, se apropie de vârsta seculară... În fiecare zi, la aceeaşi oră, o verdaică îşi face apariţia poposind pe trunchiul copacului cel vârstnic, începându-şi lucrul de zor.

Arborele are trunchiul numai răni, fiind martorul fără voie al clipelor de tandreţe dintre el şi ea, elevi la liceul de lângă această oază de linişte şi de verdeaţă; scoarţa îi este ciopârţită de litere şi de simboluri încrustate din care se scurge sângele alb al copacului, rănit din dragoste umană, fără putinţă de a-şi mai putea închide plaga, suferinţa copacului fiind intensificată şi de ciocănitoearea venită la festin, scoţând cu lovituri măiestre furnici şi muşte captive în răşina acoperitoare.

Deşi lovit cu neîndurare în rănille-i deschise, cu lama de cuţit, şi cu pliscul cel ascuţit, bătrânul molid tace... tace, înţelegând, suportând fără crâcnire, atât fiorii de dragoste ai tinerilor, cât şi foamea ghionoaiei verzi căreia, cu dureri mocnite, îi oferă gângăniile care i-au gustat, şi ele, din cicatricea rănilor nemaiputându-se, apoi, elibera din strânsoarea ucigătoare a răşinii.

Cât de mult ar vrea să spună, arborele suferind, îndrăgostiţilor, apoi ciocănitorii, să nu taie în pielea lui îmbătrânită, să nu-l mai izbească cu clonţul în rană pasărea cea nesătulă, ci mai degrabă să-i mângâie scoarţa crăpată de ani, de geruri, ori de arşiţe!

Însă niciunul nu stă să-i asculte tăcutele rostiri, grăbit fiind fiecare să îşi satisfacă doar instinctele proprii, egoiste.

...Ramurile sale de la vârf au început a se veşteji, de ani, de dureri; oricât s-ar încrâncena, nicicum nu poate pricepe de ce sentimente atât de frumoase, de gingaşe ale omului trebuie să se materializeze prin intermediul lamei cuţitului, cu izbituri şi tăieturi în al lui trunchi!

Se miră, bătrânul arbore, şi tace...

Despre manifestările naturii
(84)

Ador fenomenele atmosferice precum ninsoarea, vântul, ploaia...

Ninsoarea, fiindcă este... lirică...

Vântul, pentru că este epic... iar, ploaia... ploaia fiindcă este patetică!

Despre ființa umană
(85)

Se afirmă, de către unii savanți, că propria noastră civilizație are un viitor îndoielnic...

Pricina esențială a acestei durate puse sub semnul întrebării ar fi dificultatea, ineficacitatea noastră de a coopera în mod salutar pentru a ne rezolva problemele.

Specia umană este... gâlcevitoare! Conflictele locale sunt considerate de către oameni a fi mai importante decât supraviețuirea generală.

Deși inteligentă, ființa umană de cele mai multe ori își folosește această calitate, această însușire pentru... a-și aminti o jignire pe care să încerce apoi să o răzbune!

Despre o altă ureche
(86)

Oare cu ce îmi... aud propria-mi voce?! Lucru cert este că nu cu urechile...

De nu mă crezi, astupă-ți urechile, oricât de etanș, apoi vorbește!

Atunci când mi-am auzit pentru prima dată vocea, înregistrată, am rămas uimit de imensa, de totala diferență dintre ceea ce știam că îmi este vocea, timbrul ei, și vocea, absolut străină pe care o auzeam prin

mijlocirea unei bande magnetice.

Da, cu ce ne auzim vocea atunci când vorbim: cu o altă... ureche?!

Despre luna cu nume de floare

(87)

Florar!

În livada cu pomii înfloriți, zumzet neconținut de albine, plutire lină de fluturi multicolori și cântec vesel de pițigoi, mierle și măcăleandri.

Pe verdele covor catifelat, cu sclipiri irizate de stropi de rouă, apar primi bumbi de aur: florile de pădăii!

Despre rolurile pădurii

(88)

Armata de specialiști care poartă denumirea de silvicultori, în chip paradoxal, bună parte dintre aceștia văd, din păcate, în pădure doar o uriașă mină menită să producă cât mai mult doar în folosul lor propriu.

Ei, pădurarii, deși prin specificul meseriei lor ar trebui să fie aprigi ocrotitori ai codrilor, sunt veriga cea mai reprobabilă din gospodărirea mediului ambiant, ei fiind cei care, consimt, de multe ori din interese meschine, la decimarea unor valori vii: arborii, acele piese atât de râvnite de profitorii pădurii din toate timpurile.

Frumoșii, zvelții arbori ca să ajungă să fie tentanți, pentru jefuitori, au trebuit să acumuleze în trunchiul lor optzeci- o sută de inele anuale de „aur”. Valoarea acestor inele, deși înseamnă, în fond, cu adevărat aur, nu ar trebui astfel echivalată, întrucât, în definitiv, valoarea reală a pădurilor constă în rolul lor de protecție, și numai după aceea în cel

de producție, acesta fiind doar un rol secundar, inerent epocii când arborele, arboretul, ajunge la vârsta exploatabilității.

Din păcate însă, această a doua funcție a pădurii, cea de producție, în toate timpurile a fost ucigașa primei funcții, anume a celei de protecție, lumea toată văzând în pădure, întâi și întâi, preponderent doar o la îndemână sursă de căpățuire.

Așa cum am mai spus, specialiștii silvici nu sunt excluși din tagma celor cu astfel de mentalitate.

Este grav că ei, pădurarii, uită, ori ignoră faptul că pădurea, în principal îndeplinește acel sfânt rol de protecție deosebit, și anume: a apelor, a solului contra eroziunii, contra factorilor climatici dăunători, precum și rolul de protecție de interes social, această funcție incluzând de fapt efectele favorabile exercitate de pădure asupra colectivităților umane situate în centre urbane, stațiuni balneoclimaterice, sanatorii, case de odihnă, stațiuni turistice...

Pădurea în care jefuitorii văd doar lemnul, de lucru sau de foc, prin efectul favorabil de ordin estetic pe care îl poate exercita, este capabilă să inducă stări sufletești pozitive care, la rândul lor, condiționează starea fizică a organismului.

Dacă ne analizăm impresiile după o zi petrecută în pădure, vom constata: ceea ce ne impresionează cel mai mult într-o astfel de ocazie nu este doar răcoarea pădurii, nici aerul curat și proaspăt ci și frumusețea peisajului, viața din pădure, măreția naturii în general, adică aspecte care produc în noi stări afective deosebite, ridicându-ne tonusul vital prin contemplarea frumosului natural, cea silvestră fiind atât de apropiată de perfecțiune!

Tot în acest context nu trebuie neglijat un detaliu important, anume: culoarea verde a vegetației forestiere menține echilibrul sufletesc, având o acțiune psihică și igienică asupra omului, mai percutantă decât oricare altă culoare.

Despre literatură ca refugiu
(89)

Chiar dacă literatura nu ține nici de foame, nici de frig, pentru mine aceasta este o uriașă binefacere spirituală: fără ea existența mea ar fi fost îngrozitor de searbădă, de lacunară.

Prin intermediul ei mi-am completat existența, atunci când realitatea tindea să devină înăbușitoare prin duritate și prin meschinărie.

Chiar dacă am înaintat în vârstă, lecuindu-mă, treptat, de multe, iată că de cărți nu mă pot dezbăra.

Și zău că nu îmi pare rău...

Sufletu-mi, chinuit și împovărat, doar pe acest tărâm, literar, și-a putut găsi refugiul, înseninarea adevărată, fără să mă mai cuprindă apoi dezamăgiri de niciun fel.

Despre câinele polițist
(90)

Cu câteva zile în urmă un infractor dădu spargerea la restaurantul T. din localitate.

Totul se petrece sub vălul nopții, după ora închiderii...

Bilanțul spargerii: sunt sustrate bani, țigări, diverse butelii de vin și sticle cu coniac fin.

Dimineața, la deschidere, slujbașii restaurantului constată efracția; nu se clintește fir de păr la locul faptei, anunțată fiind de urgență poliția locală.

Prompt, la chemare, se prezintă trei agenți de poliție precum și un impunător câine lup, deci, în total patru slujitori... de data aceasta socotindu-se și câinele... ai ordinii și liniștii noastre publice.

Ajunși la locul faptei lucrătorii, toți patru, se aștern pe treabă.

Lășosul amușină atmosfera localului, după care își trage însoțitorul înspre bucătărie. Traversă în grabă compartimentul, fiorosul animal adulmecând nesatisfăcut aerul încărcat parcă insuficient miresme culinare, de exemplu: creier pane!

...Dar să-i urmărim: ies, valvăteț, din bucătărie, coboară apoi scările care duc înspre curte și, de aici, câinele, victorios, se îndreaptă, smucind brațul conductorului, ață spre W.C.-ul braseriei...

Urmează punctul culminant: cum intrară în locul de ușurare, câinele, mârâind, se năpusti dintr-o săritură asupra unei grămăjoare de vomat; agentul neputând să înfrâneze lăcomia animalului, până să se opintească mai bine pentru a-și scoate colaboratorul din... această situație, acesta, câinele, curăță locul cu minuțiozitate, plescăind cu plăcere din limbă după care urină exact pe locul fostei grămăjoare.

Ieșiră apoi din WC, câine și stăpân, tot așa de grăbiți precum intrară, după care câinele își tractă superiorul, cu aceeași grabă și atenție, pe o altă urmă, numai de el știută, simțită, taman la poliție, pe tot parcursul drumului lucrătorul crezând că se află pe urmele infractorului!

Urmare acestei acțiuni ratate, câinele fu trimis, disciplinar, la munte pentru a păzi oile contra propriilor lui strămoși... iar al lui șef trecut fiind pe post de agent de proximitate!

Despre izvorul fericirii (91)

E plină lumea de oameni nefericiți...

Motivul esențial pentru care bântuie această pandemie este greșita noastră percepție a modului nostru de trai: față de noi înșine, însă mai ales față de semenii noștri.

Căutându-ne fericirea prin acumulări materiale de tot soiul, obiectivul către care tindem își pierde într-un totuș sensul.

Toată strădania de a ne atinge țelul, are conținut și sens doar dacă făptuirea are ca destinație alte persoane, fericirea nefiind posibilă a o realiza singur, doar pentru noi, această năzuință a noastră devenind o experiență vie, palpabilă numai atunci când dorința care o precede este îndreptată către exterior, către altul.

Viața, realitatea, exclude actele care au altă menire, orientare, decât cea către fericirea altora.

De aceea, deși este bizar, cu cât reușim să renunțăm la noi înșine, la averile noastre, la bunăstarea egoistă, cu atât devenim mai bogați în interior, mai ușurați sufletește, mai satisfăcuți, mai fericiți, mai mulțumiți de noi înșine.

Așadar, cât mai puțin pentru noi, doar strictul necesar, atât cât să poți săvârși dărnicia!...

Despre un amic (92)

R.R. este amicul meu de vremuri bune, român sadea stabilit în Germania cu aproximativ trei decenii în urmă.

Deși în vârstă bine, fără a se remarca prin calități fizice atrăgătoare, se bucură, totuși, de o mare trecere la femei.

Ani în șir, petrecându-și verile în orașelul meu, însoțindu-l în incursiunile lui, am avut prilejul de a-l urmări în plină desfășurare pe tărâmul cuceririlor galante. Ce am constatat: omul se remarcă prin personalitate pronunțată, sensibilitate și naturalețe, spontaneitate cu totul și cu totul captivantă – calități care, firește, atrag, cuceresc.

Dacă se întâmplă ca, uneori, apropierea de țință să nu decurgă chiar lesne, omul nu cedează: stăruie delicat, gentil, până când, ea – ființă gingașă! – nu îi mai poate rezista.

Salută în dreapta, în stânga, împrăștie complimente, zâmbete,

iar în momentul în care i se răspunde, ținta este atinsă, momeala înfulecată...

Spontan, așadar, și cu o fantezie bogată, repede înfiripă o conversație, improvizează pe te miri ce teme, gura netăcându-i o secundă (...el zice că aplică principiul bicicletei: ca să avansezi, pedalează!). Măgulește persoana vizată, zâmbindu-i continuu, o vâra în ceață, o fletează în toate chipurile, propulsându-și victima într-al nouălea cer.

Dacă s-a apropiat suficient de ea, R. face chiar și mici investiții – nu grase, nu consistente ci modeste, oferite însă cu mare artă, cu mult tact. Am fost martor și la „asedii” care mie mi se păreau zadarnice, de prisos; el însă nu s-a lăsat, din contră, a fost și mai hotărât în a nu abandona! și a avut dreptate: laurii victoriei nu au întârziat să se arate, chiar dacă au fost dobândite mai dificil – roadele nu au întârziat să se arate.

A avut și cuceriri de duzină... însă, îmi spune el, și cât adevăr are a lui afirmație: orice femeie, spune R., este o prezență foarte agreabilă care nu trebuie ratată, toate fiind veritabile mărgăritare!

Dar, subliniază el, nu uita: vorbește-le încontinuu, pălăvrăgește fără încetare; în momentul în care ai tăcut, ceața romantică, vraja se destramă; și nu fi zgârcit, mai adaugă el: nu trebuie cheltuite averi, este o prostie. Fă în așa fel încât de fiecare dată când te întâlnești cu ea să intervină ceva nou!

În plus, îmi indică el, studiază-i aria de interese, vezi ce anume o preocupă, ce o pasionează.

În momentul în care i-ai descoperit interesele, pasiunile, din clipa aceea cheia inimii ei se află în mâinile tale.

Tu, adaugă el, față de mine, ai avantajul vârstei, precum și al unui fizic plăcut, însă nu ești capabil să îți exploatezi privilegiile, calitățile.

Lasă-ți emoțiile, temerile pentru alte prilejuri, fi calm, încrezător, distins și, mai ales, zâmbește!

...Și să nu uit, îmi spune acesta, perfecționează-ți arta conversației, făcând-o cât mai subtilă, cât mai variată!

Despre păsări
(93)

Păsări, păsări...

Fără voi cât de fadă ar fi natura, cât de statică și de monotonă!

Fără voi nu ar fi cântec și culoare, nu ar fi zbor și plutire către înalțuri
sinilii, nu ar mai fi dor...

Despre alegerea cărților
(94)

Alegerea cărților preferate, potrivite propriului gust, propriilor necesități
spirituale, din anumite momente ale vieții, trebuie să fie un act pur
individual, propriu, neimpus.

Afirmând aceasta, mă gândesc la obiceiul vetust, depășit, al unor librari,
sau bibliotecari, de a recomanda cumpărătorului, cititorului, anumite
cărți pe care ei înșiși, cei care ni le propun, nu le-au citit, deci nu le
cunosc; ori, chiar dacă le știu conținutul, nu au de unde să știe după
ce arome, după ce elixiruri tânjește, la un moment dat, sufletul însetat
al iubitorului de carte.

Despre iubirea limbii române
(95)

Prin mijlocirea limbii române, a literaturii românești – în principal – ,
am putut cunoaște mari satisfacții de ordin spiritual și estetic.

Și atunci, oare, nu este firesc să o iubesc, să fiu îndrăgostit de ea mai
mult decât de oricare altă limbă?

Despre tristețea unei stâni (96)

Pe „Dealul lui Aron” – o pășune de munte împădurită, cu mulți fagi încă pe ea și cu câțiva molizi răzleți în preajma unui izvor. Peisajul autumnal, de final de brumărel, îndeamnă la melancolie.

Surprins de o ploaie neguroasă, rece, cu picuri dese, mărunte, mă adăpostesc într-o stână părăsită.

Rafale de vânt puternice smulg de pe arbori ultimele frunze adormite: ruginii, arămii...

În stână: un prici cu un strat subțire de fân, o masă dulgherească, un scaun ciobănesc, o vatră de foc înconjurată de lespezi de piatră tuciurii, cenușă împrăștiată, cioturi de lemn arse pe jumătate. Pe jos, pământul pătat de zerul gras al laptelui de vară...

...Pe acoperișul de scândură al stânii ploaia bate darabana.

Câtă pustietate, și câtă tristețe, în acest sălaș părăsit! Îmi pare că am intrat în ungherul cel mai întunecat al naturii, în colțul ei cel mai mâhnit. Privesc afară printre rosturile dintre bârnele peretelui stânii... Ploaia a mai conținut; vântul răbufnește din când în când cu furie, cu ură, cu infatuare, împingând, aici, în stână, alte și alte frunze moarte. Ramurile aprinse ale fagilor se apleacă și se ridică sub povara vântului și a ploii, tânguindu-se după clinchetul de clopoței, lătratul câinilor, strigătul tunător al baciului. Și atunci, de pe ele cad și roaie de lacrimi de frunze...

Am strania senzație că ploaia aceasta nu vine de sus, din ceruri, ci de undeva de jos, de aproape, de foarte aproape, de aici... din mine...

Vântul răvășește totul: frunze, ploaie, lacrimi... totul se amestecă în acest vârtej sălbatic, crunt, neiertător, apoi se acoperă de negură.

Despre un bătrân solitar (97)

Donisie C. – mărieșan de 56 de ani, pirpiriu, volubil cum rar mi-a fost dat să văd și să aud, trăiește singur, ca un sihastru, pe malul pârauului Frăsinel, cel cu apa cristalină, care trece prin cătunul Mărieș.

Azi, omul trecând pe la mine, îmi istorisește cu tristețe cum că a rămas și mai singur de când muri bătrânica Ileana, cea din capătul de sus al așezării, femeia care îi mai purta de grijă.

– Simt, spune bătrânelul, că odată cu ea, ceva a murit și în mintea și în inima mea... simt că am devenit și mai slab, mai singur, mai fără de rost în viață.

Îmi vorbește fluent, cu mult tâlc, utilizând frecvent cuvinte care mă uimesc prin rafinamentul lor.

– Știi să citești nea Dionisie? îl întreb curios fiind de unde posedă acest vocabular ales.

– Da, citesc, însă greoi, ce-i drept, dar citesc...

– Și ce îți place să citești?...

– Ziare, Biblia... am trei clase făcute... în șase ani! Mai multă știință, decât cea dată de cele trei clase, oricum nu ar mai fi încăput în capul acesta al meu; după ce, cu greu, am terminat-o pe a treia, am dezertat de la școală, și de acasă, tocmindu-mă cioban la oi.

Multă vreme, după ce am fugit de acasă, îmi mai vuia capul de... știință, însă, cu timpul, în liniștea de lângă oi și păduri, mi-a trecut. Mă tot mir cum pot unii să stea în școli zece, paisprezece, ori, Doamne ferește, șaptesprezece ani – ăștia, după părerea mea, nu pot să mai fie normali!

(... Actualmente, nea Dionis trăiește din vânzarea a două-trei brațe de vreascuri și uscături, adunate, zilnic, din pădurile din preajmă).

Despre subtilitatea japoneză (98)

Este notorie predispoziția japonezilor pentru miniatural; dar, mai mult decât la oricare alt popor, ei au un adevărat cult pentru natură, mergând până la identificarea cu ea.

Întrucât uriașa aglomerare, densitate a populației nipone a redus mult aria zonelor silvestre, ei au improvizate mici grădini, în care se simt bine, atât de mici încât adesea sunt mai mici decât dimensiunile obișnuite ale unei camere.

De cele mai multe ori un perete glisant desparte camera de grădină. Pentru a savura frumusețea unei astfel de crâmpiei din natură, se dă peretele la o parte, iar japonezul fără a se ridica de pe tatami (rogojina-covor) își încântă ochii și sufletul cu acest fragment de natură.

De aici, până la concentrarea unui peisaj într-o tavă (bonkei), a unei păduri miniaturale (saijei) într-un vas, e numai un pas infim de efectuat...

Despre plămădirea omului (99)

De ce nu l-a făcut Dumnezeu pe om drept și bun, lipsindu-l de posibilitatea de a păcătui, chiar dacă îl frustra de liberul arbitru?

De ce atunci când Adam și Eva, aflându-se în Eden, după ce Eva gustă din pomul cunoașterii binelui și a răului, la fel și Adam, amândoi au fost osândiți la moarte de către Supremul Creator – indiferent care ar fi fost semnificația mărului, iar atunci când unicul său fiu, Isus, a fost ucis în chip samavolnic, bestial, Dumnezeu-tatăl și iartă întreaga omenire, viață veșnică dăruindu-le, cu condiția credinței în Isus, în învierea lui?

Apoi, îmi este nițel jenă pentru felul în care este concepută ființa umană... apoi de felul în care se naște ea.

În această privință Creatorul a greșit oare, ori a vrut să pară necruțător, sarcastic?

Cât de frumos, de curat și de gingaș, de... dumnezeiesc ar fi fost ca omul să se nască printr-un gând frumos, ori printr-un cuvânt deosebit; ori chiar din spuma mării să se fi ivit, precum Afrodita!

Despre limba maternă (100)

Dacă, prin definiție, limba maternă este limba pe care o înveți în frageda-ți pruncie de la mama, ei bine, atunci limba mea maternă ar fi... maghiara!

Și asta în pofida faptului că ambii mei părinți, bunici și străbunici – paterni și materni – au fost neaoș români. Fiecare dintre ei erau vorbitori de limba maghiară, în special, abia după aceea grăitori și de limbă română.

Bizareria se datorează obligativității utilizării limbii maghiare, secole de-a rândul, în toate mediile publice ale acestei zone a țării. Ulterior, românii au fost asimilați, copleșiți de majoritatea maghiară din multe localități transilvane, în așa hal încât s-a ajuns până acolo ca românii, ei între ei, să vorbească ungurește.

Eu, ca și mulți alții asemenea mie, începând școala elementară, cunoșteam foarte puțin româna. Clasa a I-a am început-o pricepând... patru cuvinte românești, anume: da, nu, mulțumesc și bună ziua. Alții, tot români, nici măcar atât nu știau, iar o foarte mică parte a clasei, categoria aceasta putând fi numărată pe degetele de la o singură mână, vorbeau și înțelegeau ceva mai bine, stâlcind însă rău de tot cuvintele. Îmi amintesc, cu nostalgie, cât s-a chinuit cu noi dascălița noastră, D.A., originară din Moldova de nord.

Treptat m-am atașat de limba română, îndrăgostindu-mă de ea,

mulțumită și unor profesori răbdători, tenace, pasionați.

M-am străduit, dintotdeauna, să mă exprim corect, sugestiv în această limbă a mea – maternă totuși! Am căutat, persistent, să-i cunosc toate nuanțele și subtilitățile, toate frumusețile-i...

Și strădaniile mele, în acest sens, încă nu sunt încheiate...

Despre false impresii

(101)

Actualele mijloace de comunicare, moderne, precum: televizorul, internetul, telefonía mobilă... au ajuns, din păcate, nu ca să ne elibereze, ci să ne înlănțuiască, să ne cotopească mintea și sufletul, făurindu-ne iluzia comunicării, a destrămării singurătății.

În realitate, aceste aparate ne duc la însingurare, rupându-ne de realitate cea vie, aruncându-ne într-o realitate virtuală perfidă, amăgitoare.

(Ați încercat o mai apăsătoare, o mai sufocantă senzație de singurătate decât cea care ne învăluie atunci când închidem computerul, după ore bune de „trăncăneli” pe mess cu persoane știute, ori neștiute?)

Merită, oare, să ne sacrificăm fie și o oră de realitate nonvirtuală pentru una virtuală?

Eu zic că nu...

Odată cu utilizarea computerului omul a mai mușcat încă un măr din pomul cunoașterii binelui și răului!

Fi-vom, oare, pedepsiți și pentru aceasta?...

Despre câteva mărturisiri ale lui Mircea Nedelciu
(Spicuiuri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(102)

În zilele trecute am avut o plăcută întrevvedere cu scriitorul Mircea Nedelciu. M-a primit la el, în camera de hotel, din stațiunea S., fiind deosebit de ospitalier, de amabil cu mine.

Redau chintesența mărturiilor scriitorului:

„...În scrisul meu doresc să înfățișez, din principiu, evenimente, fapte trăite sau, dacă nu am avut prilejul de a fi contemporan acestor întâmplări, caut să mă informez asupra acestora din surse sigure. Intenția și dorința mea este ca, prin tot ceea ce scriu, să produc o schimbare în sufletul, în mentalitatea celui care mă citește; doresc, așadar, ca scrisul meu să modeleze omul, sufletul acestuia.

...Am început să scriu încă din liceu; aici aveam un cenaclu unde am publicat mai multe scrieri.

Nu aș putea spune exact luna și anul în care a apărut vocația- cred însă că a venit pe... furiș!

Părerii despre unii scriitori contemporani?

Sunt câțiva foarte buni, bineînțeles; sunt, însă, foarte mulți care, deși vechi truditori ai condeiului, scriu slab: nu mai țin cont de formă, conținutul fiind supărător de șubred. Aceștia își permit să scrie așa cum ...mergem noi: fără niciun efort, fără niciun control, nemanifestând rigoare asupra formei și cuprinsului a ceea ce scriu. Alții bat pasul pe loc: continuă să scrie ca pe vremea debutului lor literar, uitând că timpul înaintează.

Cum citesc? Uite, de pildă în prezent citesc trei cărți(!)

Le citesc alternativ, firește, încep cu una și o parcurg până îmi satisface curiozitatea, apoi o pun deoparte; atenție – nu am spus că o abandonez!

Să zicem că dau de o altă carte care în acel moment mă interesează, îmi

stârnește o curiozitate mai vie decât cea în curs de lectură – o încep și pe aceasta. Însă, repet, nu abandonez niciodată o carte pe care am început să o citesc. Aceasta fiindcă oricât de slabă ori neinteresantă s-ar dovedi acea scriere, din ea se poate învăța, totuși, multe.

Citesc repede; dacă îmi place cartea pe care încep a o citi, într-o zi o și termin (300 – 400 de pagini!)

Îmi plac, și mie, jurnalele. Acestea sunt ca niște ferestre prin care tu, din întuneric, privești la viața intimă a unui om, ceea ce – desigur – nu este prea frumos! Însă atâta vreme cât autorul consimte să-i fie publicate consemnările antum, tu ca cititor nu ai nicio o vină: nu poți fi acuzat de indiscreție, nu-i așa?

Îmi place foarte mult literatura sud-americană; îți recomand să citești: Un veac de singurătate, de Gabriel Marquez, apoi Garabombo invizibilul, de Manuel Scorza.

Dintre jurnale, e foarte bun jurnalul lui Petre Pandrea: Pomul vieții, la fel și jurnalul politic al Martei Bibescu...”

(În acest moment al confesiunilor, sunetul telefonului întrerupe confesiunile scriitorului. Dialogul telefonic, în limba engleză, cu o persoană feminină, prelungindu-se, prezența mea în cameră devine, în mod vădit, incomodă, jenantă pentru amândoi, așa că, ne strângem mâinile, în tăcere, mulțumindu-i și salutându-l în același timp, cu o ușoară aplecare a capului, după care părăsesc camera în vârful picioarelor.

...În timpul acestei convorbiri cu Mircea, ne-am propus o ieșire, de trei zile, în natură, în toamna anului următor, undeva într-o cabană, în creierii munților Gurghiuului.

Însă excursia proiectată nu a mai avut loc... timpul nemaiaivând răbdare!

Despre o premoniție
(103)

Seară sumbră, cenușie de făurar...

Deschid, la întâmplare, taman la pagina 49, cartea Sandei Stolojan: Jurnal din exilul parizian.

Iată ce nota doamna Stolojan, în al ei jurnal, la data de 30 noiembrie 1990:

„Timpul pentru redresarea României va fi lung, atât de lung încât, când va veni momentul, va fi poate prea târziu pentru renașterea a ceea ce s-a numit tradițional România. Va fi o altă țară sau o altă regiune dintr-o Europă altfel structurată. Dar, în orice caz, o altă entitate, a cărei profil este foarte incert.”

Așadar, doamna știa...

Personal nu aș fi crezut să fie justă prezicerea aceasta, atunci, în 1990, și nici chiar mai târziu...

Acum însă o cred!

...Afară plouă; la postul Realitatea tv. Andrei Gheorghe... pune la zid, de astădată la Brașov, „Taxa de primă înmatriculare” atrăgând oamenii să semneze protestul, opoziția lor pentru a împiedica continuarea aplicării acestei dări abuzive, excesive.

Câțiva dintre semnatari încearcă să înfiripe un discurs, de protest, în fața camerei de luat vederi; de emoție, aceștia devin incoerenți, biete marionete, victime ale unei Români conduse de hoți și de „jmecheri”...

Despre marea de culori (104)

...Și iarăși cad frunzele, părăsind arborii, părăsindu-ne pe noi. Se despart de lujeri, de crengi, lăsând copacii dezgoliți, sumbrii.

Câtă culoare, câtă lumină în aceste frunze căzânde!

De la ele ar trebui să învățăm să plecăm senini, frumoși și frumos.

Frumusețea frunzelor, în pragul săvârșirii lor, contrastează dur cu tristețea, cu goliciunea ramurilor ridicate a rugă către cer.

Jos, foșnește o minunată mare de culori; sus, pe un ram de paltin, pe fundalul unui cer înnorat, o cioară cârâie sinistru...

Într-o noapte, foarte curând, va veni o brumă haină și va despuia toți acești arbori de veșmântul lor pastelat, lăsându-i goi și hâzi ca niște arătări.

Veni-vor ploile reci, ale sfârșitului de brumărel, cu rafale de vânt tăioase, măturând ultimele vestigii ale verii: adormitele frunze ruginii, aurii, vinete, roșcate.

Încet, tiptil-tiptil, iarna se va furișa cu gluga-i albă, imaculată, monotonă, rece.

Dar ca toamna, niciun anotimp nu e atât de policrom, de duios, de somptuos. Este evident: culorile s-au născut toamna!

Și pentru a-mi sătura privirea și sufletul de această avalanșă multicoloră, mi-am umplut odaia cu frunze, cu mirificele culori, nuanțe, pe care numai toamna le știe desena.

Despre boli (105)

Oamenii se împart în: bolnavi declarați și bolnavi nedeclarați! (Variantă la: nu există oameni perfect sănătoși, numai oameni insuficient investigați...)

Despre iubire...la greci
(106)

Ipostaze – paliere – ale iubirii la greci:

- philia: iubire de ceva;
- agape: iubirea firească a aproapelui;
- eros: iubirea pasiune, proces de fuziune totală între parteneri, de același sex, ori de sexe diferite.

Iată, așadar, nuanțarea, întoarcerea pe toate fețele posibile ale acestui nobil sentiment uman, la un popor cu o veche tradiție culturală!

Despre zile și nopți în munții Gurghiului
(Spicuiuri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(107)

Final de răpciune petrecut în sânul naturii la boncănit de cerbi sub vârful Seaca, împreună cu maestrul de vânătoare Eugen Buineag.

Ajunși la locul de mas, cabana Scorușul, situată sub vârful cel mai înalt al munților Gurghiului, lângă izvorul Sebeș, ne instalăm în camera destinată personalului silvic; ne scoatem din rucsacuri alimentele, mantalele, cartușele, ne montăm armele și, după o pauză de un sfert de oră, înainte de căderea serii, pornim, împreună cu iscusitul știutor în ale vânatului și vânătorii, maestrul Buineag, într-o recunoaștere pentru observarea eventualilor cerbi boncănind prin împrejurimi.

Ne îndreptăm înspre vârful Seaca, urcând pe poteca de vânătoare din spatele cabanei.

Este înnorat și e răcoare. Poteca este mărginită de bogate tufe de afine, cu fructe negre, dulci, precum și de buchete de ferigi, risipite printre molizii seculari năpădiți de barba-ursului...

Urcăm încet, în tăcere, pe cărarea de munte... Din când în când, ne

oprim pentru a asculta glas de cerb înfocat de fiorul dragostei. Este încă departe, undeva în dreapta noastră, la limita cu teritoriul ocolului silvic Gheorgheni.

Treptat, norii se întunecă și începe să cearnă o ploaie mărunță, densă și rece.

Ne continuăm drumul...

La vreo șaizeci de metri înaintea noastră, un ciopor de trei ciute zbughesc înnebunate, stârnite de subita noastră apariție. Oprim ca să ne tragem sufletul, delectându-ne ochii cu agilitatea ciutelor dispărând treptat în negura bătrânei păduri de molizi.

Ne continuăm drumul, tot mai sus, înspre culme, îndreptându-ne către stâncile Cap-Sebeș.

Se lasă întunericul, negura accentuând lipsa de vizibilitate, iar ploaia se înțește îngrijorător. Ne hotărâm să începem coborâșul către cabană. Buineag, bine dispus, îmi povestește, în surdină firește, întâmplări și obiceiuri vânătorești, împeștrite cu bancuri... cinegetice.

Disting anumite exagerări în relatările lui Buineag, mai ales atunci când povestește despre relațiile sale cu persoanele sus-puse ale prezentului: cunosc personajul și știu că aceste înflorituri fac parte din însuși omul, bătrânul vânător Buineag, așa că le iau ca atare.

Abia mai văzând în întunericul care s-a lăsat abrupt, începem să recunoaștem locul din vecinătatea cabanei.

Ajunși la cabană, încropim un foc din lemnele uscate de molid așezate ordonat sub soba de tuci, punând la fiert apă pentru un ceai de afine și de zmeură: lujeri cu boabe. Avem, din belșug, roșii, unt, ardei, brânză și...câte un păhărel de palincă; dinspre ibric ne ajung la nări arome dumnezeiști de plante și de rășină, focul de brad pocnind în semiobscuritatea camerei luminată de o lampă cu petrol cu sticla înnegrită de funingine.

După ce mâncăm bine, savurând ceaiul cu arome tomnatice de munte, ne aciuăm fiecare în pătuțul lui...cam rece!

Afară, printre molizi, vântul şuieră puternic, iar pe şindrila acoperişului se aud stropii de ploaie.

O vreme mai povestim încă, până când, furaţi de somn, ne cufundăm fiecare în visele noastre.

Dimineaţa, la ora cinci, ne îndreptăm înspre vârful Cencio (1560 de metri).

Întunericul, îngroşat de o ceaţă densă, este înlăturat, atât cât să vedem pe unde călcăm, de lanterna de buzunar a lui Buineag care merge înaintea mea la câţiva paşi, răsuflând greoi. Este frig. Încet-încet, întunericul se destramă. Mă uit la pălăria tovarăşului meu complet albită de brumă, apoi o scot pe a mea: din verde cum a fost, acum este o pălărie totalmente albă, la fel şi a mea mustaţă!

Ne continuăm drumul agale, cu Buineag înaintea, eu după el, călcându-l pe călcăie; se opreşte: scoate dintr-un buzunar două mere roşii, ionatane, pe care mi le întinde.

Gustoase mere, aici în vârf de munte înnegurat, friguros, cu un vânticel tăios...

Determinăm direcţia vântului, pentru a nu fi descoperiţi de vânat, apoi, cu maximă prudenţă, ne continuăm drumul pe poteca îngustă a muntelui, flancată de arbori tineri de molid.

Este ora şase, noi tot mai urcăm încă, iată de mai bine de o oră, cu Buineag înaintea, eu după el. Din când în când acesta se opreşte din mers, dând la o parte, cu piciorul, câte un pietroi căzut de pe taluz.

Mai apoi, cu bastonul de care se sprijină, face, pe ici-acolo, câte un făgaş de-a curmezişul cărării pentru ca apa să nu spele poteca.

Deodată, amândoi, ca la comandă, ne oprim ciulindu-ne urechile: prin văzduhul înceţoşat, printre molizii pitici, de limită de areal, răzbate răsunător chemarea impetuoasă a cerbului copleşit de dragoste! Apoi tăcere, doar şuierul vântului printre acele de molid, printre ierburile alpine încărcate de promoroacă.

Suntem pe vârful Cencio, pe un platou de munte cu tinere plantații de molid, larice și de jneapăn. Prin ceață, începe să se contureze silueta unui observator înalt. Urcăm în el. Interiorul – nu prea ospitalier: podeaua, din placaj, este curbată din cauza umezelii. Într-un colț – un pat improvizat din două scânduri, celelalte două laturi ale patului fiind alcătuite din pereții observatorului; în acest cadru format, un strat de fân foarte zgârcit așternut. Buineag îmi spune că alaltăieri a dormit aici, e adevărat, vârat într-un sac de dormit.

Privesc panorama de la înălțimea observatorului, prin fereastra dreptunghiulară, cu geamul fisurat, aburit, spălăcit: fiecare perete are o astfel de ferăstruică, rabatabilă, pentru a se putea vedea în toate direcțiile.

Ceața începe a se risipi, stârnită de rafalele de vânt puternice, ridicându-se, rostogolindu-se, în mari gheme, printre vârfurile ciuntite, de vânt și de zăpadă, ale bătrânilor molizi singuratici. Coborâm din observator și ne continuăm drumul. De undeva din depărtare, un taur își cheamă din nou iubitele. De data aceasta Buineag îi răspunde cu o chemătoare din corn de vită, imitând cu măiestrie chemarea de dragoste a cerbului îndepărtat.

Prin ceață se conturează acoperișul fuguiat al cabanei Ropo unde un destoinic pădurar, Mătieș, vechi om de munte, ne așteaptă cu un gulaș cald de cartofi.

Ajunși la cabana, ne așezăm direct în jurul mesei de molid acoperită de vechi ediții ale României libere, pătate de ospețele trecute.

Mâncăm direct din vechiul ceaun, în loc de murături zdrobind vreo trei cepe. După această gustare, savuroasă, ambii mei colegi pornesc să cerceteze terenul, nu înainte de a ne fotografia, reciproc, cu arma atârnată pe umăr și cu chemătoarea la gură.

După plecarea lor, rămân singur în cabană. Adineori răsună cabana de râsetele noastre provocate de istorisirile amuzante ale lui Mătieș, iar acum îmi sună liniștea în urechi...

Afară e înnorat; rafale de vânt leagănă veșnicii molizi verzi care oftează la adierile vântului încărcat de arome de rășină și de toamnă...

Rămas singur în cabană, deodată simt o stare de euforie copleșitoare: privind prin fereastra odăii, aici în creierii munților, mă simt stăpân al mării întinderi verzi, populată de urși, cerbi, ciute, cocoși de munte, lupi...

Arborii falnici par a fi uriașe ființe vii, iar pădurea toată – o imensă armată, subordonată mie!

După ce mă odihnesc nițel, pornesc în teren pentru observarea răspândirii cerbilor pe fondul de vânătoare, precum și a locurilor lor de boncănit.

Înainte pe poteca de vânătoare înierbată Cencio-Ropo: un minunat traseu cu cărarea precum o alee cu iarbă catifelată; din loc în loc, covorașe de mușchi de pământ de un verde crud, unele cu câte o frunză chircită de fag, ori paltin sau scoruș, încântă ochii.

Pe cele două margini ale potecii se aliniază falnici molizi, sub care sălășluiesc tufe de afine încărcate cu boboțe negre, zemoase, mult plăcute ursului.

În întunecimea pădurii, ici-acolo se zăresc somptuoase pălării roșii-aprinse, smălțuite cu picățele albe, imaculate: fascinantă muscăriță!

Gențiane mari și campanule împeștrițează cărarea.

Ajung într-o plantație de molid cu larice atins de paloarea toamnei. De foarte aproape, ca un tunet din senin, răzbate un boncănit de cerb viguros. Devin atent, pitulându-mă după o răgălie.

Într-adevăr, iată regele pădurii urcând înspre marginea de sus a plantației; face dese opriri, boncănind scurt întorcându-și capul când într-o parte, când în alta, căutând cu înfrigurare femelele care întârzie să apară.

Distanța dintre mine și el nu este mare, îl văd cu ochiul liber, în mod foarte deslușit; recurg însă la ajutorul binoclului care mi-l aduce taman sub nas!

Este un animal superb: trup tânăr, viguros, trofeu medaliabil... Caut să nu mă dau de gol urmărind maiestuoasa înaintare a cerbului cuprins de dragoste, nemișcându-mă în groapa care până nu demult a fost sălaș rădăcinii molidului răsturnat și ale cărui rădăcini trasante îmi servesc în chip de platoșă uriașă...

Ieșind din plantație, animalul își continuă urcușul înspre bătrâna pădure virgină de fag și, în curând, dispare sub cupola acesteia...

Încerc să mă țin de el, la distanța corespunzătoare, mergând pe drumul de tractor, călcând pe urmele proaspete ale cerbului. Se simte accentuat mirosul specific de cerb înfierbântat, aflat în călduri!

Boncănitul se aude tot mai departe... Renunț să îl mai urmăresc: pădurea seculară de fagi l-a învăluit, fiind foarte greu să îl mai pot vedea în acest amurg care a început a se furișa peste codrii.

Pe culmile de fagi bătrâni – un imens glob roșu: ziua e pe sfârșite.

Pornesc îndărăt, înspre cabană, grăbindu-mă să nu mă prindă noaptea pe drum, departe de cabană, deși aș mai fi savurat câteva minute mirificul apus de soare.

Întunericul nu se lasă prea mult așteptat...și încă mai am pe puțin patru kilometri de parcurs până să ajung la cabană.

Doamna nopților îmi este tovarășă de nădejde, luminându-mi calea.

Pășesc iute pe cărarea cu iarba umedă. Ajung la cabană. Înăuntru, singurătate neliniștitoare și frig.

Încep cu stârnirea focului în vatră, apoi torn apă de izvor în ibric pentru un ceai fierbinte. Când să pun planta în apa clocotindă, realizez că, în graba mea de a ajunge la cabană, am uitat să culeg câțiva lujeri cu afine, așa că, nu îmi rămâne altceva de făcut decât să ies cu lanterna și să culeg câteva rămurile de afin, în preajma cabanei; pentru orice eventualitate, iau și arma cu mine! știind unde, în ce loc pot să dau de câteva tufe de vaccinium, tai repezitor câteva rămurile, însă spectacolul nopții mă reține în fața cabanei: cerul este senin, cu puzderie de stele palpitânde

peste liniștea codrilor.

Oftatul pădurii de molid și clipocitul apei de la izvorul Ropo, de la care și-a luat și cabana numele, îmi sunt muzica acestei seri.

În astă-noapte voi fi singur în cabană, la aproximativ optsprezece kilometri de cea mai apropiată așezare omenească...

În cameră s-a făcut destul de cald.

Stând în picioare, în fața ferestrei, privesc panorama de afară: vârfuri de molizi legănate de adieri de vânt de noapte, bolta grea de stele, cu semiluna plutind răbdurie printre ele.

Mai pun câteva capete de lemne pe foc, apoi sting lampa și mă culc... Dimineața lenevesc în pat până aproape de ora opt. Pornesc apoi spre capul Iuhod, nu înainte de a lăsa bilet pădurarului Mățieș, anunțându-i ora la care mă voi întoarce de la observații.

Afară e răcoare, puțină ceață, dar decorul matinal este superb.

În ciuda luminozității slabe, fotografiez câteva peisaje.

Jos, în valea Iuhodului, se aude boncănit; mă grăbesc, în iarba brumată, să determin locul unde se află cerbul, eventual să-l și văd.

Cerbul însă a tăcut, reproșându-mi parcă, tacit, că am lenevit mult prea mult în pat, ratând din această pricină boncănitul matinal.

...La întoarcerea la cabană întârzii mult pe lângă tufele de afin încărcate de roade îmbietoare, mânjindu-mi mâinile și buzele cu boabele vineții.

Ajuns la cabană, Mățieș mă așteaptă cu tocănița de cartofi fierbinte și cu cana de ceai aburind.

După ce mănânc – porție triplă! – îmi iau rămas bun de la gazdă, care mă înlocuiește rămânând în continuare la observații, apoi mă îndrept înspre casă, lăsând în urmă, tot mai mult, minunatele locuri unde sălășluiește mândrul nostru cerb carpatin...alături de urși, cocoșii de munte, precum și de alte viețuitoare...

Despre șahul cu magnet
(Spicuiți dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(108)

În sfârșit, ningel!...

Am în față un mini-șah magnetic, cumpărat de mama, cu vreo douăzeci și doi de ani în urmă.

Este mirifică, extraordinară, puterea evocatoare a acestui obiect!...

...Vacanță, zile toride de vară. În livadă, sub pomii încărcăți de roade nepânguite încă, în iarba necosită, învățam dintr-un manual al unui autor sovietic, abc-ul șahului: mutări, notații, deschideri...

Mare mi-a fost satisfacția atunci când, în ziarul județean Steaua Roșie au început să apară, săptămânal, probleme de șah, intitulate: Mat în două mutări, probleme pe care rezolvându-le corect de fiecare dată, am început să mă cred cineva în materie de șah.

Însă bucuria mea a fost scurtă, deoarece învățând-o acest joc și pe sora mea, aceasta m-a bătut din primă!

Am început, apoi, să îmi provoc amicii, vecinii: B. Ioan împreună cu al lui frate Alex, vărul Eremia...

Minunate zile, minunate vremuri trecute, apuse, ireversibile.

Pe deal (în „paradisul verde”), pe malul Târnavei, apoi pe terasele răcoroase ale caselor, ori în camere, în zilele ploioase, aceste minuscule figuri, vii parcă prin magnetul lor, sunt martorele unei bune părți a copilăriei mele, ale verilor de altădată: mai calde parcă decât cele de acum, ale dulcilor și liniștitelor vacanțe estivale de demult când, arși de soarele dogorător al verii, nădușind asupra tăbliței de șah, săream în apa răcoroasă a Târnavei Mici, mai adâncă, mai limpede, mai umbrită de de sălcii bătrâne, scorburoase, din ale căror mlădițe – din scoarța acestora – confecționam, primăvara, tilinci, drâmbe și tulnice.

...Între deal – paradiziac vara, feeric iarna, bogat în poame toamna – și Târnavă, suavă și tăcută, cu pești mulți, între aceste două repere se întinde întreaga-mi copilărie, evocată acum de aceste mici figuri de șah cu magnet!

Despre un sol necrezut
(109)

Pe un ger de –15 grade Celsius, o bătrânică abia mergând, sprijinindu-se de un baston, duce un braț de crenguțe înflorite de salcie (cu mătîșoare!); le duce la piață pentru a le vinde, fiind aceeași nevoiașă care în anotimpurile cu flori, vinde, oferă, diferite buruieni cu, titlul de „flori de câmp”: pretext gingaș, elegant, pentru a nu fi numită cerșetoare.

Cam după o oră o revăd înapoiindu-se: și mai încet, cu capul și mai plecat, rebegită de frig, strângând în brațe mănunchiul de vestitoare ale primăverii, nevrând a le părăsi.

Chiar nimeni să nu o fi crezut pe această firavă bunicuță, nimeni să nu o fi înțeles că primăvara este totuși aproape, în pofida gerului întârziat?!...

Despre deznădejdi
(110)

Adevărul existenței este trist și tragic; în rest, totul este amăgire, evitare a cruntei realități dure, murdare, mârșave...

Traiul, existența noastră toată, este în totalitate sub imperiul puterii, posedată de materie și de plăcere, omul trăind în chip halucinant vremuri bizare.

Uităm, din păcate, mai tot timpul că fără umilință, pietate, fără smerenie, altă cale nu avem decât a ne coborî în nemulțumire, în iritare și- ceea ce este mai rău- în deznădejde...

Cu toate acestea, văd că oamenii, în mediul sătesc mai ales, au o mare aplecare către credință, către biserică.

Din nenorocire se uită însă, de mai toți, că fără fapte pe măsură, adevărtoare de iubire sinceră și dezinteresată, fără pioșenie, zădărnice se cheamă totul.

Despre un experiment (111)

Efectuez următorul exercițiu psihic: încerc, în gând, să-mi lepăd, să îmi alung toate grijile, toate necazurile – tot ceea ce e negru și greu în forul meu interior, negândindu-mă decât la faptul că exist și că, prin urmare, totul este bine...

Închid ochii și am sentimentul, nemaîncercat, că un val amețitor, delicios, mă cuprinde și mă înalță ca pe un fulg.

Este o senzație deosebit de liniștitoare, copleșitoare, descătușătoare, binefăcătoare, dar de scurtă durată!

Despre un sejur timișorean (Spicuiiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...) (112)

De câteva zile sunt cazat la hotel C. din municipiul de pe Bega.

Deasupra camerei în care m-am instalat se află bucătăria restaurantului: sursă interminabilă de zgomote felurite peste al meu cap!

Programul acestor zile: între mesele principale – hoinăreală în oraș, prin magazine, expoziții, baruri, restaurante...

Azi am fost la un spectacol de balet dat de trupa timișoreană, spectacolul purtând titlul: Fântâna din Bachcisarai.

După terminarea actului al doilea, lumea crezând că reprezentația a luat sfârșit, începe să plece.

Doar câțiva, foarte puțini, se mai întorc după ce află că spectacolul se compune din trei acte.

Orașul m-a impresionat prin străzile sale neobișnuit de largi, cât și prin lumea pestriță, multinațională.

Mi-a mai rămas de stat o zi...

Seara, vizitez restaurantul care m-a „onorat” cu atâtea zgomote greu suportabile.

Pe ușă văd un anunț prin care sunt prevenit că sunt un... norocos: voi fi beneficiarul unui program de muzică de petrecere.

Solista, o matahală abia încăpând în rochia-i neagră (cu un șliț enorm în față!) năpădită de aproximativ două kilograme de... paiete argintii. „Artista”, pentru a fi mai acaparatoare în programul ei, găsește de cuviință să puncteze, în mod foarte des, anumite părți ale cântecului ei cu fluierături ciobănești, vârandu-și degetul arătător, îndoit, în gură, încât fluierăturile mioritice sunt mai multe, mai îndelungate decât cântecul în sine.

...Nu mi-a fost dat, până acum, femeie fluierând așa de bine și cântând așa de prost!

Despre o veste tristă
(Spicuri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(113)

Mi se comunică, de către colegul Olaru, că a trecut în neființă veșnicul vesel și poznaș pădurar Mățieș... omul și pădurarul cu care îți era drag să mergi pe teren, întrucât știa foarte multe, adevărate sau mai puțin... molipsindu-te cu voioșia-i debordantă, permanentă.

De azi despre nea Mățieș se va vorbi numai la timpul trecut...

Despre o farsă a lui Mățieș
(Spicuri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(114)

...Început de vară feerică, cu flori care își desfac ademenitoarele petale multicolore, mângâiate de strălucitoare raze de soare care cad jucăușe

peste întreaga fire.

La masa noastră, de la un restaurant cu inspirație amplasat în mijlocul unei păduri bătrâne de fagi, pe marginea unui pârau de munte cu apa de cleștar, cu șuier năprasnic, clocotitor- mult antren și... bere Bucegi.

La un moment dat, pe poarta terasei apare, agitat și nădușit, pădurarul Mătieș.

Vine așă la noi la masă, istorisindu-ne, cu vocea gătuită de emoție, că a asistat la o scenă, rarisimă, de amor sub cerul liber, săvârșit fără jenă, pudoare, de doi înamorați zvăpăiați, aici, nu departe de noi, care bem ca niște inconștienți, fără să ne pese de ceea ce se petrece în preajma noastră, la doar câțiva pași de noi!

Trecând pe lângă ei, cuplul nici măcar nu s-a sinchisit de prezenta sa, zice Mătieș...

Câțiva dintre noi am devenit curioși...

Dacă dorim, zice pădurarul, ni-i poate arăta, însă... distracția ne costă două beri! Cădem de acord, în clipa când convenția fu încheiată, pezevenghiul a și înhățat două beri reci, nedesfăcute, din frapieră. În timp ce cu o mână își apropia cele două sticle, cu cealaltă mână întinsă către noi, își desface căușul palmei în care... perechea înamorată, alipită, doi fluturi galbeni, năuciți, cu pulberea aripilor căzută printre degetele bătrânului!

Concomitent cu prezentarea acestei imagini, o cascadă de râs acoperi vâjâitul pâraului de munte cu apa de cleștar.

După ce își ceru permisiunea de a se așeza la masa noastră, Mătieș își începu recitalul istorisindu-ne vechi întâmplări și povești de vânatoare, redată cu mult har, captivând atenția asistenței, până chiar și de la mesele vecine.

Apoi, mai comandă încă un rând de bere, și încă unul...

....Pe draperia ferestrei biroului meu de la mansardă, doi fluturi galbeni (alipiți!), prinși cu un ac de pânza decolorată de soare, evocă o vreme parcă ireală!

Despre o ploaie de vară
(115)

De la fereastra mansardei ascult ropotul ploii pe miile de frunze ale arborilor din preajmă, cu efecte de sunet – tunete înfundate – și de lumină: fulgerele!

Orățăniile de prin ogradă s-au strâns buluc pe sub streșini și stau ca paralizate...

Cocoșul: mândrul, codatul, crestatul, fălosul, pieptosul stă cu coada la pământ! Izbînd cu ciocul în șuvoiul de apă tulbure scoate o rîmă lungă, roșie zbătându-se aprig în pliscul pasării. Una dintre găini, atentă la manevra cocoșului, ciupește un capăt de rîmă din pliscul pintenatului, faptă pedepsită cu izgonirea ei de sub acoperiș, direct sub ploaia șiroindă...

Dintre norii alburii, apare soarele timid...

Triumfător, cocoșul îl întâmpină cu cântec!

Despre molizi în floare
(116)

Împreună cu câțiva colegi, ne aflăm într-o pădure de molizi în plină floare. Vrajiți de coloritul verzui-rubiniu al florilor falnicilor molizi, la propunerea unuia dintre noi, ucidem trei exemplare frumoase, retezându-le vîrfurile înflorite pentru a le aduce acasă în chip de pomi de... vară!

Trecând în preajma noastră câțiva cărauși, ne întreabă de ce masacrăm nevinovații arborii?

Le răspundem că aceste terminații ne sunt cerute de către Institutul de Cercetări în vederea efectuării unor analize (!)

...Acasă așez vîrfurile de molid în tîlpiciul pomului de iarnă; îl cercetez, de aproape, apoi de la distanță, și abia acum realizez ce gafă, ce act

necugetat am săvârșit: ceea ce a fost cu adevărat o splendoare „acolo”, în munte, unde îi este locul, este fals și trist, artificial aici... Această frântură de arbore plânge acum la mine în cameră, cu lacrimi vii, picurate de rășină plăcut mirositoare...

Despre vremuri și năravuri (117)

M., femeie cu trei copii fără tați identificați, nimfomană și băutoare notorie, boemă, cu o tentativă de suicid, nereușită, la activ.

Gravidă, în luna a doua, cu ferme intenții de a-și provoca un avort, dorește să-și cunoască trecutul... apropiat (cine este autorul fătului?) și viitorul, tot apropiat: dacă va păți ceva după avort, crezând fără reținere în ghicitoarea de la Coriș.

Taxa, la prezicătoare, este, afirmă M., cincisprezece lei, trei kilograme de zahăr, precum și cinci litri de benzină de 98!

În barul „Trei lulele”, cu fumul despicat cu cuțitul și cu miros acru, înțepător, de votcă ordinară și de transpirație, M. caută de zor pe la mesele lumpenproletariatului un amator de mari și unice delicii, contra a ceea ce va avea ea de achitat ghicitoarei...

Amatori ar fi, însă fără contribuția în zahăr și în benzină... dar M. nu cedează: vrea și benzina și zahărul.

Cu trei flacoane goale, cerute de la barmană, un candidat pleacă, cu taxiul, pentru a-i aduce și produsele cerute.

Între timp, M. cocoțată pe genunchii lui Corin – poștașul, pentru a dobândi încălzirea necesară pentru confruntarea care se întrevede, exersează cu înfocare sărutul prelungit...

Despre frunze și toamnă
(118)

Cum de știu frunzele să moară atât de frumos, în liniște și în dangăte de culori, în miez de brumărel?

Privesc, de minute bune, un cireș sălbatic și mă emoționează coloritul galben-portocaliu al frunzelor acestuia: parcă ar fi o vâlvătaie ce se extinde, fără niciun pericol, asupra arborilor din preajmă, asupra întregii păduri: fără... fumuri, fără sirene de pompieri: doar liniște și blânde culori!

Despre brazi în prag de Crăciun
(119)

„Brăduleț, brăduț, drăguț...

Ninge peste tine!

Haide, hai, în casa mea

Unde-i cald și bine...”

Chemare ademenitoare, perfidă, cu gânduri, apoi fapte, nimicitoare a milioane de tinere exemplare, doar într-un an, (echivalând, la nivel de țară, cu o suprafață aproximativă de 3000 de ha de plantație!), dintre cele mai frumoase exemplare, de brazi și de molizi aflați în pragul... majoratului!

„...Pom de Anul Nou te fac,

O, ce bucurie!

Cu beteală am să te-mbrac

Și stelute o mie.”

...Până după Bobotează, apoi:

În container te-oi arunca

Iar ce bucurie!
Vecinii vor veni
Stâlcindu-te-n araci
De vie...
O mie...

Despre un început de florar
(Spicuiuri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(120)

Luni, în zori, concertul cristalin și vesel al păsărilor nu a mai avut loc...
O zăpadă, umedă, haină, umple surprinzător cu albu-i rece, ucigător,
pădurea îmbrăcată cu verde fraged, clocotind de viață.

Cu brațele gătite, pline de sevă, întinse în chip de slavă către cer, soarelui
primăvărat, arborii primesc avalanșa amară, apăsătoare a unei ninsori
nemiloase, ucigătoare.

Aceste brațe, obișnuite să îmbrățișeze soarele, cerul albastru și triluri
răsunătoare de păsări, nu au putut rezista plumbului moale, rece,
neîndurător...

...Și atunci, arbori falnici, mulți, foarte mulți arbori: sute de mii, au
început să cadă gemând și oftând sinistru, izbind nevolnici glia din care
și-au avut obârșia.

Un soare timid, mirat parcă de cele întâmplare, topește omătul,
insuportabil, din creștetul copacilor culcați, de pe corola florilor de
creasta-cocoșului și păștițe.

Copacii plâng. Pădurea e în doliu...

Din trunchiurile frânte ale arborilor șiroaie seva.

Frunzele arborilor dezrădăcinați continuă să viețuiască, cu disperare,
trăgându-și hrana din răgălii; până când soarele torid va seca ultima
picătură de umezeală din rădăcinile dezgolite...

Despre o vizită la o stână (121)

Excursie, în miez de gustar, cu membrii familiei mele și ai cumnatului, la o stână de munte, pe Dealul lui Iovan, la invitația baciului Iacob S. ...Vin, bere, țuică... fum, valuri-valuri, jintiță, caș, urdă... apoi din nou: bere, vin, bere, bere-vin, urdă cu roșii, și cu ceapă, fum înșepător de nu ne vedem; și iarăși vin...

Noapte rece. Cu ai mei, consoarta și fiica, dormim într-un comarnic învelit cu o folie de polietilenă spartă, amplasat alături de coșarul cu peste o mie de oi, cu tălângi și clopoței, cinci cai, tot cu clopoței, precum și vreo opt dulăi care își fac datoria, hămăind noaptea toată.

Dârdâind de frig, dorm (?) un somn chinuit.

A doua zi, stare de rău general, pricinuit de nesomn, abuz de alcool și de varii alimente.

După-amiaza, fotografiindu-ne cu doi minunați pui de câini ciobănești mioritici, precum și cu baciul Iacob, cu rucsacul plin de caș și de urdă, o pornim pe jos până la primul sat, unde ne așteaptă o mașină care ne va duce până acasă.

Despre viața la țară (122)

Miez de cuptor.

Împreună cu Alexa V., crescător de viermi de mătase, mă aflu în satul Sevileni, o așezare izolată de forfota vieții moderne, ascunsă printre dealuri, cu pomi fructiferi, lanuri de porumb, și păduri de fag și carpeni.

Am venit aici pentru a tocmi oameni din sat la cules de frunze de dud. Ajungem în sat pe la ora nouă, după o ploaie scurtă și deasă.

Oamenii s-au retras de pe dealuri, lăsând fânul neîntors. Stau acum la taclale pe sub porți, pe drum...

De la câteva case se revarsă miresme unice, îmbătătoare, de pâine proaspătă. Aflăm că sâmbătă va fi nuntă!

Satul este bătrân, oamenii care îl locuiesc așijderi.

Stau de vorbă cu doi octogenari, obosiți de viață, amărâți. Primul dintre ei, mai optimist, confecționează greble din lemn, stând pe un butuc de fag, afară în șură. Îmi spune că a fost lucrător la C.A.P., are pensia insuficientă, așa că, cu greblele pe care le face mai agonisește câteva parale încât să-i ajungă de medicamente și pentru pâine.

Și, uite-așa, își mai prelungește, târâș- grăpiș, traiul solitar, chinuit și trist.

Cât privește dudul din grădină, nu permite să se culeagă frunze, deoarece acel pom îi dă lui de mâncare în aceste zile de vară: câteva dude negre, o felie de pâine, apoi o cană de lapte...

Cu cel de-al doilea moșneag discut șezând alături de el pe buza șanțului.

Soarele dogorește puternic, canicular. Bătrânul privind în gol, scormonește... ceva în șanțul sec. Este nedumerit de faptul că nu vrea Dumnezeu să îl ia la El, că nu îl absolvă de chinurile senectuții.

Între timp revine și Alexa, din expediția-i rurală, cu rezultate descurajante: viermii lui de mătase pot muri de inaniție din partea bătrânilor sevileni!

Plecăm din Sevileni cu mireasma pâinii proaspete în nări, pâini coapte în vechi cuptoare țărănești pitite în colțuri de ogradă.

În suflet port singurătatea și amarul bătrânilor sevileni..

Despre singurătate în munți
(Spicuiuri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(123)

...Este seară, a doua seară pe care o petrec aici, la sfârșit de brumărel, la cabana Scorușul – cea de sub poalele Secii.

Singur sunt, doar cu gândurile mele...

De 37 de ore nu am rostit un singur cuvânt, nu am auzit o voce ... doar eu, cu gândurile mele.

Ba nu, este totuși cineva cu mine: o muscă zbârnâitoare, năucită, trezită din letargie de căldura din cabană (...biata gânganie, o fi crezând că peste noapte a venit din nou vara!)

Înainte de a se lăsa întunericul cel negru, mai ies o dată pe terasa cabanei pentru a-mi clăti ochii și sufletul cu aerul și cu priveliștea de afară.

Aerul este rece, înșepător, ozonat.

Coronamentele molizilor sunt argintate de un strat gros de brumă. Iarba înaltă a pălit, culcându-și firele lungi pentru odihna de iarnă, așteptând doar pătura albă, protectoare, imaculată a zăpezii.

E liniște...

Doar firul izvorului, din josul cabanei, se mai aude cântându-și cântecul de seară.

Din când în când, câte o adiere de vânt, abia perceptibilă, înfioară codrul de molid din preajmă. și atunci, pădurea oftează...

Treptat- treptat, molizii din apropiere încep să-și piardă contururile, confundându-se în marea de întuneric a pădurii.

Pe cer aleargă nori imenși, semănând cu niște uriașe trâmbe de fum din ceruri venite.

Dintr-o zdreanță de nor apare curată, strălucitoare...ademenitoare-Luceafărul serii. Un oftat – al meu, al pădurii?! – și simt pornind un dor, pe lungul drum astral, către steaua ce-mi zâmbi îmbietor...

Despre un nou început
(Spicuii dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(124)

Miez de prier: natura răbufnește sub imboldul soarelui fierbinte de peste zi..

Păsările și-au terminat vacanța: trilul lor vesel și colorat umple văzduhul de cristal al dimineților încă reci.

Seara, mierle zburdalnice îmi cântă, sub fereastra mansardei, scurte triluri agitate, precipitate...

Mugurii așteaptă doar încă puțină încurajare de la astrul zilei pentru a-l răsplăti, apoi, cu mult verde și săruturi de flori înmiresmate.

Deocamdată și-a făcut apariția avangarda florilor de primăvară: podbalul, brebeneii, viorelele, plămânărica, spânzul, crucea-voinicului, creasta-cocoșului...

Un mirific fior străbate tot ce e viață.

Mi-e teamă de o reîntoarcere, peste noapte, a pizmașei ierni, ceea ce ar determina moartea atâtor fragede, gingașe, tandre frumuseți.

Dar de-acum soarelui îi va ajunge un singur zâmbet pentru ca iarna să fugă învinsă!

Despre punctul de întoarcere
(125)

Punctul de întoarcere aviatic: este punctul maxim până unde poate zbura un avion astfel încât, întorcându-se în acel punct, să mai poată ajunge înapoi la bază, independent de o nouă alimentare.

...În viață, oare de câte ori, și pe lângă câte astfel de puncte de întoarcere trecem, ignorându-le, ori, pur și simplu, nesesizându-le, pentru ca, mai apoi, să nu mai putem fi capabili de a mai reveni la... bază!

Despre clipe cu frunze arămii
(Spicuiuri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(126)

„...Ajuns în stand (țiitoare), vânătorul nu are voie: să fumeze, să se miște, să tușească, să vorbească, pentru a nu speria vânatul și a nu-i enerva pe vecinii.” (din Regulamentul de vânatoare)

Azi – la vânatoare de mistreți în locul numit, nu degeaba, „Gura- ursului”, terenul acesta fiind foarte populat, în acest an, de urși, aici având în preajmă liniște, hrană și adăpost, factori esențiali pentru ca vânatul, de orice fel, să se reproducă și să se dezvolte în condiții optime. În toamna aceasta, datorită slabei fructificații la fag, din pricina lipsei de jir în regiunea în care urșii sălășluiesc îndeobște, ei au coborât la poalele munților, în zona în care viețuiește stejarul și gorunul, specii care în acest an au fructificat abundent.

Pelângă aceste delicatese, jir și ghindă, fiind la hotarele sătucului Croiștea, ei umblă, mai ales noaptea, prin livezi, după mere, prune...ciopârțind pomii, stârnind dușmănia localnicilor care se miră cum de s-au putut înmulți atât de brusc aceste jivine, anul trecut nefiind văzut decât unul, și acesta la stâna lui Matei, de unde și-a înhățat victima subsuoară, un ditamai berbec, nu înainte de a trage pielea peste capul celui mai vajnic apărător al stânei, Jar – singurul, dintre cei cinci câini ai turmei, eroul... post-mortem... care a avut curajul fatal de a se apropia de namilă. Lumea din cătun crede că s-au înmulțit urșii, se plâng că nu îi combatem; oamenii nu vor, nicicum, să priceapă că, în realitate, este vorba doar de o deplasare de sezon, în căutare de hrană.

...E o zi de toamnă aurie cu cer siniliu, fără vreo pată de nor, cu un soare dogorător.

În crângul de amestec, de gorun și carpen, persistă intens un miros specific de frunze uscate, pălite de bruma nopții.

Stau sub un gorun cu trunchiul gros, bifurcat, năpădit de licheni , iar coronamentul – de vâscul cel veșnic verde, parazitar.

Curăț, cu piciorul, de frunzele căzute locul unde voi sta, pentru a elimina orice foșnet în cazul în care vreun mistreț s-ar aventura înspre mine. De sus, de pe arbori, se desprinde din când în când, plutind încet, legănat, câte o frunză îmbătrânită. În liniștea – neliniștită a crângului se aude deslușit așezarea acestora pe litiera pădurii; contactul se realizează printr-un zgomot slab, metalic: un punct sonor pus pe o fostă existență verde...

Arareori, câte o boare caldă, abia perceptibilă, coborâtă dintr-un cer pur, azuriu, vine precum o mângâiere parcă, luând cu sine de pe arbori frunze adormite, aurii, ruginii... sfârșite; frunzele foșnesc, freamătă, tânguindu-și existența atât de efemeră.

Adierea a trecut...

E o liniște asurzitoare, însă doar pentru puțină vreme: de departe se aude, vag, huruit de autobuz; apoi de supersonic plutind, hăt-depart, cu siaju-i alb pe marea cea albastră din înalturi.

Apoi iarăși suflare lină de vânt: frunze uscate, pribege, veștede, plutitoare, pătează verdele ierbii din luminișurile pădurii.

Cad, cad tăragănat, alunecând ca niște lacrimi, frunze ruginii, mângâind tandru ramurile, lujerii pe care au viețuit și pe care le-au hrănit.

E o sfântă liniște de catedrală; prin coronamentul arborilor, vădit rărit de podoaba de frunze, pătrund calde raze de soare văratic parcă.

Muștele zumzăie adormitor, monoton, prin preajma-mi.

Dar, din depărtări se aud strigăte de gonași, focuri de armă: începe încordarea, lupta, vărsarea de sânge...

Despre mărunții fulgi de nea
(Spicuiți dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(127)

Puzderie de fulgi de omăt cad lin pe fundalul verde alcătuit de molidișul bătrân de lângă cabană.

...Cad ca niște puncte: imponderabile, imaculate, odihnitoare, la lunga frază a relelor unui an pe cale de a apune.

Încet-încet verdele pădurii de molid se acoperă de albul punctelor celeste, la ora care este, iată: verticală.

Din cabană răzbate pocnetul unei șampanii desfăcute...

Revin în căscioară cu un bulgăre de omăt: punctul meu, mare, rece, la acest final de an, și mă așez în fața șemineului cu ghemul de nea întins către flăcări: din palme-mi roșii, cu bulgărele imaculat, încep să cadă alte puncte, lichide, ca niște lacrimi... ori chiar lacrimi?

Despre tandrețea filială
(128)

M. Andrei, din cătunul Sevileni, îmi povestește, cu seninătate, despre felul cum și-a „îngrijit” părintele, grav bolnav, care în ultima perioadă nu își mai putea controla defecația:

„Îl scoteam afară, în curte, îl dezbrăcam gol-puşcă, apoi turnam pe el două găleți de apă caldă, după care îl spălam frecându-l cu... o mătură din sorg!

Rufele le ardeam apoi în fundul grădinii...”

Tatăl acestuia nu mai este...

În schimb, au rămas mai multe case, cu gust construite, în cătun și prin împrejurimi, de mâna iscusită a părintelui lui M.A. – care a fost zidar la viața lui –, dintre toate remarcându-se, în chip deosebit, casa moștenită de către unicul copil al zidarului: Andrei!

Despre mine și sexul frumos
(129)

În relațiile mele cu femeile am, și am avut, dintotdeauna, sentimente instabile, contradictorii; alternează atitudinea: tandră, atrăgătoare, dragăstoasă, cu poziția rece, foarte puțin sensibilă, distantă, mergând, câteodată, până la neîndurare.

Adeseori mi-ar plăcea, simt nevoia, presantă, de a fi agreat mai mult, dar sunt conștient că ambiguitatea mea sentimentală este o barieră severă în calea făuririi acestei năzuințe.

Cu toate acestea, mă consider, indubitabil, demn de dragoste, din păcate însă echivocul manifestărilor mele afective stârnește teamă, reținere în inima celei care și-ar dori apropierea...

Pot, sunt în stare de a fi duios, chiar și pe o durată mai lungă, însă imediat ce observ că mă amenință pericolul monotoniei sentimentale, doresc să mă retrag, fără explicații.

Mi s-a reproșat, de mai toate amicele mele, că în mine li se pare că au de iubit doi bărbați deodată: unul ușor de agreat, atrăgător, sentimental, tandru, pe când celălalt este un tip plin de sine, dur, implacabil.

...Cu puțină strădanie aș putea deveni mai deschis, mai natural, mai accesibil – dacă nu aș fi și un mare timid! –, ceea ce evident mi-ar aduce o schimbare fericită, favorabilă, o îmbunătățire salutară a relațiilor mele cu cele care, oricum, îmi rămân, de departe, prietene preferate, mai apropiate intelectului și sufletului meu decât bărbații.

Fiind vorba, însă, de o schimbare, de un efort, îmi este anevoioasă... năzuința.

Despre o coincidență
(Spicuiți dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(130)

Cu două zile în urmă, dintr-o pornire nebunatică, m-am tuns chilug; fiica mea, elevă în clasa a întâia, venind de la școală, abia recunoscându-mă, nevenindu-i să creadă ceea ce vede, într-un târziu identificându-mă, lepădă ghiozdanul în curte, apoi alergă plângând la vecinul de peste drum, nemaivrând a se întoarce acasă.

În final, cu greu, o înduplecărăm să revină la domiciliu; continuă însă să aibă mari rezerve că aș fi același tată cu cel pe care l-a lăsat azi dimineață acasă!

Ghinionul meu cel mare, legat de tunsoarea mea extremă, este însă altul...

La câteva zile de la data lepădării pletelor mele cele negre, apare un... decret prezidențial grație căruia sunt puși în libertate mii de deținuți „pleșuvi” din penitenciarele țării.

Volens-nolens, în ochii necunoscuților, acum fac și eu parte din tagma recentilor eliberați.

Aflându-mă într-un magazin, mi-a fost dat să aud următoarea remarcă, venită din partea unei respectabile doamne:

– Ia uite, tu, abia l-au eliberat și deja e în uniformă!

Despre dealul copilăriei
(Spicuiți dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(131)

Împreună cu tata, într-un blând amurg de cireșar, urcăm dealul copilăriei mele, deal sub poalele căruia își dorm somnul de veci bunicii și străbunicii noștri, alte rude și cunoscuți.

A îmbătrânit și „paradisul verde” al copilăriei mele, văduvit de marea majoritate a nucilor, tăiați din considerente materiale, acei nuci și pruni sub care mi-am făurit atâtea visuri zădărnice apoi de oameni și de vremuri.

Locuitorii orașului meu, bărbați și femei, au îmbătrânit și ei, iar pe copiii cu care mă întâlnesc nu îi cunosc...

Pe trunchiul unui prun uscățiv, cu ramurile mult rărite, caut răni făcute, cu aproape două decenii în urmă, de mâini de copil dorind să oprească timpul: încrustări de inițiale în scoarța, netedă pe atunci, a pomului încărcat de roade albastrii, brumate, parfumate, scrijelituri săvârșite într-o însorită dimineață de început de toamnă, de către un puști cu pantaloni scurți, venit desculț în iarba înrourată, cu un briceag deschis în mână, la prunul care îi oferea cu dărnicie fructe mari, îmbietoare, dulci, aromate.

Caut urmele acestor incizii și nu le mai găsesc: doar niște vagi răni, perfect cicatrizate, abia vizibile.

Mă bucur că timpul l-a vindecat!

Despre viață și despre moarte

(132)

Ieri s-a curmat viața fetei Ramona, nepoata angelică a pădurarului Ioan Tarcău.

În timp ce se înapoia de la grădiniță, traversează neatentă strada și o mașină...

Azi, la serviciu, colegului Andrei Tomescu i se face subit rău: simte dureri în zona inimii, are o paloare accentuată, devine agitat, începe să se plimbe prin birouri, masându-și disperat partea stângă a pieptului; se culcă apoi pe dormea ofițerului de serviciu spunându-ne că se simte foarte rău.

Se apelează pentru o mașină a salvării. Până să vină ambulanța, rugăm un cunoscut să-l transporte cu mașina până la dispensar.

Andrei coboară singur până la mașină, timp în care un coleg se îmbracă pentru a-l însoți.

La intrarea în cabinetul medical, cei doi se întâlnesc cu Tarcău I. care așteaptă sosirea medicului autopsier pentru a-și putea ridica nepoata.

Andrei îi transmite condoleanțe lui Ioan T. pentru tragedia survenită în familia acestuia. După aceasta, Andrei intră în cabinet, este culcat pe patul de consultații, iar după câteva secunde... trece în neființă.

Între timp sosesc medicii autopsieri; primul la care se face autopsia este Andrei...

Îmi este greu să cred că este realitate, nu-i posibil!...

Afară plouă cu stropi reci și deși; vântul spulberă noianul de frunze ruginii. Rafale puternice de vânt smulg de pe arbori puzderii de alte frunze livide, pribege, învălătucindu-le în aer.

Pe stradă un cal și un mânz, fără stăpân, merg fără țință, singuri pe drum, în ploaia despletită și jalnică: tropăitul lor pe asfaltul ud, se aude precum plescăitul unor imenși stropi de ploaie veniți dintr-o lume ireală. Din când în când, un nechezat sinistru sfredelește ploaia acestui amurg de zi și de toamnă.

De sus, dinspre biserica ortodoxă, se aude dangătul stingher și mohorât al clopotului.

...Andrei Tomescu mi-a fost coleg și de liceu.

Despre somn și marea trecere (133)

Somnul, somnul care imită atât de mult trecerea în lumea umbrelor. Pe cât de benefic este somnul, pentru a te destinde, a uita, după o zi de nimicnicii, josnicii, minciuni, deșertăciuni, înșelăciuni, ipocrizii,

grandomanii, tot atât de binevenit trebuie să fie somnul final, cu marea-i destindere, aşternere a uitării definitive, mântuitoare.

Despre revelion şi revelionarzi
(Spicuiuri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(134)

Şi în acest sfârşit de an, ca de obicei, petrecem Revelionul la familia cumnatului Dulgheru A.

Invitaţii cam aceiaşi ca în fiecare an, exceptând două cupluri din Harghita, ajunşi aici nu ştiu cum, pe ce filieră.

Se bea vin, se comentează interminabil evenimente, fapte politice, cu proferări de opinii care se vor una mai competentă decât cealaltă.

După miezul nopţii apar soţii Guteanu. Venirea acestora pune capăt răbdării mele, de-acum repertoriul serii fiindu-mi cunoscut cu lux de amănunte, noul venit cu siguranţă monopolizând, şi de astă-dată ca în alte dăţi, restul nopţii.

Mă prefac că sunt obosit şi dispar în camera copiilor, culcându-mă. De dormit însă nici vorbă, aşa că şi de aici, din această cameră în care m-am refugiat trebuie să ascult, în continuare, opiniile lui...apoi ale lui... dar în special cascada de anecdote, vechi şi afumate, ale lui Dulgheru, povestioare pe care le aud, iată, de mai bine de doisprezece ani.

Îl aud pe povestaş afirmând că în anul în care intrarăm, va încredinţa tiparului peste două sute de astfel de glumiţe.

Din partea mea pot să rămână şi netipărite: le ştiu deja pe de rost!

Despre poiana Grădina lui Bucur
(Spicuiuri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(135)

După o preumblare de mai mulți kilometri prin păduri de fag și de molid, traversând văi, pâraie, urcând versanți abrupti, coborând pante repezi, iată-mă, în fine, în poiana lui Bucur smălțuită cu puzderie de flori galbene de ciuboșica-cucului, viorele și piciorul-cocoșului.

Culeg, într-o pungă, inflorescențe de ciuboșica-cucului, apoi mă întind în iarba fragedă, îmbietoare; acum campanulele de ciuboșică mă privesc... de sus, dojenitoare!

În vale, apa cristalină a pârâului Ulmet se scurge vâjâind, spumegând de furie atunci când în cale i se ivește câte un bolovan cocoșat, bătrân de când e lumea, cu coamele îmbrăcate de mușchi verzi, întunecați, veșnic îmbibați cu apă.

Pădurea de fagi din preajmă se trezește la viață: aud seva pulsând sub scoarțele cenușii-albicioase, apoi în mugurii gata să explodeze, în firavele frunzulițe mici, abia ițite din găoacea mugurilor.

Firea toată se scaldă în ploaia caldă de lumină a sfârșitului de prier...

Despre unele madame
(136)

Curvele, îmi zicea cineva deunăzi, nu sunt decât niște poete care își scriu opera cu trupul, până își termină rezervele.

...Apoi devin sfinte.

Despre bogătani (137)

Nici un bogătan nu s-a îmbogățit de darnic, ori de harnic, ce a fost, ori este...

Cu toții sunt niște mostre hidoase de avari, de frauduloși, de egoiști, de perversi – pe care nu este bine să îi invidiem, cu atât mai puțin nu se cade să îi imităm.

Despre o veste rea (138)

Aflu, dintr-un cotidian județean, despre trecerea în neființă a uneia dintre profesoarele mele de limba română: Rodica Ț.

...Parcă o văd și o aud și acum, cu glasul ușor pițigăiat, predându-ne cronicarii moldoveni... apoi intrând în clasă, cu pașii mărunți, aducând caietele noastre de teze cu copertile albastre pe care, în colțul din dreapta sus, erau trecute cu cifre frumos desenate, întotdeauna cu creionul roșu, notele dobândite.

Lua fiecare lucrare în parte, o caracteriza prezentându-i părțile cele bune, apoi pe cele mai puțin reușite, apreciind mult aportul personal, original al fiecărui elev, truditor în ale limbii și literaturii române.

Suferind de o accentuată miopie, ridica în final caietul până îl atingea cu vârful nasului, parcă într-o ultimă probă de trecut: cea a mirosului, și după ce dibuia nota înscrisă pe colțul copertii, rostea... verdictul, invitând și întinzând caietul posesorului, mai mult sau mai puțin fericit.

...O strângere de inimă și un pios omagiu!

Despre vânătorile moderne (139)

Silvicultorii, de la ocoalele silvice de stat, au ajuns hăitașii de vânătoare ai unor prinți, ori prințișori, ai unor mari afaceriști, români ori de alte nații, precum și ai invitaților acestora, apoi ai unor politicieni abili, baroni locali ori de aiurea – șireți, vicleni și hoțomani, mai tineri ori mai mai vârstnici, infestați cu toții, pe lângă microbul politicii și al parvenirii, și de cel al vânătorii – sport de lux, îndeletnicire considerată de aceștia ca fiind o marcă a virilității, a simțului de clan fin dezvoltat.

La sfârșitul vânătorii, atunci când se face bilanțul vărsării de sânge, al morții, unii dintre „prinți”, „prințișori” ori politrucii aruncă în plebe mărunțișuri de euro, rămase de la recente chiolhanuri și fac cinste și cu o bere, răcorind gonașii înfierbântați: și de mult umblat, dar în special de curiozitatea de a afla dacă belferii nu se sinchiesc să mai scormone în buzunare, măcar pentru încă o bere, ori, dacă se va avea noroc, chiar pentru o cină.

Mărinimia însă s-a terminat: atâta a fost de astă dată – o bere de căciulă. Vânătorimea se retrage în jeep-uri sofisticate, îndreptându-se către cabane bine încălzite și dotate, ori către hoteluri cu stele câte pe bolta unei senine nopți de gustar..., locuri în care gazde grijuli îi așteaptă cu ... delicatese!

Aici zeloșii pușcași își deapănă apoi fapte, mai mult sau mai puțin cinegetice, oricum în companii plăcute lor, în ambianțe luxuriante.

...Rămași prin văgăuni, în crâșme grețose, unde s-au împrăștiat hăitașii, aceștia comentează dărnicia boierilor care, de astă dată, au fost mai strâmți la pungă decât la vânătoarea trecută.

Ora devine târzie; pe sub ferestrele tavernei încep să apară soțiile gonașilor încercând să mai salveze, atât cât se mai poate, din mărunțișurile occidentale date soților, pentru a avea de o pâine în ziua care urmează. O consoartă mai curajoasă, și mai nerăbdătoare, după ce a cutezat să

tulbure atmosfera îmbibată de aburi de votcă românească și de nori de fum, de țigări ordinare, este repede izgonită, de către soțul lezat, înapoi la pruncii de acasă.

Din spatele tejghelei proprietarul de birt privește, cu ură și cu emoție, tentativa femeilor de a-și recupera soții cu puțina lor agoniseală de peste zi.

...Banii s-au terminat, ora este înaintată; dar băieții nu se lasă: atmosfera este prea încinsă pentru a părăsi localul.

După o scurtă tratativă gonași-birtaș, acesta din urmă scoate zâmbind de sub tejghea catastiful cel soios, salvator, de atâtea ori, al năprasnicei sete de hăitaș.

Doi dintre doritori pică – nu sunt solvabili!

Sunt însă iute salvați de alții, bun plătitori, care preiau datoria doar pentru a-și manifesta solidaritatea de breaslă.

Și bairamul continuă până se satură barmanul; că gonașul mai greu...

Despre mistere ale creștinismului

(140)

Isus se naște de două ori: o dată, în ceruri, din tată, fără mamă; a doua oară, pe pământ – din mamă, fără tată...

Apoi, a treia oară: reînvie din moarte!

Mistere, taine...unde mintea nu își are rostul.

La credință, speranță, dragoste, la pace și la liniște, ar trebui să ne slujească mintea – și ar fi de-ajuns!

Ea însă este improprie la astfel de... servicii!

Despre un balon roșu
(Spicuiți dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(141)

După-amiază de brumărel atotveștejitor...

Duioasa, blânda toamnă galbenă, arămie, se revarsă în valuri de culori pastelate peste întreaga vegetație.

Pricini de serviciu, însă și o chemare irezistibilă a naturii ademenitor înveșmântate, mă poartă pe cărările silvestre ale Văii Repedea.

În pădurea aproape despuiată de podoaba de frunze, pe un versant, nu departe de drumul forestier, zăresc un fuior dens de fum; pare să fie un început de incendiu, probabil cauzat de vreun turist neglijent.

Apropiindu-mă de locul cu pricina, văd o vatră cu un foc abia încropit din vreascuri și uscături. Alături, o colibuță, înjghebată din nuiiele de alun încovoiate, acoperită cu bucăți de folii de nailon murdare, ferfenițite. În colibă- un ins chircit, doarme pe niște cârpe infecte, îngrămădite sub el.

...Trezit din ațipeală, aflu că omul este din Vlădeni, că se numește Scutaru Albin și că are doar șaptesprezece ani!

Din scurtul dialog înfiripat cu acest sihastru, aflu că venise ca să-și caute de lucru în Sivian, însă negăsind, văzut fiind de către polițiști în repetate rânduri umblând teleleu în localitate, aceștia l-au alungat amenințându-l cu amenda.

Cum fără bani nu cutează să meargă acasă, adăpost neavând, s-a retras în pădure...

Seara coboară la containerele de gunoi, de lângă casele de odihnă, de unde își scoate cele de-ale gurii.

Îmi arată că aseară a găsit, printre resturi, un borcan aproape plin cu sare precum și un balon roșu, nesparg: suflă în el ca să-mi dovedească! Se bucură mult pentru acest balon pe care dorește să-l dăruiască surorii sale, de nouăsprezece ani...

Instinctiv scot din buzunar o bancnotă de 10 lei pe care i-o dăruiesc. O ia cu o mișcare rapidă, fără să-și ridice privirea de pe această hârtie trandafirie, continuând să o țină în palma-i întinsă, rostind ca pentru sine, cu capul plecat:

– O să cumpăr, cu acești bani, două ceasuri: unul pentru mine, altul pentru tata... cu toate că acesta m-a bătut foarte tare, spunându-mi, înainte de a mă alunga de acasă, să mă duc unde văd cu ochii, să lucrez ce-oî ști, dar fără bani de o mașină să nu îndrăznesc să mă mai întorc acasă!

După o vreme în care tăcem, crunt, amândoi, bietul pustnic mă întrebă:

– Domnule, nu-i așa că acum suntem în luna aprilie?...

După o pauză prelungită, suspectă și pentru interlocutorul meu, se gândi probabil să-mi vină în ajutor, adăugând:

– ... Ori poate este luna mai deja și eu nu îmi dau seama!?...

După alte clipe de tăcere, văzându-i ochii rugători, mă hotărâsc să-i spun... adevărul:

– Nu prea...nu este nici luna aprilie, și nici mai... acum este luna în care frunzele îmbătrânite, moarte, cad, pe când în aprilie - mai ele abia se nasc.

Acum frunzele sunt obosite, ruginii, pălite, abia mai poți vedea vreuna pe arbori, uită-te!

– Eu nu mă uit, domnule, pe dumneavoastră vă cred; păreți un om bun, așa că, vă cred... dar spuneți-mi, totuși, ce lună e aceasta pe care o trăim acum, că eu nu îmi aduc aminte să mai fi trăit o lună ca aceasta?

– ...Octombrie, octombrie se numește luna aceasta Albine; de-acum pădurea se pregătește de somnul de iarnă, va veni frigul, zăpada, iar coliba te este mult prea șubredă pentru a-i ține piept gerului, nămeților... va trebui să pleci și tu!

– Am să plec... nu știu unde: acasă mi-e frică de tata, jos în localitate, de polițiști...

- Pleacă, Albine, pleacă!...
- Voi pleca, domnule, dar vă rog să mă mai lăsați!
- Eu te las, însă toamna e târzie, frigul, zăpada care se apropie nu o să te lase...
- ...Vă rog să mă mai lăsați, eu aici mă simt cel mai bine.
- Bine, cum vrei.
- Mulțumesc, domnule!...

A doua zi, în amurg, după ce am adunat de prin casă haine și ceva mâncare, merg să îl caut iarăși pe Albin în sihăstria lui...

Urc versantul către sălașul improvizat al acestui năpăstuit, răvășind frunzele căzute, foșnitoare. Zăresc coliba, vatra cu bucăți de crengi parțial arse, negre, carbonizate, alături cu grămăjoara de vreascuri neatinsse de ieri; în colibă nimeni...

Doar bulendrele mizere, soioase iar pe acestea... bucăți ale balonului roșu spart!

Deși sunt convins că Albin a plecat, îi las totuși, într-un colț al adăpostului, pachetul adus anume pentru el.

Părăsesc acest loc fără să mă mai uit înapoi, propunându-mi să nu mai revin aici nicicând...

Despre gânduri (142)

Dacă viața, menirea ei este înfăptuirea bucuriei, ei bine, atunci de cam multă vreme mă aflu, colind, pe străzi înfundate.

Mintea, gândul, imaginația – toate astea mă devorează...

De ce oare la ananghie mintea construiește scenarii înfiorătoare, coșmarești, în loc să atenueze, să aplaneze valurile, hopurile, restriștile? Încerc să îmi cenzurez gândurile, fantazările – fără prea multe rezultate benefice însă.

Îmi vine în minte un sfat al marelui Lev Tolstoi, recomandare care ar putea fi aplicată împrejurării în care mă aflu:

„Un gând neplăcut dacă nu poate fi înlăturat, iar faptul este deja consumat, atunci trebuie să chibzuiești bine și să-l uiți sau să te obișnuiești cu el.”

Întru totul de acord, foarte bine spus!

Și totuși...e greu de realizat.

Despre visuri

(143)

Oare de ce nu mai zbor în visurile mele?!

Care o fi semnificația acestei absențe: cea a zborului, a mirificei plutiri din visurile mele de altădată?

Despre nevoia de iluzii

(144)

Viața toată ne-o clădim pe iluzii; mizând prea mult, și prea serios, pe realitate – te prăbușești prea repede, adevărul uzându-te, secându-te, rapid.

Prin urmare, iluziile, amăgirile aduc oxigenul atât de necesar combustiei propășirii, mersului înainte: hrana cotidiană a întregii noastre existențe; fără de ele, rămânând perfect lucizi, ne-am mai putea trăi oare viața, fără ca aceasta să ni se pară, de cele mai multe ori, un chin insuportabil?

Cu certitudine avem nevoie de iluzii ca narcomanul de droguri...

Pentru a rezista în această viață, trebuie să fii puțin nebun; fiind în toate mințile, nemaiputând fabrica iluzii, capotarea devine iminentă.

În ceea ce mă privește, îmi plâng de milă de prea lucid, de... optimist bine informat ce sunt (...mă cred!).

Luciditatea mi-a devenit însă o povară copleșitoare, asfixiantă.

Soluția salutară îmi pare că ar fi întoarcerea cu seninătate la un soi de ingenuitate, de inocență pură, revenirea la farmecul frust al lucrurilor, bucurându-mă, împăcându-mă cu tot ce mi se întâmplă.

...Și ce e mai grav: nu mai pot râde, nu am râs de mult – un râs care să mă aerisească, să mă curețe, să mă odihnească... un râs cu toată puterea, ca să-mi taie respirația, nu mi s-a întâmplat de nu știu când; păcat!

Știu: ar fi util, și ar fi timpul, să mă mai destind...

Însă e atât de mare povara!

Despre toamna-mi proprie.

(145)

Încep să-mi pice... frunzele; mi se văd scorburile.

...Să nu uit, în nicio clipă, în nicio zi: viața este infinit mai scurtă decât îmi părea mie până nu demult!

Despre vijelii silvestre

(146)

În pădurile prin care hălăduiesc, de atâta vreme, adevărate oaze de liniște și pace, au loc tot mai frecvent mari „furtuni”, mari „vijelii”, viața codrilor fiind răvășită de nepotolita poftă materială a omului...

Și, Doamne, cât de multă și adâncă pace am trăit cândva sub boltirile ei, atunci când liniștită fiind și ea, îmi transmitea dumnezeiescul ei calm și mie.

Apuse vremuri!...

Despre o seară de Crăciun
(Spicuiți dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(147)

Seară de Moș Ajun: bucuria de a fi împreună, toată familia, plăcerea de a da și de a primi cadouri...

Surpriza cea mare a constat în cadoul meu oferit fiicei mele, Andreea, anume: un volum frumos legat, purtând titlul: „Primele caiete...”, primele ei caiete, cu pătrățele și cu linii, în care a înșăilat întâile ei litere și cifre; la sfârșitul volumașului, am introdus și carnetul ei cu notele primite în clasele I-IV.

Am păstrat, iată, aceste caiete, carnetul cu note, precum și câteva dintre primele ei compuneri, timp de optsprezece ani!

Le-am pitit, aproape două decenii, redându-le... autoarei abia acum, în prag de absolvire a facultății...

Despre un alean
(148)

Pierdută, definitiv pierdută... vremea copilăriei mele petrecută, în mare parte, în casa, în ograda, în livada de rai a bunicii materni.

Câte zile de basm, duse unde? Cu bunicii pe care i-am iubit atât de mult, plecați și ei unde?

S-au dus: bunici, casă, obiecte...

Am, totuși, în fața ochilor imagini vii cu aceste repere ale copilăriei mele îndepărtate.

Când mă concentrez bine, pot vedea până și... fibrele proeminente ale vechilor scânduri și ale stâlpilor pridvorului casei purtând patina vremii, pridvor în care îmi plăcea să mă joc; ceva mai târziu acest loc devenea refugiul meu preferat unde am citit primele cărți de literatură

împrumutate de la biblioteca comunală.

Regret, aproape că mă doare, faptul că nu a rămas nicio poză cu acești bunici ai mei.

Despre o vizită (149)

Drum la Toaca pentru a transporta doi muzicanți și ale lor instrumente la balul din această seară.

La înapoiere fac o haltă, în plină noapte, la Liceul silvic din Gurghiu. Colind, cu noaptea-n cap, prin curtea pustie, învăluită în semiobscuritate, o curte bogată în arbori și arbuști ornamentali.

Intru pe aleea principală, întârzii câteva minute în fața intrării spre dormitoare și spre cantină, apoi mă îndrept către aripa cu sălile de cursuri; opresc, preț de câteva minute, la intrarea din spate, cea a elevilor: întunericul și liniștea învăluie totul. Mă întorc către flancul dormitoarelor; două ferestre mai sunt încă luminate, în pofida orei foarte târzii: o muzică vagă răzbate de la un casetofon rablagit...

Ies din incinta liceului, oprindu-mă apoi peste drum de acesta, în fața Poștei; de aici porneau înflăcăratele mele răvașe către Z., apoi către E., ori către părinții mei.

Doamne, au trecut deja atâtea decenii de atunci!...

Despre un bal de Sf. Gheorghe (150)

Fiind anunțat cu mare tam-tam balul prilejuit de ziua Sfântului Gheorghe, îmi iau inima în dinți și mă duc și eu să văd cum mai decurge un astfel de bal, după experiența atâtor ani de discotecă...

Petrecerea are loc la Căminul cultural din urbea mea natală.

Deși mă înființez târziu, cu gândul de a mă pierde în mulțime, la ora la care mă prezint abia s-au adunat câteva persoane pestrițe, mai mult tuciurii, grizate aproape fără excepție.

O orchestră dubioasă, falnic postată pe scenă, emite mai mult zgomot decât muzică, sala neîncălzită, cu scaunele hârbuite, clădite pe lângă pereți, până la ferestrele cu perdelele cândva foste albe, acum având nuanța tenului majorității participanților la... marele bal mare!

Stau puțin aici, preferând să merg la unicul local deschis în centru la această oră, o tavernă cu miresme acre de sudoare și de alcool. Aici fiind cald cel puțin, în pofida fumului înecăcios stau mai bine de o oră, îngurgitând câteva Cola și delectându-mă, o vreme, cu un discurs, despre oameni și năravuri, perorat de către un cunoscut beat crișă care efectiv m-a sechestrat, obligându-mă să-l ascult și să beau Cola până dincolo de saturație. Nemaисуportând atmosfera, scap de conviv utilizând clasică stratagemă...

Bietul meu orașel, biata mea țară... cine ar fi crezut că, în mileniul trei, așa va arăta un bal, așa va arăta Căminul cultural, că aceștia vor fi oamenii!

Înfiorător de triste și de neliniștitoare vremuri și imagini...

Despre avarițiile lui Iuga M. povestite de a lui soră, Magda (151)

Iuga și cu Magda sunt frați, și vecini, el celibatar convins, ea văduva cu trei copii minori.

Magda are cinci orătănii în ogradă și pentru a mai schimba hrana acestora, cumpără de la Iuga o baniță de porumb boabe, acesta nelăsându-sub 10 lei, în ruptul capului, cu toate rugămințile ei...

Măcină femeia porumbul, în aceeași zi, la moara lui Iosif, cel de la

capătul uliței.

De câte ori făcu mămăligă, întotdeauna pusese cu doi-trei pumni de mălai mai mult, pentru a îndestula și păsările de curte.

Într-una din zile Iuga își zări sora risipind mămăliga aurie la găini și se răsti la ea:

– Stai, măi omule, ce faci?! Doar n-o să dai toată la păsări!...

– Păi, iaca tocmai aiasta fac, la ele o dau – zise Magda peste gard lui Iuga.

– Bine-bine, omule, continuă fratele apropiindu-se de împrejurime, doar știi cât de mult îmi place mămăliga... rece!

Inima de soră a Magdei se înmuie, încetând să mai nutrească găinile, dădu peste gard lui Iuga boțul cel mare de mămăligă, făcută din porumbul cumpărat cu câteva zile înainte, cu 10 lei mierța.

Nedumerite, găinile mai cârâiră o vreme, apoi renunțară să mai aștepte ploaia de fărâmituri galbene: începură să continue vânătoria de găngăni în iarba verde a curții.

...Sus, în umbra liniștită a podului casei lui Iuga, o armată de șoareci, speriați de strigătul disperat de adineauri al gazdei, care văzuse mămăliga pe cale de a fi prăpădită la găini, își reiau ospățul în belșugul de știuleți cu boabe aurii...

E vară, luna lui cuptor, zăduf mare...

În grădina Magdei straturile de felurite legume și zarzavaturi, fără umbră de buruieni între ele, stau aliniat cu minuțiozitate geometrică de invidiat de orice horticultor, dar și de ... vecine!

Frunzele mari de salată, strălucitoare, sănătoase, de un verde închis, sunt fala Magdei.

Fiind sezonul lor, având și de o mămăligă, precum și puțină brânză, de la stâna lui Matei-ciungul, Magda umple o farfurie adâncă cu supă acrișoară din aceste foi ispititoare și îl cheamă pe Iuga lângă gard pentru a-i oferi și lui din această bunătate îmbietoare, de sezon.

Acesta se înființă cu grabă la locul bine știut de lângă gard pentru a prelua oferta surorii.

După ce o măncă, cu o iuțeală uimitoare, în timp ce restituie Magdei farfuria golită, îi spune acesteia:

– Păi, măi, omule, fă-mi și mie o oală mare de supă de salată, că tare bună mai fu!

După ce își imaginează, cu o ușoară strângere de inimă, frumusețea de pădure de salată ciuntită, Magda căzu de acord – frate îi este doar! – și fiindcă nu mai are ouă, cere de la Iuga trei bucăți, știind că el are întotdeauna ouă proaspete de vânzare de la cele peste douăzeci de găini din ogradă.

Iuga, după ce căzu puțin pe gânduri, îngăimi:

– Lasă că ajunge și unul... salata este importantă, nu ouăle, merg să ți-l aduc.

Minutele trec, se scurge o jumătate de oră, dar Iuga nu mai apare cu oul.

Între timp Magda își vede fratele făcând drumul de câteva ori, din ce în ce mai enervat, de la ouătoarea găinilor la bucătărie și înapoi, scos fiind din pepeni pentru că „Slăbănoaga” nu mai vrea să coboare de pe cuib și, în loc să-și servească stăpânul cu oușorul mult așteptat, aceasta îl întâmpină la ușa coteșului cu impertinentele-i cârâieli.

Într-un târziu, Slăbănoaga se sinchisi și născu mult așteptatul ou: unul cu ceva mai mare decât o nucă, alb precum creta, fierbinte.

Iuga, bucuros de rezultat, își strigă (niciodată pe nume!) sora, convocând-o la gard:

– Hai să-ți dau oul!

Magda se apropie de gard, la locul de comunicare dintre ei, și când vede bietul ou, nu se poate abține să nu-l întrebe iritată:

– Bine, măi Iuga, aștept, iată, de o oră pentru ca tu să-mi aduci oul acesta pricăjit?! Nu aveai tu destule în cămară, în coșulețul tău veșnic

plin: ouă normale, mari; îmi aduci comedia asta de ou minuscul?

– Da, zice Iuga, însă pentru acele ouă eu primesc trei lei pe bucată, pe când pentru așa ceva nu mi se dă mai mult de un leu și cinzeci de bani! Hai, fă-mi supa fără ou, lasă că e bună și așa!...

Simțind că riscă să piardă până și modesta ofertă a lui Iuga, Magda înhăță oușorul pierdut în găoacea palmei fratelui, intră îngândurată în bucătărie, mai luă două ouă din rezervele ei și, laolaltă cu cel al Slăbănoagei, le sacrifică în imensitatea oceanului de salată din marea oală roșie...

În ograda lui Iuga, Slăbănoaga cotcodăcește de zor cântându-și neputința. Peste case, în livezi și în grădini, soarele își trimite sulite verticale, arzătoare.

Stratul de salată al Magdei, cu frunzele vădit rărite, în care acum abundă cotoarele și niște exemplare găurite de melci, așteaptă o ploaie binefăcătoare, renăscătoare...

Despre gânduri mai puțin ortodoxe (152)

Făcând o balanță între cele bune și cele rele, dintr-ale bieteii noastre existențe pestrițe și, mult prea scurte, constatăm că viața rămâne un exercițiu funest, în esență, zadarnic.

În ciuda acestei realități, oare ce ne îndeamnă, totuși, să parcurgem tot acest traseu existențial care, de când e omul, este un uriaș fiasco, o tragedie!?

Să fie, oare, curiozitatea, ori plăcerea de nepotolit a omului în fața puținului bine al vieții?

Dar ce vrea să fie acest bine când se știe că tot binele e înspre rău, și aici mă gândesc la acel rău final, inevitabil, care este moartea, acea moartea care, în fond, se dovedește a fi un suprem, etern și uniform bine!

În decursul scurtei noastre viețuiri, de cele mai multe ori exasperante, călătorind pe traiectorii diferite, cu mare viteză, alergăm, fiecare, inevitabil, spre același punct terminus...

Ajunși la destinație, în acest port vom găsi liniștea, capătul trudei, al grijilor, al vicisitudinilor.

Pare-se că, dintr-o necesitate a naturii, cu toții suntem sortiți să fim praf, pulbere și cenușă.

De ce, oare, pentru ca să ajungi să nu mai fi trebuie ca mai înainte să fi fost... când, oricum, oricine de pe acest pământ termină prin a nu mai fi?...

Prin urmare, chiar de nu am fi, tot atâta ar fi: ba mai mult, ar fi chiar mai bine – nu am mai suferi...

Nimicul este egal cu nimic, este egal cu el însuși fără de a mai avea un alt echivalent.

Totuși, ce este nimicul: este viața ori e moartea?...

Nimicul, se pare, este totul; și totul este...nimic!

„Toate-s praf... Lumea-i cum este ... Și ca dânsa suntem noi.”

Despre un dialog poznaș la o margine de cătun

(153)

- Izolda, în ce clasă ești tu?
- Într-a patra... trebuia să fiu într-a cincea...
- Ai dublat...
- ...Da! Însă anul acesta m-am revanșat.
- ?!
- Da, da...
- Adică cum?
- Acum, sunt a doua la învățătură în clasa mea.
- După ce ai rămas repetentă anul trecut?!

- Da, închipuiți-vă!
- Izolda, câți elevi sunteți voi în clasa a patra?
- ...Trei, dar de ce întrebați?!

Despre o existență insolită (154)

Chiar dacă nu aș fi existat, aș fi fost (!): prin părinții, bunicii, străbunicii, stră-străbunicii mei, prin primul bărbat și prima femeie, ori dacă nici ei nu ar fi fost, aș fi fost prin ceea ce vom deveni: pământ, praf... pulbere!

Despre una din nemulțumirile mele (155)

Printre multe altele, mult mă supără și faptul că nu pot, nu putem, noi oamenii, să fim sinceri până în profunzimea inimii noastre, până la ultima noastră celulă: mă gândesc la marea sinceritate, la sinceritatea totală, fără reticențe – față de noi, dar și față de semenii noștri...

De ce oare suntem astfel zămisliți încât, aproape veșnic, să trebuiască să ne ascundem unii altora câte ceva? De ce nu putem ști niciodată adevărul total, absolut, despre psihicul, despre purtarea ființei care ne interesează, la care ținem, de care ne simțim atașați?

De ce nu orice faptă a noastră, de la cea mai mică la cea mai mare, de ce nu orice gând al nostru, bun ori mai puțin bun, nu pot ajunge la cunoștința oricui dorește să le afle, în chip vădit, în toată frumusețea ori urâtenia lor?

De ce, oare, există atâtea posibilități de mascare, de mușamalizare a gândurilor, precum și a faptelor noastre din categoria celor mai puțin imaculate, mai puțin laudabile, mai puțin cinstite?

De ce suntem astfel făuriți, nevoiți, ca să trebuiască să ne ascundem fapte și gânduri nedemne?

Desigur, ideal ar fi ca ele, astfel de gânduri ori fapte, să nu se petreacă: mai întâi în gând, apoi în fapte...

Dar se poate oare?

Despre pulsul de duminică
(Spicuiți dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(156)

Talciorurile noastre – oglinzi ale mizeriei în care trăim, cam de multă vreme...

Mulțime, râvnitoare de chilipiruri, îmbulzindu-se la vechituri, de toate neamurile, expuse la prețuri piperate, oferite de vânzători suspecti, avizi de lei impotenți.

Abundă romii – mari afaceriști cu valuta, ori cu mașinile străine, deveniți multimilionari în răstimp de numai doi ani de democrație (?), motorizați cu limuzine străine sau, în cel mai rău caz, cu... „Dacia”-break. ...Curent teribil pe malul bătrânului Maris; gerul mușcă năprasnic: urechi, nasuri... inimi.

Marfă pestriță, dubioasă, așternută pe folii de polietilenă întinse direct pe zăpadă, apăsate de pietroaie, picioare și priviri triste, dezamăgite.

șosete, chiloți, cărți și reviste – de prin poduri adunate –, robinete, casetofoane, televizoare, radiatoare, cuie ruginite... miros de mititei și de țigan, deghizat în halat alb, reclamă mare: „Vin de casă!” (de culoarea motorinei!), bomboane ...agricole și turcești: jelibon și bonibon, patru mioare cu picioarele legate, trântite în omățul maculat, dârdâind ca piftia, implorând – în van – cu ochii sticloși, mila mulțimii indifferente.

Ruși etalând ultimele cuceriri ale defunctei epoci comuniste: cuțite și

cușitoaie, storcătoare de usturoi și multe – multe medicamente, contra socialismului – cu termene de valabilitate expirate, atât pentru leacuri, cât și pentru eră!

Despre o nedumerire ca o rugă
(157)

Doamne, cum poate un om, în scurta-i existență pământească, să Te supere atât de rău... încât pedeapsa-ți să fie inimaginabil de cruntă?... pe Tine, Doamne, care ești atât de bun, de atotputernic, de milostiv?! Neascultarea a doi păcătoși, curioși, oameni de Tine făcuți, copii ai Tăi, plămădiți după chipul și asemănarea Ta: Adam și Eva, nesupunerea lor chiar trebuia să coste sânge și sudoare, chinuri, lacrimi și neazuri, iar mai apoi viețile a miliarde și miliarde de ființe omenești, urmași ai lor?

De ce, Doamne, atunci când Eva a catadicsit să rupă fructul interzis, indiferent care ar fi semnificația acelui rod, Te-ai supărat atât de aprig pe ei, pe ea și pe Adam, după care, pe noi toți, încât iute ne-ai condamnat la un trai trudnic, apoi la moarte: la moarte, Tu, pe copiii Tăi!..., pe când atunci când trimițându-ți Fiul, spre a ne mântui, de astă-dată noi dovedindu-ne a fi cu adevărat josnici, mârșavi, bestiali, ucigându-L mișelește, pe El, unicul Tău fiu, care a venit spre a ne salva – atunci Tu, Doamne, ne-ai iertat pe toți, viață veșnică dăruind tuturor celor care în Tine vor continua să creadă?! ...Doamne Dumnezeule, cât de anevoios ne este ca să pricepem, doar cu atâta minte cât ne-ai dăruit, această existență, vremelnică și nemernică, în comparație cu Atotputernicia, cu Imensitatea, cu Bunătatea Ta!

Doamne, deschide-ne această minte de lut, luminează-ne, fă-ne demni măcar de existența noastră trecătoare pe acest glob de glod... că a Ta este puterea...

Cred în tine, Doamne, ajută necredinței mele!

Despre timp (158)

„Anotimpul” vieții numit prezent este cel mai scurt, acesta fiind doar o clipă, acea secundă în care viitorul se transformă în trecut...

Viitorul este, îndeobște, incert, necunoscut; trecutul – foarte sigur, bine știut, bine cunoscut și, de cele mai multe ori, trist...

Oricum, trecutul, doar el rămâne singurul de la care nu mai poți fura, și nici adăuga, nimic!

Despre o stare de jenă jalnică (159)

În astfel de vremuri vitrege, cu lipsuri de posibilități materiale pentru a-ți trăi viața în mod onorabil: nu, nu ca occidentalul, doar așa ca omul modest, de orișiunde ..., în aste-timpuri bizare, tulburi, cu avalanșe de nonvalori, culturale, materiale, spirituale, prezentate drept certe valori, în aceste vremuri de amenințări cu șomajul, cu prețuri urcând interminabil, în timp ce salariile avansează precum melcul în pădurea de salcâm – așadar, într-o atare împrejurare te cam sfiești să se știe că ai preocupări spirituale, că cheltui săptămânal zeci bune de lei pentru cărți... Citeam de curând că dacă românului i se ia suferința, viața-i rămâne fără sens.

Așa stând lucrurile, acum mă simt mai român ca niciodată!

Iar viața-mi gâlgâie de sens!...

Despre a fi și a face
(160)

Nu ce e, ori cine e, ori cum e contează; important, dumnezeiesc este ceea ce face: o ființă, un obiect, scopul pentru care a fost zămislit, și dacă își îndeplinește această menire. Îmi vine în minte pilda lumânării: nu inerta bucată de ceară, albă, colorată, mai mică, ori mai mare, toate acestea nu importă; esențială rămâne Lumina pe care o emană, cu prețul sacrificiului propriu.

Despre trimițătorii la războaie
(161)

Câtă stupizenie!

Niște bătrâni îmbuibăți, nemaiputând de bine, hotărâsc că așa cum merg treburile, naționale sau internaționale, nu este bine-lor, în special; și atunci, manipulați de către aceștia, sute, mii, zeci de mii de tineri sunt îndoctrinați, instigați, prin diverse tertipuri economice, politice, de cele mai multe ori naționaliste, după care sunt azvârliți pe câmpurile de luptă pentru apărarea unor așa-zise: cauze mărețe!

Înflăcărata, neștiutoarea tinerime, știind doar de „mărețele cauze”, se duce pentru a se omorî ei între ei, fără să se fi cunoscut vreodată, fără să fi făcut vreodată unul altuia vreun rău anume...

Pe când un... răzbel al bătrânilor îmbuibăți, trimițători în războaie, ațâțători la ucidere de tineri neștiutori? Pe când o conflagrație în care să se sfârtece ei între ei, nesățuii, lacomii de averi și de sânge, timp în care tinerii să îi comande, iar mai apoi, să profite de pe urma măcelului acestora, așteptând, la fereală, victoria?

Despre mentalitatea locatarului de bloc (162)

Raze de soare primăvăratice antrenează stratul de zăpadă de pe acoperișul caselor, de pe arbori...

De pe acoperământul în două ape al blocului nostru, peste noapte au fost dislocate de avalanșa de omăt trei țigle; acestea căzând pe moale, au scăpat tefere: se vede clar după amprenta acestora pe zăpadă.

Culmea este că țiglele au fost volatilizate, probabil în zori, de către unul dintre vecinii noștri, urmele de pași de pe zăpadă fiind evidente, țiglele dosite fiind pentru nevoi proprii (un șopron pentru lemne), în loc să fie repuse în locul de unde picaseră!

...Cândva, septuagenarul meu megieș a fost... președinte de C.A.P.! (de colectivă, așadar.)

Despre flori, arbori și păsări (163)

Un arbore, o pasăre, o floare... fericite existențe!

Ca om, înzestrat cu o conștiință – complicată! – sufăr și produc și altora dureri și chinuri.

Un arbore de-aș fi fost, aș fi încălzit un prunc, o casă...

Iar ca efemeră floare aș fi emoționat, poate, aș fi înseninat un suflet, o inimă copleșită, îndurerată.

Ca pasăre, aș fi epatat prin cântec, prin zbor...

Pe când așa!...

Despre vremuri de altădată
(164)

Copilăria-mi, din satul natal, cu zăpezi multe și curate, apoi cu iarbă verde, înrourată, smălțuită cu bănuței și păpădii, cu aerul înmiresmat de florile cașilor, piersicilor, merilor și prunilor de pe deal, cu zumzet de albine și balet de fluturi multicolori, cu zbor greoi de cărăbuși – prinși în amurg cu mătura pe stradă și prin curți –, cu tilinci și drâmbे confecționate din mladă de salcie culeasă de pe malul Târnaviei... apoi cu scaldă și pescuit în apa acesteia, adâncă și curată... cu escaladarea dealului pentru a trece pe celălalt versant, cu bogate și îmbietoare livezi de cireș, cu organizarea de curajoase expediții: în fantasticele pădurile din preajma satului, pe povârnișurile abrupte ale prăpastiei Reghian și prin strâmtele grote cu liliaci din pârâul Lița... cu cartofii furați de acasă pentru a fi copți în jăraticul focurilor încropite pe deal, cartofi care nu ne priau decât dacă erau urmați de țigări șterpelite, așijderi de pe acasă, ori cumpărate cu bănuții care ne-au fost dați pentru cornurile de mâncat în pauze la școală, copilăria-mi cu arome de otavă și de mere verzi, necoapte, de prune, struguri, pere, gutui și de nuci, în pârgă, din pricina căroră aveam săptămâni în șir mâinile înnegrite... copilăria-mi cu frunze arămii, ruginii, căzând cu sunet slab, metalic, cu ploi reci de început de toamnă, cu început de an școlar, cu foșnet de caiete noi, învelite cu hârtie albastră, frumos etichetate, apoi neînduplecatul sunet clopoțel, din miez de septembrie, marcând finalul atâtor aventuri năstrușnice!

Apoi, încet-încet: intrarea într-o lume nouă, dură și pașivă, o lume în care doar amintirea unui fir de iarbă, de un verde crud, cu un strop de rouă irizat, reflectând întregul univers... al copilăriei, cu arome de gutui – doar amintirea acestuia îmi mai nutrește nădejdea în ziua de mâine, dorința de a o înfrunța!...

Despre un amurg de toamnă (165)

Crepuscul din miez de brumărel...

Opresc mașina pentru a-mi delecta ochii și sufletul cu o priveliște autumnală de o rară frumusețe: ultimele raze de soare, reflectate de niște nori cumulus înaintea ca soarele să apună după creasta dealului din față; raze care luminează în chip radios pădurea de foioase îmbrăcată în aur și aramă.

Și peste toate, două curcubeie magnifice, de basm, unind pădurile de pe un versant cu cele de pe celălalt.

...O paradă rară de lumini și de culori cum rareori îți este dat să vezi în viață!

Despre semințe (166)

De câte ori mi se întâmplă să văd semințe, mă uimește misterul ființării și morții acestora...

Destinul seminței să aibă, oare, similitudini cu cel al omului?

Drama vieții vegetale să aibă trăsături comune cu cea a vieții umane?

Nu putem vorbi de viață fără să pomenim de moarte ca o condiție a vieții...

Și viceversa?

Despre parada clipelor (167)

De multe ori în singurătățile mele urmăresc... parada clipelor, neconținută lor defilare; suma acestora, iată, îmi compun viața, această viață precum un neconținut rămas bun!

Despre viața pe...cântar
(168)

Nu cunosc ceva mai tragic, mai disperant decât viața.

Acum, mai ales, când traversez o perioadă nefastă, ar trebui să râd cât mai mult, să mă străduiesc să fiu vesel, să gândesc în chip pozitiv(!)

În acest context, îmi vine în minte o afirmație a lui La Bruyere:

– Nu aștepta să fii fericit ca să râzi, căci s-ar putea să mori fără să fi zâmbit măcar!

Sunt convins că pentru înfăptuirea acestei ipostaze aş avea nevoie de acea postură, pe care adepții preceptelor modului de viață zen o numesc stare de non-minte.

Poți ajunge în această stare de grație exersând: râsul, dansul și... sexul, zic zenistii!

Așadar, modalități de ieșire din impas ar fi!

Despre bucurii și suferințe
(169)

În comparație cu tristețea, bucuria este superficială, lipsită fiind de un fond solid; în schimb amărăciunea, disperarea, durerea – pline sunt de conținut, ponderea lor este apăsătoare, aproape materială.

Orice tristețe este adevărată, dureroasă, demnă de respect, de înțelegere... poate și de milă!

Pe când bucuria: fum și teatru!...

Amărăciunea, mâhnirea lasă urme: apasă, rupe, sfâșie, zdrobește, înnebunește.

Bucuria este o iluzie de cele mai multe ori călduță, dulceagă... parfumată și mult mai efemeră decât mâhnirea: este precum florile de primăvară!

Durerea este singuratică, personală, retractilă, râvnitoare de liniște, în

timp ce bucuria este expansivă: cere arie de desfășurare, împărtășire, zarvă.

Componenta tristă a vieții noastre este covârșitoare, alcătuită fiind din: boli, suferințe, nedreptăți și... înmormântări.

Măhnirea face parte din mine în mod organic; fiind puternică, vie și îndelungată, aproape că m-am obișnuit cu ea, această stare creându-mi un mod de existență deosebit de intensă și de profundă.

Despre fuga în sens invers (170)

Dorind, cu disperare și stăruință, să fim ca alții, din vestul mai mult sau mai puțin îndepărtat nouă, noi toți aceștia care venim din turmele comuniste, încet- încet ne transformăm în niște democrați de ultima oră: dughenizați, apoi supermarketizați... nevrozați.

Am fugit de comunism, mutilându-l în grabă, atunci când am fost persistent și „științific” pătrunși de foame, frig și de minciuni „rumene”, iar acum ne îndreptăm, cu mare tam-tam, spre capitalism (?): ... „flămânzi și rupți”, întârziați, pripitiți și disperați, avându-i ca model și țință pe aceia pe care nu îi vom ajunge din urmă niciodată, chiar de-ar avea ei bunăvoința să ne aștepte (... prea am abuza noi de răbdarea lor!).

Mergem pe căi bătătorite de alții și de noi, cândva, revenind, din păcate, mult prea târziu.

Alunecăm, din zări sângerii spre alte zări, albastre, cohorte de înșelați ai istoriei, după ce mirifica stea roșie, care ne luase ochii și mințile, până nu demult, s-a dovedit a fi un pestilențial hău negru.

Înaintăm, cei care mai putem, spre un alt El Dorado, spre modele și mode occidentale, unii târâș, alții în genunchi... sleiți, umiliți, nedumeriți...alții cu ocazii... Și încă ce ocazii!

Ne continuăm drumul – menirea? – fiindcă nu-i de stat, doar-doar vom apuca și noi, fraiere victime ale istoriei, ceva-ceva din prea râvnitele poame capitaliste.

Fie și cotoarele!...

Despre năprasnicele gânduri

(171)

Izbit de torente de frământări și deziluzii, mă încolăcesc în mine însumi... Este înfiorător cu câtă energie negativă mă poate încărcă gândul cel neostoit, cât de mult îmi poate sta în cale!

Detensionările, defulările mele se petrec doar în preajma tandreții feminine dezinteresate sau, retras într-un ungher, în liniștea tot mai rară a lecturii unei cărți.

Despre vremuri și fericire

(172)

În aste-vremuri, întunecate-s toate și totu-i întristare...

Colcăie pretutindeni mizeria, necinstea, hoțomânia, lăcomia, viclenia, pizma, cearta, înșelăciunea, nepăsarea; vremuri în care parcă ți-e și rușine a te mai gândi la fericirea-ți proprie.

Despre bolizi

(173)

Pe șoseaua națională covorul asfaltic este ca-n palmă, fără gropi ori denivelări ca odinioară.

Autovehicule, tot mai moderne, gonesc nebunește pe aceste căi de rulare.

Câini și pisici, în special, cad victime acestor bolizi. Trupurile lor, făcute „plăcintă”, zac pe carosabil zile în șir până când blana acestora, răstăbăcită de roțile furibunde, devine atât de subțire și de ușoară încât o poartă... vântul!

Despre un exercițiu de voință (174)

Pentru ca să nu mai beau „spirtoase”, mi-a trebuit o voință puternică, difuzată până în ultima mea celulă cu porunca fermă: nu alcoolului!
O comandă, o interdicție atât de fermă încât și în vis când mi se întâmplă să gust băutură alcoolică, mă trezesc alertat de către „paznicii veșnic treji” care mă apostrofează:

– Ei, ce se întâmplă? E posibil așa ceva!?

Despre o curiozitate (175)

Oare pe câți din cei șapte miliarde de oameni de pe Terra îi leagă de acest „glob de glod” nu atât dorul de a trăi, cât frica de a muri?

Despre năvalnicele amintiri (176)

Din când în când îmi revin în minte crâmpie de imagini din anotimpurile copilăriei demult apuse...

Cât de duioase, cât de alinătoare îmi sunt acele vremuri îndepărtate când, în zilele geroase de ghenar ori făurar, în casa bunicilor se adunau

la războiul de țesut și la furcile de tors vecine și mătuși guralive, robotind și povestind, cu multă voie bună, de dimineața și până seara târziu.

Lucrul, ca și taifasul, se întrerupeau doar la masa de prânz – bogată în cârnați și caltaboși, cu mămăliga aurie aburindă, toate udate apoi cu moare.

...Feerice și fericite zile de iarnă cu omătul mare pe derdeluș, cu zbor pe săniuțe și pe schiuri, împreună cu prietenii de care mă simțeam, pe atunci, atât de atașat.

Departate sunt toate...

Despre pisica albă de pe soba de tuci (177)

Curg frunzele de pe arbori, toamna își ia rămas bun... pe culme s-a ivit iarna.

În drumul meu la Sevileni trec și pe la singuraticul Muteanu Martin, trăitor într-o bojdeucă aciuată printre dealuri.

Auzind zgomotul mașini, îmi iese în prag vădit îmbucurat de prezența mea.

De obicei, stăm de vorbă în curtea năpădită de buruieni și de iarba mare, îmbătrânită, rămasă necosită; acum, fiind destul de frig, solitarul bătrân mă invită în cocioaba-i neîncălzită.

În timp ce el se chinuie să înjghebe, cu șanse minime, un foc din lemne umede și putrede, parcurg cu privirea cămăruța în care viețuiește această ființă: casa este din chirpici, pe alocuri peretele de lut căzut, descoperă vechi crengi de fag împletite.

Ferestrele, două la număr, de proprietar confecționate, au geamurile crăpate, murdare de fum și de praf.

Dușumeaua, foarte vălurită, este din pământ bătucit.

În cameră mai sunt două paturi, tot de el încropite, conținând rufe și obiecte de îmbrăcăminte boțite, soioase, răvășite. Rezemat de piciorul unui pat, un sac de nailon transparent prin care se zăresc vreo două duzini de cartofi zbârciți, căpătați de la nu se știe cine, zice bătrânul, într-una din dimineți găsim sacul proptit de stâlpul cerdacului.

...De la sobă sunt slabe nădejdi să se mai nască, în curând, niscaiva căldură, deși acum focul arde mistuind cu lăcomie lemnele cele putrede. Prin ochiurile cu inelele lipsă ale sobei de tuci fumul iese din belșug, înțepându-mi nările și ochii.

Alături de proprietar, cocoțată pe plita sobei o pisică incredibil de albă, imaculată – singura pată de culoare din toată neagra odaie!

Mă gândesc să mă retrag din acest ambient îngrijorător, sub pretextul unei grabe inventate, așa că îmi iau rămas bun de la gazdă.

Înainte de a părăsi odăița, bătrânul mă oprește rugându-mă să aștept nițel. Se îndreaptă către o cutie de unde scoate... cele două bancnote de cinci lei, pe care i le-am lăsat astă- primăvară, spunându-mi acum, ca și atunci, că nu le poate accepta, el nefiind demn de o astfel de atenție, pentru această sumă el nefăcându-mi niciun serviciu...

În timp ce părăsesc camera și mă îndrept către mașină, sihastrul din Sevileni mă însoțește rugându-mă să-mi iau banii înapoi.

Firește, nu cedez.

În timp ce parcurg cu mașina drumul de țară, cu hogașe pline de băltoace, mă gândesc la mentalitatea simplă și sănătoasă a acestui moș singuratic cu o pensie de doar 120 de lei pe lună!

Despre instinctul de proprietate (178)

Al meu, al tău...

Iubesc ce-i al meu și nu întotdeauna și cele ce sunt ale tale...chiar dacă mi-ar plăcea să le am și eu!

Iubirea, dragostea se naște numai cu posesiunea; neposesiunea, frustrarea instinctului de proprietate de adevărata posesiune asupra unor bunuri cuvenite, ori râvnite, naște ura, gelozia, invidia.

Vătămarea, distrugerea ori retragerea dreptului de proprietate asupra unor bunuri materiale de valoare, atrage după sine răbufnirea instinctelor primare cu vărsări de sânge, ori chiar stingeri de vieți...

Despre cinematograf (Spicuri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...) (179)

După o întrerupere de mai bine de trei ani, astăzi din nou la cinematograful din localitate pentru a viziona filmul lui Mircea Daneliuc: Patul conjugal.

Ora 17:50: patru spectatori.

... 17:58: șase...

... 18:03: controlarea de bilete de la ușă strigă către casierită de răsună sala:

– Unde-i bețivul acela de proiecționist, de ce nu începe!?

– I-am spus să mai întârzie, ripostă casierita, cu același ton răstit, coborându-și căpșorul ei bălai până la decupajul sticlei, mi-a telefonat doctorul Ț. ca să-l așteptăm că vine și el.

Într-adevăr, după nici cinci minute apare domnul doctor Ț. cu fața radiind de satisfacția de a fi fost așteptat – fie chiar și de numai șase spectatori!

Întrunit fiind efectivul, începe derularea filmului... o producție de un realism negru, sarcastic.

Cu câțiva ani în urmă acest film ar fi atras sute de spectatori; azi, însă, numai șapte!

Lumea nu mai gustă ceea ce doar cu câțiva ani ar fi făcut vâlvă, umplând sala de cinema, sala care acum pare a fi o imensă cameră aridă, părăsită, demodată.

Despre spirit și materie (180)

Trăim pentru a muri...

Existența noastră, ca ființe vii, este infimă ca durată, aproape neglijabilă față de imensitatea nonexistenței premergătoare și posterioare aventurii ființării noastre terestre.

Am venit pe lume inconștienți, neconsultați dacă dorim sau nu această experiență, apoi, puțin câte puțin, ne-am conștientizat, ne-am format fizic și spiritual, în fiecare zi dobândind fărâme de îndemânări și deprinderi care ne ajută să parcurgem mai greu sau mai ușor acest trai pământean.

Dar totul pentru ce?

Tot ce a creat omenirea, bunuri materiale, în decurs de milenii se poate distruge doar în câteva clipe, în mod lesne, prin simplă apăsare de buton; inclusiv viața.

Viața materială, fizică a omului este teribil de scurtă și de incertă, năpădită de griji și de necazuri.

Îmi sondez conștiința, cu acribie, pentru a afla de ce oare această neîntreruptă și zadarnică zbatere dramatică pentru dobândirea de bunuri materiale prisoselnice și pieritoare?

Aceasta să fie, oare, trucul care ne menține viu dorul de viață?

Oricât m-aș frământa, nu pot vedea în astă-existență agitată, aspră și amară altă motivație mai trainică decât propășirea spirituală.

Cu toate acestea, expresie a naturii noastre decăzute, omul: eu, tu, el... caută banii, egoismul, modalitatea de a fi bine văzut, de a fi admirat, ignorându-se pe sine, ca spirit, și ignorându-și semenii.

Este de reținut faptul că rar se întâmplă ca un obiect, bun material de valoare deosebită, care să poată fi dobândit pentru sine fără fraudă; și aici mă gândesc la sporul material, la îmbogățire.

Este limpede că progresul material al omenirii nu poate avea loc decât prin exploatarea semenului, a aproapelui nevoiaș care, mai mult sau mai puțin conștient, admite această urgisire din nevoia instinctuală de supraviețuire.

...Dar și împilat și împilator avem, până la urmă, același sfârșit.

Mai contează oare că unul doarme somnul de veci în cavoul de marmură neagră iar celălalt în scândură de brad negeluită? Aici, în această etapă, iată-i ajunși la egalitate, deosebirea fiind doar una formală, exterioară, decelabilă fiind doar de către cei vii, discrepanță atât de puțin importantă însă pentru cei trecuți „dincolo”...

Așa cum pentru aceștia fastul material nu mai are rost, farmec, așa nici pentru cei care se pregătesc să treacă pragul, de fapt noi toți cei vii, nu ar mai trebui să mai importe dobândirea cu orice preț, ori cu prețul unor mari sacrificii, de bunuri pieritoare.

Doar spiritul trebuie – ar trebui – cultivat în puținul răstimp pe care îl avem la dispoziție, dar noi ne pierdem timpul cu obținerea de fleacuri materiale peste necesarul util al traiului de zi cu zi.

Am fi cu mult mai buni, mai bogați spiritual, dacă timpul cheltuit îmbogățirii materiale l-am utiliza înavușirii noastre spirituale.

Atunci când vom ajunge să fim cu adevărat cu noi înșine numai, până și primitiva scândură de brad se va dovedi a fi prea multă; abia atunci se va putea „vedea” egalitatea între nimic și materia vie.

Așadar, până și scândura...

Adevărul trebuie să fie undeva deasupra, mult deasupra nimicniciei acestei existențe înșelătoare, adevăr cu care însă atât de dificil se poate comunica, umblând, în mod iluzoriu, pe cu totul alte căi decât cele pentru dobândirea de bunuri nepieritoare.

Materia are nevoie de materie, iar spiritul de spirit, unul cu altul nu se poate hrăni – coabitează doar în sfera aceluiași trup.

Spiritul este detectabil doar cu spiritul, materia – cu materia.

Spiritul, în comparație cu materia, nu epatează; materia, chiar și hâdă, face paradă în văzul tuturor.

A fi – nefiind; a nu fi – existând: materie și spirit întrepătrunzându-se, ciocnindu-se.

Materia este neputincioasă.

Spiritul este superior, durabil, puternic (atotputernic?); el este atins de grația divină...

Pentru a exista cu adevărat, ar trebui să mizăm numai și numai pe „a nu fi”, pe moartea cea eliberatoare a spiritului.

Despre poemul haiku (181)

Haiku-ul este o... homeopatie lirică în trei versuri de sorginte niponă; este o floare sugerând esențe inefabile, o floare având o subtilă grație.

Haiku-ul este Univers în pâlpăirea unei lumânări...

Pentru a scrie acest gen de poezie trebuie să ai, printre altele: intuiție, imaginație, sensibilitate și un mare rafinament verbal.

Pentru scrierea haiku-ului este nevoie de bunătațe combinată cu sensibilitate față de frumusețea și unicitatea fiecărui moment.

Cutez să exemplific, cele mai sus spuse, cu un poem propriu:

teiul înflorit –
mângâiat de curcubeu
e mai parfumat

Despre farmecul lecturii
(182)

În mansarda zăvorâtă citesc Scriptura. Cineva mă caută de mai multe ori, bătând, în van, insistent în ușă.

Ceva mai târziu, când cobor, mă întâlnesc cu persoana așteptându-mă jos în curte.

Mirat că apar din clădire, omul îmi spune:

– Am bătut la ușa mansardei de repetate ori...

– ...Am fost „mai sus” îi răspund, omul lăsând-o baltă după ce mă privi nedumerit.

Despre o coincidență (?)
(183)

Procedul călcării pe o imagine a lui Cristos pentru a dovedi neapartenența la creștinism – obicei specific japonez introdus în anul 1716 în orașele: Nagasaki și Imura o fi, oare, în cauzalitate directă cu pedeapsa cruntă, de sus venită, peste 230 de ani, asupra Hiroshimei și Nagasaki?

Despre moartea firului de iarbă
(184)

Ce minunat știe să moară regnul vegetal: nu tu vaiete, țipăte, plânsete... scursori și mirosuri fetide; dimpotrivă... moartea vegetalului este sobră, tăcută, maiestuoasă!

O frunză de-aș fi, un fir de iarbă...

Despre o întâlnire insolită
(185)

Născut fiind în plină dezvoltare a erei socialiste, nu am avut acces la religie...

Marea revelație s-a petrecut la vârsta de unsprezece ani când, într-o vară toridă, cotrobăind în podul casei bunicii materne am dat de o cărțulie, făcută sul, vârâtă între un căprior și țigla, mărginite de un mare cuib de viespi.

Am scos cărticica, cu teamă de viespi, împins de o mare curiozitate, desfăcându-i cu emoție filele îngălbenite și pline de praf.

Cartea găsită se intitula: „Rugăciuni în timp de pace și războiu” editată fiind, în anul 1947, de către Fundația Carol.

Această scriere, prima cu tentă religioasă cu care mi-a fost dat a mă întâlni, în afara Bibliei, mi-a stârnit interesul pentru fenomenul spirital, creștinesc.

După ce, pe ascuns, i-am făurit cărticicăi o nouă copertă, din carton, la rândul meu am pitit-o, iarăși, în pivnița casei părintești unde, din când în când, o frunzăream în mare secret.

Aici, în pivniță, am făcut așadar cunoștință, printre altele, cu „Tatăl nostru” precum și cu alte rugăciuni cu iz străvechi... aici, îngenuncheat pe pământul umed și rece al beciului, pe furiș, am rostit primele mele rugi către Creator.

După câțiva ani, cartea mea de căpătâi dispăru subit din locul în care se afla dosită, ajungând pe mâna mamei care nu se mai putea dumiri cum a putut ajunge această sacră carte în pivnița casei noastre, eu, firește, negând că aș fi aducătorul.

...De atunci s-au scurs câteva bune decenii; pomenindu-i mamei de această întâmplare, ea nu își mai aduce aminte de cartea de rugăciuni, de ceea ce s-a putut întâmpla cu ea.

Sunt însă aproape sigur că ea, cartea există încă, dosită fiind numai mama știe unde, cărțulie pe care o scoate și ea la iveală din când în când, precum odorul ei odinioară, apoi răsfoiește filele până la „Rugăciunea mamei către copiii ei”... și se roagă!

Despre un grădinar (186)

Se pare că orice am face, întru dobândirea fericirii mult râvnite, aceasta nu poate fi câștigată dar, mai ales, obținerea ei nu are sens, neputând fi concretă pentru noi: doar dacă este direcționată către un altul, ea se poate întoarce, îmbogățită, către cel ce o dăruie.

Această gingașă floare rară nu poate viețui decât pe solul altruist, cel egoist fiind mult prea acid pentru ea.

Așadar, cultivând-o în grădina proprie, spre folosul altuia, tot parfumul, toată savoarea ei se revarsă mai întâi asupra altora, după care, cu efecte înzecite, se întoarce la baștină, bucurând și încântând ... grădinarul! și pentru a plămădi această floare, nici un sacrificiu nu ar trebui să fie prea mare.

Neconținută noastră goană egoistă după fericirea proprie ne otrăvește sufletele, ne maculează toate iluziile, de cele mai multe ori nedându-ne seama de obârșia acestei moliime.

Căci adevărata fericire este cea care ne este dăruită, în mod dezinteresat de către un altul, asociată cu iubirea celui alt, a aproapelui.

Sufletul nostru se poate umple cu bucurie doar atunci când uităm de sinele meschin, egoist, doar atunci când renunțăm la rezultatele faptelor noastre dăruindu-le, dezinvolt, necondiționat, altora.

Despre lectură (187)

Lecturile mele sunt încete, anevoioase...

Ele nu sunt o lină alunecare peste cuvinte, ci niște salturi – de la un cuvânt la altul – cu mici opriri la fiecare cuvânt pentru a le întoarce pe toate fețele și a le scutura de toate înțelesurile.

Despre fațetele credinței (188)

Credință, rea credință, bună credință, necredință...

De la rea credință la bună credință: acesta da salt calitativ!

Despre un calcul (189)

Un calcul simplu relevă: grație telecomenzii televizorului în decurs de optsprezece ani am economisit energia aferentă parcurgerii a 150 de kilometri!

Cât despre orele consumate, pierdute, în fața acestui „drăcușor” mi-e jenă să mai pomenesc...

Despre un timp anume...
(190)

Îmi pare că nici Dumnezeu nu știe dinainte când trebuie să murim;
cred că își aduce și El aminte de... scadență doar în ultima clipă!

Despre plecări și bagaje
(191)

Plecarea definitivă fi-va fără valize...

Așadar, trebuințe: zero!

Ceea ce este bine, din câte se pare, este ca „bagajul” sufletesc să fie cât
mai bogat.

...Fiecare, într-un fel sau altul, ni-l pregătim o viață întreagă, așa ca să
avem de toate într-o veșnicie.

În mod cert, nu o să ne putem lua fiecare tot necesarul – și atunci, ne
vom împrumuta oare de la vecinul, ori dacă nu, trăi – vom în mari
lipsuri spirituale, precum în această existență telurică ne este dat să
trăim adeseori crunte nevoi materiale?

Despre ipostaze umane
(192)

Trei ipostaze mi se par mai caraghioase în existența noastră:

1. – omul îngurgitând;
2. – omul împerechindu-se;
3. – omul defecând.

Toate cele trei posturi mi se par subumane, nedemne, primitive și,
totuși, acestea sunt printre cele mai vitale în ființarea omului, fiind
totodată și printre cele mai mari aducătoare de satisfacții (!)

Despre Alina și florile de căpșuni (193)

Alina, fiica de patru ani a vecinului Pădureanu, admonestată fiind de mine pentru nesăbuiința-i de a rupe un buchet de flori de căpșuni din grădinița din fața casei, nu poate cădea de acord cu mine, susținând cu vehemență că ea a rupt numai „flori”, nu și „de căpșuni”:

– Eu am rupt doar flori albe, căpșunii sunt mari, parfumați, roșii, dulci și se pot mânca, ei nu sunt flori, îmi argumentează fetița nevinovăția.

Despre opiniile unui pescar (194)

Nea Ivan este pescar în Delta Dunării. Ne revedem în Constanța, după cinci ani de când ne-am cunoscut într-o stațiune de munte din țară unde ne reparam amândoi sănătatea șubrezită. Aici, pe malul Pontului Euxin, el a venit pentru a-și vizita rude pe care nu le-a văzut demult, iar eu mă aflu la mal de mare pentru a mă întâlni cu poezia de obârșie niponă, haiku-ul, cu prilejul unui colocvii.

Întebându-l ce mai e nou în împărăția apelor, bătrânul meu prieten oftează abătut, apoi începe a-mi povesti:

– Delta este „potmolită” rău de tot, din pricina tehnologiilor de recoltare a stufului, în pofida prezenței masive a „oncologiștilor”, aflați aici în număr mai mare decât peștii care au mai rămas în deltă.

Bătrânele sălcii par a fi văruiate de mulțimea de pelicani și de cormorani, declarate monumente ale naturii, aceste păsări distrugând efectivele piscicole.

– În curând, zice moș Ivan, vom fi nevoiți să mâncăm „monumente ale naturii” în loc de pești...

Despre ignorarea unei stări
(195)

...Trecem pe lângă fericire, nesocotind-o și neevaluând-o just căci, până la urmă, a fi sănătos, liber și a avea cât de cât ce mânca și îmbrăca, nu ar fi, oare, suficiente pentru a ne declara fericiți de-a binelea?

Despre zbaterea prisoselnică
(196)

Apăsător de griji, probleme, nevoi – încerc să uit, să evaderez, însă în van sunt toate... totul e pornit spre stricare, spre prăbușire: oameni și lucruri...

Ne zbatem pentru a avea (ce?), pentru a demonstra (cui?) – în timp ce sub noi totul neant este.

...Iar noi – la marginea prăpastiei.

Despre o ciudată aplecare
(197)

Simt o mare predilecție pentru traiul haimanalelor, al Țigănilor, al cerșetorilor, al bătrânilor singuri, nonagenari, celibatari, trăind în promiscuitate.

Simt aproape de suflet îndeletnicirea de: pantofar, morar, fierar. Dar de practicat niciuna dintre aceste meserii nu aș fi putut.

Despre gustul amar al unor decenii...

(198)

Mă gândesc, cu amărăciune, la un segment, considerabil, al poporului român, la aceia care au avut, și mai au, coloana vertebrală din plastilină, la aceia care vreme de aproape trei decenii l-au aplaudat și l-au preamărit pe conducătorul „suprem și mult iubit”, l-au aplaudat și aclamat, pentru niște posturi căldicele, și alte folosuri, până în ultimele clipe când, dându-și seama că șandramaua se zgâlțâie, trosnește și stă să se prăbușească, repede-repejor perfizii aplaudaci sau metamorfozat în huiduitori și fluierători, apoi în ucigași fără scrupule: de șef de stat și de copii...

Și toate astea ca lor să le fie bine; și le este...

Despre o așteptare zadarnică

(Spicuiuri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)

(199)

Claustrat în mansardă, printre cărți și gânduri, îmi clătesc, din când în când, ochii și mintea cu priveliștea hibernală de afară.

...În curtea vecină staționează, de mai bine de o lună, o „Dacia” roșie nouă, paralizată, împietrită parcă în așteptarea proprietarului care nu-i mai vine, și nici n-are să mai vină vreodată, plecat fiind în eternitate...

Doar mașina îl mai așteaptă, cuminte, înfocolită în albul de nea, precum o mireasă credincioasă, neștiind că mirele s-a căsătorit cu veșnicia.

Despre trudnicele-mi căutări (200)

Cu disperare caut cartea desăvârșită care să conțină Marele Adevăr (...pentru a simți și a pricepe Biblia, va trebui ca să renasc, poate atunci...)

Scormonesc în sute, în mii de file pentru doar câteva mărgele de adevăr relativ, care în final rămân doar niscaiva rostiri frumoase.

Atâtea nimicuri, atâtea stupidități în scrieri încât dată fiind scurtimea vieții, până și lectura, pasiunea mea cea mai de văză, mi se pare o nescuzabilă pierdere de timp.

Pe de altă parte, însă, pierzându-mă în hățișul de scrieri fără de noimă, rămâne și asta o modalitate de a-mi potoli intensele-mi furtuni interioare, un mod de a uita, măcar pe durata lecturii, căinoșenia acestor vremuri.

Despre anotimpuri de altădată (201)

Nămeți albăstrii, urcând până sub pervazul ferestrei, țurțuri sub streșină... flori de pădăii, mere verzi, strepezitoare de dinți, apa Târnavei cu snopi de cânepă cufundați pentru topit, nuci în învelișul verde încă, câte o ciorchină de strugure, ascunsă de ochii culegătorului, sub o mare frunză verde-aurie, găsită prin viile de pe dealurile cotropite de cascadele de culori ale toamnei... bârloguri săpate în mormanele de știuleți de porumb, din casa bunicilor, în vârful cărora dacă urc voi atinge, în sfârșit, grinzile camerei la care râvnesc de atâtea vreme ca să ajung, suindu-mă de atâtea ori, în van, pe trepidul pe care obișnuiește să șadă bunicul în timp ce îmi spune povești despre vremuri de odinioară..., grinzi care altfel îmi par a fi de neatins și la care –

iată, am ajuns, ajutat de o toamnă cu miros suav de mătase de porumb din care îmi improvizez mustață și barbă, ale căror atingere este atât de catifelată iar mireasma lor atât de dulceagă!

...Imagini-icoane ale copilăriei mele apuse, cu reminiscențe olfactive, tactile, de neșters!

Despre un alt timp (202)

Abia „dincolo” vom afla – poate – cum trebuia să gândim și ce trebuia să facem cu traiul, cu viața de aici, cum era mai bine a ne fi trăit scurtul intermezzo dintre naștere și moarte...

Despre dorul de aripi (203)

Să călătorești simplu, ca pasărea cerului, cu aripile larg desfăcute ca pentru un zbor planat, fără anostele, grelele și caraghioasele bagaje umane, oprindu-te unde îți dorește inima, fără să recurgi la epatantele, grelele și scumpele mijloace de locomoție contemporane!

Așa ar fi fost mai frumos, și mai simplu, traiul nostru atât de artificializat, din păcate, astăzi!

Despre tentația hăului (204)

Urc, până la un îndepărtat punct de lucru, pe un pârau bolovănos, cu un fir de apă precum cleștarul...

Cobor, apoi, learcă de sudoare, pe o culme stâncoasă, prăpăstioasă, cu pereții abrupti.

Mă uit în fundul abisului: cât de simplu ar fi totul aruncându-mă în marele gol; nu m-ar găsi nimeni, decât poate corbii... dacă s-ar scobori și ei până la mine!

Un salt final în codrul în care am hălăduit atâtea decenii!

Atât...

Despre dendriți

(205)

Râvnesc la modul de trai al dendriților, acei trăitori pe arbori, cu scopul de a nu mai atinge nicicând pământul atât de întinat, contaminat – profund și definitiv – de către oameni.

Pe arbori și în aer aş duce viața păsărilor, îmbătat de Cer și de Dumnezeu!

Despre ignorarea realității

(206)

Singura certitudine, moartea, realitatea ei fiind mai sigură decât a oricărui alt fenomen din viața noastră, iminența ei este neglijată, uitată, metodic, consecvent, încercând a ne gândi cât mai rar și cât mai puțin la ea, doar pentru a putea merge înainte... către ea: săvârșirea!

Voita uitare a morții este o caracteristică a întregii omeniri.

Optăm pentru trecerea cu nepăsare pe lângă singurul eveniment major al existenței, acel fapt care este exclus a nu ni se întâmpla, care, oricum, răbdătoare, ne așteaptă...

Despre viciul care macină (207)

Patima devenită viciu neutralizează orice rezistență.

Persoana este înghițită tot mai adânc, îndreptându-se către sfârșitul implacabil: deznădejdea, dezgustul, neliniștea inimii, nebunia sau sinuciderea, în orice caz, moartea spirituală...

Despre amărăciunea unui proiecționist (208)

Pe drumul pustiu, învăluit în ceață, mă apropii de văgăuna de munte Sevileni.

Din negură, din sens opus, aud pași apropiindu-se: cu două rolfilme în carcase metalice, unul pe umăr, altul pe lângă trup – proiecționistul satului...

- Sănătate! Ce film ați proiectat?
- Isus Mântuitorul, domnule...
- Și a avut succes?
- Nu prea, oamenii vor să vadă violență: karate, comando, pe Piedone, domnule, nu pe Isus...
- Așa este... domnule!

Despre un Crăciun mohorât (Spicuri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...) (209)

Stau, culcat, în semiîntinericul mansardei, împresurat de cărți dintre care prea puține se dovedesc a fi atrăgătoare.

De departe se aude hârșăitul monoton al unui ferăstrău circular care taie lemne.

În pod, deasupra mea, mășșăluiesc și rod (oare ce?) cu înverșunare câțiva șobolani de care nu mai putem scăpa.

Sub camera de mansardă copiii vecinului fac o zarvă drăcească trântind ușile care pocnesc ca niște petarde.

Aici, în gaura asta de mansardă, mă zvârcolesc, răvășit și debusolat, căutând un punct de sprijin, o lumină în toată această existență ternă, amăgitoare.

Stropii mari de ploaie cad oblic pe fereastra care începe să se întunece; vântul zgâlțâie obloanele care scâncesc sinistru.

...Seară de Crăciun: se naște Cristos!

Despre cățelușul cel isteț (210)

O scenă interesantă văzută astăzi...

Zăpada topindu-se de pe imaș, ivindu-se colțul ierbii, oile din Sevileni ies la pășunat.

Un grup de vreo patru mioare se tot îndepărtează, cu încăpățănare, de restul turmei, în ciuda amenințării violente, cu ciomagul, de către ciobanul Cândea.

Într-un târziu, păstorul ieșindu-și din fire, aruncă cu bâta după oile rebele; gestul rămânând fără rezultatul scontat, oierul aruncă după oi și căciula, rostind și câteva cuvinte, deloc grațioase, la adresa țintei... moment în care din mijlocul turmei țâșnește, cu mare zarvă, o mogâldeață neagră: cățelușa Fărămă.

Lătrând de mama focului, aceasta se năpustește asupra căciulii, de parcă ea ar fi vinovata, pe care după ce o înhăță, o aduce înapoi la stăpân.

Acesta, încă clocotind de mânie, smulge cușma dintre fălcuțele căței, și

apoi o proiectează din nou asupra oilor nesupuse.

Atentă, Fărâmbă execută același aport, prompt și cu mare precizie.

Nu mă pot abține și-l întreb pe cioban:

– Este întâmplător că așa procedează cățeaua, ori de regulă vă aduce orice alt obiect pe care îl aruncați?

– Nu, domnule, s-a învățat să-mi aducă doar căciula, îmi spune Căndea zâmbind pe sub mustață: s-a obișnuit cu aportul căciulii în lungile luni de iarnă când... mai arunc și eu, din când în când, cu ea în biata nevasta-meă!

O privesc pe Fărâmbă care stă atentă la picioarele ciobanului privind cum acesta își îndeasă căciula pe cap.

Semn că ostilitățile au luat sfârșit!...

Despre trăirea în prezent

(211)

Marea mea dispoziție sufletească de a face din țăntar armăsar, apoi de a pune totul la inimă, îmi este răvășitoare.

Soluția ar fi să nu îmi frământ mintea cu tot felul de probleme de viitor, să nu îmi mai tulbur atâta liniștea sufletească, conștient fiind că tot acest zbucium, este zadarnic. De cele mai multe ori ele sunt fără niciun discernământ, unele nepetrecându-se niciodată, fiind himere, constituind doar premise pentru necazuri viitoare.

Într-un târziu, de fiecare dată, îmi dau seama că m-am neliniștit, m-am întristat și enervat degeaba... de multe ori însă prea târziu.

Mi-am propus, de nu știu câte ori, să nu mă mai enervez, să nu-mi provoc un asemenea rău, însă...

Atunci când nervozitatea mă cuprinde, totuși, mă străduiesc să ies repede din această stare nefastă, găsindu-mi ceva atrăgător de lucru, ori ieșind la o promenadă.

Conștient fiind că, oricum, îmi este imposibil să-mi cunosc soarta, la ce bun neliniștile care nimic bun nu-mi pot aduce?

Deviză: să țin seama de trecutul meu, dar să-mi uit, neapărat, viitorul! Și toate astea, doar pentru a mă putea bucura de prezent...

Despre metehnele lumii

(212)

Ura este un cuțit cu două tășuri; ca să-l utilizezi, mai întâi trebuie să te rănești pe tine însuși.

Abia după aceea îl poți utiliza pentru lezarea altuia. Dar, odată utilizată, această armă devine și mai periculoasă, înveninându-l și pe cei neimplicați în marele rău.

Numai prin iertare și iubire se poate tămădui sufletul omului; la fel și lumea în care trăim.

Voracitatea, ranchiuna și nepăsarea față de toți oamenii, precum și față de mediul în care viețuim, iată pricina tuturor relelor în care suntem înglodați.

Despre aceste vremuri sumbre

(Spicuiți dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)

(213)

Tristețea se târăște pe pământ, mușcă și-i împresoară pe toți; tragicul plutește în aer fâlfâindu-și mari aripi negre peste ființele învăluite în disperare și durere.

Murdăria, negrul, cenușiul se revarsă de pretutindeni, copleșind firea toată.

Soarele nu a mai fost văzut de săptămâni, ascuns fiind, zile în șir, de

nori groși, plumburii.

Arareori o pasăre neștiută ciripește timid, scurt, înduioșător...

Printre ramuri negre, golașe, vântul șuieră obosit, monoton, crengile clătinându-se resemnate, mohorâte.

O frunză uscată de fag, înnoroiată, purtată de vântul rece, alunecă cu un zgomot metalic pe terasa de beton pustie...apoi cade greoaie într-o băltoacă cu apa murdară pe care s-a format o pojghiță de gheață.

La radio, relatări despre războiul din Kosovo...

Mii de oameni fug de bombe... de oameni, de bombe, de oameni...

ninge-n Kosovo –
printre fulgii deși de nea
bombe și gloanțe

Despre spițerii (214)

Farmaciile – corespondentele, materializate, ale suferințelor noastre.

Aici, durerile pot fi vizualizate pe rafturi: în cutii, flacoane, sticlute...

Numai intrând într-o astfel de prăvălie, putem constata cât de șubrezi, firavi, vulnerabili suntem noi... culmea creației!

Despre insomnii (215)

În nopțile mele de nesomn, mi se pare... necinstit, incorect că timpul nu se oprește, că aleargă cu aceeași constantă nepăsare, neîndurându-se de neodihna mea!

(... Într-o noapte, la ora 3:20)

Despre o îngrijorare a mea
(216)

Îmi disimulez, îmi depozitez multe, prea multe dureri, temeri, necazuri...

Acumularea acestora, sedimentarea lor, mă vor aduce, mai devreme sau mai târziu, la un medic.

Luciditatea mea, atât de ascuțită, taie cu necruțare în sufletul meu și al celor din preajma mea.

Caut refugii, expediente...

Despre pricina unei nostalgii
(217)

Cel mai vechi obiect, venind din îndepărtata-mi copilărie, mai mult sau mai puțin fericită, este un mini-șah magnetic de care am mai pomenit în paginile anterioare.

Lipsește o singură piesă: nebunul negru!... precum și o parte dintre amici – plecați incredibil de repede, cu grabă parcă, în lumea de dincolo...

Dacă nebunul, lipsă la apel, mai poate fi înlocuit cu un bob de fasole, ori de porumb, prietenii mei absenți oare cu ce i-aș mai putea suplini? Ceilalți fărtați, care mai suntem, Doamne, cum de ne-ai putut schimba într-atata, făcându-ne mult prea răi, reci, nepăsători, egoiști?!

Șahul pe care l-am pus pe pervazul ferestrei camerei mele îl văd tot mai încețoșat...

Despre dezamăgirile produse de unele lecturi (218)

Câte deziluzii, deznădejdi cauzate de lecturile unor cărți în care mi-am pus prea multe nădejdi!

Deși acestea la o frunzărire îmi par atrăgătoare, situându-se în preajma aspirațiilor mele, la citirea lor mă întâlnesc, de cele mai multe ori, cu dezamăgirea...

Idei încâlcite, minți supraîncălzite, bolnave poate, își etalează opinii, concepții, sentimente de cele mai multe ori găunoase; avalanșe de cuvinte întortocheate, de idei sucite, răsucite, turnate în cărți cu aspecte și titluri tentante care, la o lectură fugitivă, acaparează.

La o citire amănunțită, însă, nimic nu se leagă, totul devine o logoree, un verbiaj greu inteligibil: sec și insipid.

Despre livezile de odinioară (219)

Dealul, care mi-a încântat copilăria din satul meu natal, este lăsat de izbeliște: livezile, viile sunt în paragină.

Dinspre case, din fundul grădinilor, mormintele se extind vertiginos luând locul pomilor roditori de altădată.

...Pârâul Lița se surpă tot mai mult, multe din vechile locuri, umbrite de nuci, pruni și meri, pe unde mă retrăgeam odinioară pentru lecturi, nemaexistând.

Câțiva dintre bătrânii pruni, înfruntând vitregiile vremurilor, rezistă cu îndârjire: scorburoși, cu scoarța cojită și cu ramurile ciuntite, aceștia fiind surse de lemn de foc, în iernile geroase, pentru familiile nevoiașе ori prea comode pentru a mai urca până la pădure.

În plină primăvară, colindând prin locurile atât de dragi mie, văd o

persoană în vârstă efectuând secuirea (tăierea scoarței împrejur, până la lemn, cu scopul producerii uscării exemplarului) prunilor viabili încă, cu seva șiroidă pe scoarța-i bătrână, zgrunțuroasă.

Plec, tiptil, jenat de fapta persoanei cunoscute mie, ajunsă octogenară, și nu foarte sărmană!

Despre o imagine nu tocmai bucolică
(220)

Anunțată-mi fiind vizita unor cunoscuți, mă gândesc să îi ospătez cu mâncare preparată din carne proaspătă de miel.

Îmi fac timp și urc pe pășunea Irimia.

Ajuns aici, oile fiind încă la pășunat, sunt nevoit să aștept aproape două ore. O vreme adăst în stână, aici însă nu-i chip de stat din pricina unui fum dens: ciobanul Florea S., rămas bucătar de serviciu, prepară o supă de cartofi la un foc năstrușnic – numai fum, fără urmă de vâlvătaie.

Ies pe imașul verde cu fagi seculari, cu trunchiul gros, cu scorburile mari carbonizate de focurile puse de ciobani, arbori cu coroana rotată, cu ramurile până la pământ.

Ajuns lângă Țarcul oilor, intru într-un comarnic și mă culc învelindu-mă cu un cojoc mișos cu miros cât o turmă de oi.

Când să ațipesc, apare și cârdul de oi cu clinchet de clopoței, cu sunetul tălângilor și cu lătrat de câini.

După ce oile intră în Țarc, un mieluș, alb precum laptele, cade victimă nesățioasei pofte a omului...

Sângele blândului pui de oaie curge, precum o mini-cascadă roșie, șiroidă în troaca din fața stânei.

Un vânt răcoros mângâie coama pădurii de fag tânăr de pe marginea pășunii.

Unul dintre ciobăneștii mioritici, aflați lângă ciobanul care tocmai

jupoaie mielul, apucă un capăt de maș, tocmai ițit din viscerele sângerânde, îl înfulecă de zor, încât Florea, cu mânele suflecate până la coate, abia mai prididește să scoată măruntaiele din abdomenul nevinovatului miel, atârnat, iată, de o ramură a falnicului molid de lângă izvorul alături de care este așezată stâna.

Pe drumul de întoarcere, pe lângă plantația tânără de molid și larice, cu un pâraieș cu apă cristalină, port în rucsacul de pe spinare blândul miel eviscerat: ghiocel al regnului animal ucis...

Despre poezie și telefonul mobil (221)

O frumoasă noapte albă, petrecută în fața micului ecran, în care vizionez un program al lui Adrian Păunescu avându-i ca invitați pe: Romulus Vulpescu, Dem Rădulescu și pe Florin Piersic.

Mi se pare superbă, la un moment dat, revolta-blestem a lui Florin Piersic referitoare la calvarul telefoniei mobile: în timp ce recită, cu totală dăruire, o magnifică poezie despre Mama – regret că nu am reținut titlul și autorul poeziei! – telefonul actorului sună intempestiv în două rânduri, rupând, risipind trăirea, concentrarea recitatorului.

După ce termină de recitat poezia, Florin începe un vehement atac asupra persoanei care l-a sunat, dar și asupra deranjului la care dă posibilitatea acest mod de telefonie.

Înfierbântat, în pledoarie, actorul scoate telefonul și, fără să se uite la aparat, îl trânteste de podea făcându-l țândări.

Aproape imediat după ce săvârși acest gest, actorul adaugă, spontan și cu mult regret în voce, următoarea remarcă:

– Trebuia, totuși, să deschid aparatul, cine știe, poate mă căuta chiar... mama!

Mama, cea mult iubită de către actor, ființă trecută în lumea umbrelor, de câteva decenii.

Despre regretul de a fi (222)

Viața, astăzi, mai ales acum...Decât acest trai, mai bine era să fi fost o picătură de apă, o moleculă de oxigen, un grăunte de nisip, un... bolovan insensibil și inconștient (?), orice – numai ființă conștientă nu!

Cu ce sunt eu de vină că m-am născut, că exist, că pentru aceasta trebuie zilnic să îndur chinuri, înjosiri, perfidii?

Din naștere suntem aruncați în acest imund, infect, ocean al existenței, apoi obligați fiind să îl traversăm: fără a ne mânji, neavând... dreptul la înec! Iar dacă răzbești și-l traversezi, conform „regulii” trebuie să ieși curat precum o rază de lumină și parfumat ca o petală de trandafir.

În marea traversare a oceanului cel mizer, ne chinuim, ne zbatem, ne urâm, ne lovim, ne scuipăm, ne înșelăm, ne furăm, pentru ca, în final, cu toții, dar absolut cu toții, să fim vârați între patru scânduri și dați ca hrana pentru viermi.

Nădejdea ne e în sufletul cel călător, neîncarnat, care pluti-va în neant, urmând să suporte șirul de pedepse pentru vina de a se fi mânjit în oceanul fetid al existenței.

Doamne, de ce nu ne-ai dat ca încercare traversarea unei ape cristaline, nici prea caldă, nici prea rece, oricum însă plăcut mirositoare?

Iar la capăt de călătorie, de ce nu ne transformi, Doamne, în ploaie, ori în vânt, în raze de lumină?

Despre flori și lumină (223)

Paști – cu răbufniri de soare, flori, triluri și muguri.

Se simte, se vede victoria primăverii, a Învierii! Victoria asupra frigului, asupra obscurului monoton care ne-a ținut cotorpiți aproape șase luni.

Să urmeze lumina, simfonia de culori și sunete, veselia, optimismul!
Cristos a înviat!

Despre bibliomanie (224)

Plăcerea – viciul? – de a colinda prin librăriile târgu-mureșene cumpărând cărți pe care, apoi, de multe ori nu le mai citesc, nemaiprididind. Sunt în stare de următoarea bizarerie în materie de cărți: dacă găsesc, la librărie ori la bibliotecă, o carte care mă atrage, nu pot avea tihnă până nu o am; după care, o citesc sau nu- este mai puțin important: totul e ca acea carte să poată fi în preajma mea, să-i simt prezența.

După o vreme, dacă între timp curiozitatea pentru acea carte îmi trece, o așez pe raft, alături de multe alte cărți care își așteaptă, răbdătoare, rândul la lectură. Multitudinea acestora, de pe rafturile bibliotecii mele, îmi creează o stare de neliniște: mă sperie tăcerea atâtor gânduri!

Rămâne, însă, oricum, un mare deliciu să vizitez, să cutreier librăriile în căutare de cărți care să emită pe aceleași lungimi de undă pe care emite și sufletul meu...

Despre un vis cu fulgi de nea (225)

Am visat că ninge!

Doamne, ce frumos a fost: ningeă încet, liniștit, cu fulgi mari; se vedea cum omătul se depune, se așază încet-încet, cu spor: zăpadă pufoasă, imaculată, multă.

Dimineața mă uit pe fereastră să văd minunea: peisajul, din păcate, este cel știut: negru, cenușiu... nuanțe care se reflectă și în sufletul meu.

Este final de gerar...

Și încă nu a nins nici măcar atât cât să poți face un bulgăre de omăt,
darmite un om de zăpadă!

Despre sufletul cătrănit
(226)

Este specific sufletului omenesc că neexteriorizându-și bucuriile, satisfacțiile, în curând nici nu va mai fi în stare să mai simtă, să mai savureze aceste sentimente.

După aceea urmează proasta digestie, melancolia, neurastenia...

Despre liniștea sufletului
(227)

Liniștea, bucuriile trebuie să le căutăm în noi, în sufletul nostru; și pentru asta nu e bine să ne fixăm mari năzuințe, scopuri, ținte greu de îndeplinit. Pentru a fi fericit este suficientă și o bojdeucă; și sănătate, cât de cât...

Despre o nedumerire
(228)

Niciun politician nu pomeneste în discursul său despre propria-i sete de putere, despre lăcomia de bani și despre goana după renume.

De ce oare?

Despre nopțile de nesomn (229)

Tunete și fulgere apocalpitice mă trezesc în miez de noapte. Lumini, neverosimil de intense, îmi luminează dormitorul, urmate de alte tunete zguduitoare.

Durează, această paradă a forțelor naturii, aproximativ douăzeci de minute, după care rămâne doar răpăitul aversei de ploaie...

Canonadele se aud tot mai slab, mai înfundate; fulgerele devin anemice, pâlpâitoare.

...Nori de gânduri se abat asupra mea; și atunci, pentru risipirea acestora, precum în unele sate unde pentru același scop se trag clopotele – încep lectura, cea alungătoare de multele apăsări sufletești ...

Despre un strigăt (230)

În liniștea nopții albe, aud un strigăt de disperare:

- ce este asta, tot ce mă înconjoară?
- de ce sunt eu aici?
- ce rost am?
- unde se îndreaptă lumea, omenirea?

În loc de răspuns, doar liniștea, tăcerea...

Despre filozofia țiganului Rupert (231)

Rupert-țiganul este un mare risipitor de bani...

Cum face rost de niscaiva bani, una-două se se pune să-i toace; întrebându-l de ce procedează așa, acesta îmi răspunde simplu:

- Domnule, mai bine să le duc dorul decât să le port grija...
- Și mâine, îl întreb pe Rupî?
- Stai liniștit, până atunci mai e!

Despre aparentele înlesniri ale vieții
(232)

Multe noastre facilități, depășind limitele, ne-au devenit poveri.
În ciuda acestei realități, continuăm, cu înfrigurare, a ne... împovăra
și mai mult!

Despre dorul de alte vremuri
(Spicuiți dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(233)

Dezgust, teamă, neputință, zădărnici...

„ Zâmbește, mâine va fi și mai rău!”

Nicio modalitate de ieșire din harababura aceasta existențială.

Aș vrea să... zbor cu cinci sute de ani în urmă, ori cu cinci sute de ani înainte, căci ceea ce se întâmplă în acest prezent bizar, banal, schingiuitor, totul acoperit, poleit fiind cu minciuni – este greu suportabil.

Despre flori și morminte
(234)

În spatele Spitalului, se află unul dintre cimitirele orașului...

Este întâi noiembrie, ziua în care ne aducem aminte de cei plecați dincolo, în lumea umbrelor, aducându-le o floare, ori aprinzându-le o lumânare pe ale lor locuri de veci.

Remarc una dintre vizitatoare, o doamnă prezentabilă, tânără, îndreptându-se țănoșă către poarta cimitirului: în mâna ei – un mare buchet de flori... artificiale, nereușite, disonante prin culorile țiptoare, nefirești.

Un buchet care va profana, cu siguranță, mormântul pe care va fi depus...

Despre bomboanele lui Stalin

(235)

Citeam undeva despre felul în care comuniștii sovietici luau în derâdere orice credință în lumea de dincolo, cea de după moarte.

Pe vremea lui Stalin, educatoarele din grădinițe supuneau copiii la următorul experiment: cereau acestora să închidă ochii și, apoi, să se roage lui Dumnezeu pentru a le aduce bomboane.

Deoarece nimic nu pica din cer, ele îi îndemnau mai departe :

– Acum rugați-vă tovarășului Stalin!

În timp ce prichindeii se rugau, cu ochii închiși, educatoarele puneau pe fiecare masă o pungă cu dulciuri.

– Rugăciunea, către Dumnezeu, nu vă poate ajuta cu nimic – spuneau educatoarele; singurul care vă poate satisface orice nevoie este doar tovarășul Stalin!

Despre măsurarea unui timp

(236)

Ca unitate de măsură pentru durata unei vieți putem adopta distanța în timp dintre prima și ultima inspirație.

Toată viața, toată existența noastră nu facem altceva decât să exersăm, tot timpul, acest exercițiu: inspirație, expirație...

Apoi, într-un final, mai expirăm o dată... Și gata!

Despre triumful naturii
(237)

Toamnă în creierii munților...

La peste 1600 de metri, în poiana cu ierburi înalte, pălite de bruma timpurie, printre tufele de afin cu fructe negre-vineții, un măreț cerb, cu coarne impunătoare, își cheamă cioporul de ciute...

La doar aproximativ o sută de metri de acest luminiș câteva tractoare forestiere, alături de zgomotoasele ferăstraie mecanice, sfredelesc aerul cu sunetele lor asurzitoare, stridente, măcelărind pădurea.

Cu toate acestea, chemarea de dragoste, boncănitul puternic, biruitor, al cerbului despică aerul cristalin al dimineții de brumărel... înfruntând inconștiența, voracitatea omului.

Despre lumea noastră
(238)

Această lume, atât de plină de erori, și de orori...atât de plină de păcate, de suferințe... merge înainte!

Spre ce?...

Despre cei de lângă noi
(239)

Omenirea este formată din mai mulți morți decât vii...

Cele două lumi sălășluiesc dintotdeauna una lângă alta: vecinii noștri, morții, dorm în mijlocul marilor orașe, în sate... la doar câțiva metri sub picioarele noastre, iar noi nu știm aproape nimic despre ei...

Despre păsări
(Spicuiți dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(240)

Și în acest an, ca și în anii precedenți, păsările: grauri, mierle, gaițe...
mi-au mâncat toți strugurii livezii!

Dar nu îmi pare rău...

Îmi face chiar plăcere că le-am putut fi de folos.

...Și ca să le dovedesc că nu sunt supărat pe ele, le-am instalat și cinci
cuiburi pe care, cu asiduitate, le alimentez, periodic, în lunile de iarnă,
cu miez de nucă, slănină și cu semințe de floarea-soarelui.

Ele, în schimbul acestei tratații, îmi oferă, din primăvara până-n toamnă,
cântecul lor mirific!

Despre munca scriitorului ...
(241)

Truda scriitoricească se aseamănă cu cea a albinei: ca să poată scrie bine,
pentru a „produce”, pe lângă talent, scriitorul trebuie să citească enorm
de mult... așa precum albina care, pentru a „izvodi” un kilogram de
miere, trebuie să execute circa 40.000 de zboruri!

Despre o poetă țărancă
(242)

Pe Ana K., – locuitoare în cătunul Ilieni, măritată aici, venită de multe
decenii pe aceste meleaguri dintr-o vatră veche românească, Chiher
– am cunoscut-o, cu mulți ani în urmă, prin intermediul scriitorului
Ioan Meîtoiu...

Ceea ce m-a uimit la această femeie simplă, țărancă retrasă într-un

sătuc de munte, uitat de Dumnezeu, a fost sensibilitatea ei ieșită din comun, patosul cu care își recita producțiile literare, rugându-mă să o ascult ce a mai scris de curând, fără a se sinchisi că suntem în autobuz, în prăvălie, pe drum...

Întotdeauna am ascultat-o cu atenție și cu un vădit interes, remarcate și de ea, fapt pentru care într-o bună zi mi-a dăruit un caiet dictando cu câteva poezii scrise de ea.

Desigur, aceste scrieri nu au văzut lumina tiparului, nici nu au fost citite, ori ascultate, de prea mulți; familia ei, compusă dintr-un soț și trei copii, fiecare cu preocupări străine de veleitățile soției și mamei Ana K., nu i-a priceput această îndeletnicire, însă nici n-a condamnat-o pentru timpul sacrificat acestei pasiuni, timp care era furat, în fond, din odihna ei de noapte, ani mulți așternându-și gândurile și sentimentele la lumina lămpii cu petrol, retrasă sub fereastra bucătăriei.

Primăvara și vara obișnuia să vină la muncile pădurii, plăcându-i îndeosebi lucrările din pepinierele silvice, apoi, după ce puieții ajungeau să fie plantați în locurile golașe din parcelele tăiate, în plină vară, femeia venea cu asiduitate, fiind sufletul echipei de lucrătoare, cântând și recitând din ale ei poezii, venea, așadar, la descopleșirea, cu secera, a tinerilor puieți năpădiți de urzici, de zmeur, de mur, de pir, de ștevie, de rostopască și de mătrăgună...

După o zi de muncă, pe versanți abrupti, prin bălării, cu mâinile urzicate și zgâriate de tulpini de mur, ajunsă acasă, după o masă frugală, pleca la prășit cartofii, ori porumbul, împreună cu al ei bărbat, muncitor forestier și el.

...Noaptea, neputând dormi, nu atât de munca epuizantă de peste zi, cât de valurile de sentimente năpăditoare ale sufletului ei sensibil, care își cereau dreptul la lumină, la existență – Ana se așeza la obișnuita-i masă din bucătărie, o masă rudimentară, înjghebată de soțul ei care posedă și el niscaiva veleități de... tâmplar.

Ștergând cu o cârpă mușamaua care acoperă masa, apoi lentilele ochelarilor îmbătrâniți, cu dioptrii demult depășite, făcând flacăra lămpii mai mare, cu ochii înlăcrimați cu inima bătând mai iute și cu sufletul revărsându-se în toiul nopții, Ana începu să scrie următoarea... poveste:

...M-am născut în luna mai

M-am născut în luna mai
Când zâmbește întregul plai
Pădurea înverzește iară:
E frumos, e primăvară!
Zile calde, cu soare
Se întorc păsări călătoare
Pe întregul plai răsună
Cântecul și voia bună

Măicuța când a văzut
Că-n luna mai m-am născut
Mi-a pus nume Anicuța
Să fiu la feciori drăguță
Mi-a pus pus flori când m-a scăldat
Să am voce de cântat
Dar florile-au fost de bujor
M-am petrecut dor cu dor
Au fost și de iasomie
Să am dor de poezie
Dorul să-l semn pe hârtie
Așa am început să cresc
Patria să mi-o iubesc
Creșteam negruță, slabă
Dar la multă lume dragă

Pentru cântecele mele
Ce răsunau prin vâlcele
Când eram la secerat
Sau la fân, la adunat
Ori iarna în șezători
Între fete și feciori
Așa timpu-am petrecut
În satu-n care m-am născut
Toată săptămâna lucram
Dar duminica iubeam
Iubeam un băiat înalt
Ce venea din alt sat
El venea la noi la joc
Unde ne-nvârteam cu foc
Altădată la plimbare
Pe câmpul ce da în floare
Sus strălucea mândrul soare
Dar în nopțile cu lună
El mi-a împletit cunună
Cunună de tămâioară
Ca să-i devin soțioară
Ne vedeam cu drag și dor
Făcând plan de viitor
De viitor fericit
Care nu s-a împlinit...
Un accident neașteptat
Într-o clipă l-a luat
Lăsându-mă cu mult dor
Fără nici un viitor
Și așa îndurerată
Mi-am părăsit a mea vatră

Mi-am lăsat satul iubit
În care am copilărit
Cu gândul că voi uita
Lovitura cea mai grea
Acest dor nepotolit
Mult timp m-a mai urmărit
Până într-o primăvară
Când cucul s-a întors iară
M-a-ntrebat de ce jelesc
și cu el nu doinesc
Atunci eu m-am ridicat
Dorul mi l-am alungat
Cămin mi-am întemeiat
Într-o margine de sat
Pe lângă o pădure
Unde se întorc cucii
Cuci și alte păsărele
Pe pofta inimii mele
Aici vreau să mai trăiesc
Copilașii să mi-i cresc
Iar în nopțile târzii
Să mai scriu și poezii...

...Copilașii – trei – i-a crescut, a apucat să vadă, și să-și crească și o parte dintre nepoți; poezii a mai scris, recitându-mi, de cele mai multe ori, în autobuzul în care călătoream adeseori împreună, eu mergând înspre casă, ea venind la oraș, la cumpărături.

Doamne, cu câtă pasiune, cu câtă dăruire recita femeia aceasta, trăind cu adevărat, ceea ce rostea, fața-i ba luminându-se de un zâmbet larg, viu, trăit, ba întunecându-i-se, ochii umplându-i-se brusc de lacrimi, vocea-i înecându-se în lacrimi de durere, de nostalgie, de regrete pentru timpurile apuse...

Codrulețule iubit

Codrulețule iubit

Acum bruma te-a lovit

Frunzele ți-a ruginit

Vântul a-nceput să bată

Frunzele pe rând să cadă

Frunza-așterne covor moale

Ramurile rămân goale

Fără păsări călătoare

Dar va veni iarna îndată

În alt veșmânt te îmbracă

Te-mbracă-n veșmânt de argint

Din vârf până la pământ

Ca apoi la primăvară

Să-ntinerești iară

În verde să te îmbraci

Păsările să le atragi.

Codruțule iubit

Și eu am îmbătrânit

Primăvara va veni

Părul nu mi s-o-negri

Fața nu mi-o întineri

Numai inima din mine

Seamănă codre cu tine!

...Până într-o zi de făurar, cu omăt bogat, cu codrii de fag încremeniți de atâta alb împovăraător, rece, mut și nepăsător.

În acea zi poeta – țărancă, cu doruri multe, scrise și nescrise, rostite și nerostite – tăcu precum pădurea pe lângă care a viețuit atâtea anotimpuri, trăind bucurii și tristeți de om simplu, sensibil, cu mult bun-simț și dragoste de frumos, tăcu cufundându-se în tăcerea cea veșnică...

În caietul cu poezii pe care mi l-a dăruit, de peste două decenii, descopăr următoarele stihuri-testament:

Mângâiere

...
Iar când va fi să mor
Am să las copiilor
Să mă-ngroape cu dor
La marginea munților
Acol să-mi gălesc odihnă
La câțiva pași de grădină
În groapă s-arunce flori
Creion, caiet și scrisori
Când codrul va înverzi
Păsările vor veni
Și cu drag vor ciripi
Poate-poate m-oi trezi
Să mai scriu vreo poezie
Așa cum îmi place mie
Iar la cap un simplu semn
O mică cruce de lemn
Pe care să scrie-așa:
Aici odihnește Ana
Care și-a cântat țara
Și-a cântat glia și neamul
Dorurile și aleanul

Despre călătorii, o rugăciune și livada mea în florar
(243)

A călători...

Pentru mulți voiajul înseamnă a fugi de monotonie, de mediul obișnuit, comun.

Pentru mine a mă aventura într-o vilegiatură – chiar dacă ținta este mai mult decât tentantă – echivalează cu stresul, cu lipsa de confort, cu neliniștea și cu efortul...

De aceea, stau cu îndârjire în mediul meu coclit, dulce-amărui, cenușiu; oricum, nu-i invidiez pe veșnicii voiajori!

Transcriu o rugăciune care mi-a fost recomandată de către un părinte monah:

„Doamne Isuse, recunosc că sunt un păcătos. Îți mulțumesc că ai murit pe cruce pentru păcatele mele și Te primesc ca Domn și Mântuitor. Îți mulțumesc că mi-ai iertat păcatele și mi-ai dat viață veșnică.

Ia în stăpânirea ta viața mea și fă din mine persoana pe care tu o dorești!”

...Deși eu cred că Dumnezeu ne lasă, în virtutea liberului arbitru pe care ni l-a acordat, să ne concepem și să ne trăim, fiecare dintre noi, viețile în felul în care credem noi de cuviință; apoi, la Judecată...

Nu vom trăi... și-om vedea!

După-amiază de duminică...

Stau, într-un vechi fotoliu, pe balconul dinspre pădure și frunzăresc Anatomia suferinței, de Mihail Nasta.

Căldura s-a mai potolit, pe cer ivindu-se norii...

Din depărtări se aude hârșăitul unui ferăstrău circular; din livadă, păsările mă delectează cu un concert vesel, colorat.

Din când în când lătratul câinelui din vecin semnalează prezențe indezirabile.

Bufniturile scândurilor trântite pe șantierul casei din vecin, apoi uruitul autocamioanelor care urcă panta mă determină să pun cartea deoparte.

În aceeași clipă zgomotele din vecin încetează și ele!

Nu mai reiau lectura, preferând să-mi încânt ochii, și sufletul, cu freamătul frunzișului, verde- crud, în adierea zefirului de mai, cu zborul greoi, tărăgănat al unui bondar dolofan, leneș.

Pe balustrada balconului, din fața mea, se înșiră trei jardiniere, din scândură vopsită în culoarea maro, cu mușcate care încep să își recapete culoarea lor verde-vie, după paloarea somnului de iarnă...

În fundul livezii, dincolo de gard, coroanele fagilor seculari, mari, stufoși, atârnă periculos peste acoperișul pavilionului acoperit cu șindrilă.

Câțiva meri, mai... prudenți, încep abia acum a înflori; pe nouă pomi am instalat, încă din toamna trecută, cuiburi, vopsite în albastru, pentru păsările care îmi asigură concertul în diminețile cu zorile abia ivindu-se. Observ că unul dintre cuiburi este vizitat, cu asiduitate, de către un pițigoi: acesta cară cu mare sârguință... probabil molipsit de roboteala din vecini... transportă, așadar, material pentru „pătucul” în care își va depune ouăle.

La intervale aproape regulate acesta zboară, vâjâind pe lângă urechea mea, ducând în plisc mușchi de pământ sau fire de iarbă.

Pavilionul, din fundul livezii, vopsit în alb-negru, își așteaptă mușterii, cu lemne uscate, crăpate, clădite pe lângă gârduleț și în apropierea sobei de grădină.

Girueta, instalată pe terenul viran, pe un înalt catarg, se învârte când mai repede, când mai încet, schimbându-și mereu poziția în vântul primăvărat.

...Globul pufos al păpădiilor punctează verdele ierbii fragede cu efemere sfere argintii. Fluturi albi, galbeni, maro zboară scurt din pricina vânticelului stânjenitor.

Pădurea bătrână de fagi, de dincolo de gard, pare un zid uriaș, verde pe povârnișul abrupt.

Unduirea, alene, a crengilor bătute de vânt, lasă loc, prin frunzișul des, să se întrevadă, când și când, cerul albastru de dincolo...

Despre diariști (244)

Se afirmă, de către cunoscătorii în materie, că scriitorul de jurnale este, îndeobște, un individ egotist căci, altfel dacă ar fi, acesta nu ar așterne pe hârtie, zi de zi, insignifiantele fapte ale vieții sale cotidiene.

Diaristul, susține exegetul, suferă prin definiție de o hiperbolizare a eului și crede că viața lui poate fi interesantă pentru a fi trecută într-un caiet secret și apoi citită de alții...

Se mai bănuiește că „țiitorii” de jurnale, fiind introvertiți și introspectivi, aceștia se autodevorează, din această pricină având, îndeobște, o viață scurtă.

Nu știu... În ce mă privește, scrierea jurnalului a fost, și este, un foarte bun exercițiu de exprimare, de formare a unui stil, o modalitate de compensare a deficiențelor mele de exprimare verbală și o defulare...

Jurnalul meu... cu filele îngălbenite... este pentru mine, astăzi, o bancă de date, un depozit de informații, un laborator de fraze: un... poligon pentru exerciții de stil.

...Nu vreau, nu doresc să demonstrez nimănui nimic prin aceste scrieri... doar mie însumi, anume faptul că sunt conștient de ceea ce am făcut, și voi face, dar mai ales că îmi asum, în totalitate, răspunderea pentru cele întreprinse, gândite, săvârșite.

Este, acest jurnal, o oglindă a mea, pentru mine, având menirea să îmi ofere imaginea propriului eu, cu scopul permanent de a-mi mărturisi,

în chip de spovedanie, faptele, gândurile.

Scriu, acest jurnal, pentru a mă cunoaște, nu pentru a fi cunoscut...

Scriu, prin urmare, pentru cizelarea limbii, a exprimării, din dorința de a-mi așterne sufletul pe hârtie, apoi a-l diseca, din năzuința de a lăsa urme pentru a regăsi calea de a reveni spre mine însumi.

Firește, din cauza unor ochi curioși, indiscreți, nu pot fi în totalitate franc; caut să nu mă iert, să nu mușamalizez mai nimic, neținând cont că aceste notații sincere mi-ar putea șifona imaginea: nu îmi pasă!

Așa cum nu îmi pasă nici de opinia altora atunci când se întâmplă să sușotească în spatele meu...

Este evident că jurnalul rămâne teritoriul omului care se simte singur... singurătate pe care o simt tot timpul, în chip apăsător.

Despre bălți și despre fântâni

(245)

Numai bălțile seacă dacă nu plouă; fântânile însă nu, ori foarte rar; de asemenea, numai băltoacele se tulbură când plouă – fântânile mai rar...
...Dacă este posibil, să fim, deci, fântâni!

Despre cum se naște și cum se interpretează un haiku

(246)

În ticluirea haiku-urilor mele, de cele mai multe ori pornesc de la un cuvânt (mai rar de la imagini din realitate), de la cuvântul auzit, citit... care, brusc, îmi creează sentimentul haiku.

Aleg, apoi, celelalte elemente, ceilalți termeni care să-mi exprime cât mai clar trăirea, impresia de moment. Mă străduiesc să întrebuițez „cuvântul imagine” pentru a descrie acel simțământ, sub imperiul

căruia mă aflu, alegându-mi cele mai nimerite expresii.

Am în vedere că cel care se încumetă să scrie un haiku nu trebuie să povestească ce simte: el trebuie doar să prezinte experiența sa folosind acele mijloace sugestive care îi vor permite cititorului să-și creeze o imagine virtuală, pe care apoi să o vadă cu ochii minții. Sarcina poetului, de haiku, este să „molipsească” cititorul cu frământări lirice, să îi stârnească imaginația; și pentru aceasta nu este numaidecât necesar să desenez tabloul – imaginea – în toate detaliile sale.

În fond, haiku-ul este o mică pictură în cuvinte realizată doar din câteva tușe simple. Gruparea și alegerea detaliilor picturale – iată în ce constă principala a poetului de haiku. În tolba acestuia: doar două-trei săgeți; niciuna nu trebuie să zboare alături...

Micropoemul haiku este o exprimare grațioasă a unui lirism meditativ; se caracterizează prin laconismul descrierii, forța sugestiei și densitatea formulării lirice.

Îndeobște, un haiku se compune din două tablouri demarcate printr-o cezură: singura figură de stil admisă în poem!

Cele două părți ale haiku-ului sunt de succes, pline de înțelesuri, abia atunci când sunt citite ca un întreg și nu ca părți separate. Deși părțile sunt independente, și au propriile lor semnificații, atunci când sunt juxtapuse în strofă, ele contribuie împreună la o mai bună înțelegere a poeziei.

Alăturarea celor două tablouri este semnificativă, reușită, abia atunci când prezintă două aspecte diferite în contrast.

Acest gen de poezie cere din partea cititorului un efort de imaginație și fantezie creatoare.

Adevăratul haiku începe după ce cuvintele s-au stins...

Însă a nu se uita: „Nicăieri nu poți găsi poezie, dacă nu o ai în tine”
(Joubert)

pocnetul castanei
pe alea pustie –
apoi liniștea

Despre o ciornă unei scrisori a unchiului M.
(247)

Deunăzi, frunzărind vechi cărți ale bibliotecii mele, dintr-una din ele căzu următoarea ciornă, cu multe corecturi, scrisă cândva – scrierea nu este datată – de către unchiul meu M. unei ibovnice, Marina, din Capitală.

Iată conținutul acestei epistole:

Te-ai mințit pe tine însăși, Marina; că pe mine mă mințeau tandru, asta nu ar fi fost o noutate pentru mine.

În singurătatea ta aveai nevoie de materializarea preaplinului iubirii tale...

Și dacă nu mă iveam eu în sfera sufletului tău, îți orientai afecțiunea, poate, către un ... câine mops, o pisică siameză, un papagal, ori probabil, către mult blamatul Radu: acel gigolo stăpânit de pofte carnale, de egoism, orgolios, lacom, păcătos, pe care îl condamni atât de aspru, în sinea ta fiind, în mod vădit, irezistibil atrasă de năstrușniciile acestuia. Tu nu erai îndrăgostită de mine, Marina, ci de o ființă plăsmuită de imaginația ta.

...Îți mai aduci aminte cât erai de înflăcărată, debordantă, avidă de nevoia unei comunicări sentimentale, de plăceri senzuale, de satisfacții emoționale?

Aveai nevoie de un partener cât de cât real, veridic, chiar dacă ne despărțeau mulți kilometri, un reazem cu care să traversezi o perioadă de impas emoțional, afectiv – impas care n-a durat decât o toamnă și o iarnă!

Acum, deoarece primăvara dă semne (înșelătoare!) de revigorare, nimfele simt instinctul fluturului în devenire, având tendința de a-și începe zborul!

– Să ai parte de adieri line, de cer senin și de pajiști înfloritoare!

Despre această idilă a unchiului meu, nimeni nu a știut...doar eu!

Despre rugăciuni (248)

Dăruiește-mi, Isuse, credința aceasta pe care sincer o doresc!

Maică Preacurată, fă-mă să pot crede!

Dă-mi, Isuse, iubirea cu care vrei tu să te iubesc!

Despre comuniști (249)

Citesc jurnalul lui Sănătescu: interesante relatări cu privire la venirea comuniștilor...

Aflu, astfel, că în primul guvern din țară, constituit după armistițiul cu URSS (1944), miniștrii comuniști refuză jurământul asistați de preoți, fapt premonitoriu pentru tot ceea ce avea să urmeze, să se întâmple ulterior...

Despre ițirea primăverii (250)

În livadă, după ninsoarea de ieri, petele, insulițele de zăpadă au tendința de a se contopi, cotropindu-mi, iarăși grădina.

Totul e încremenit: arbori, tufe, aer... Din când în când un pițigoi nevăzut țiuie sacadat.
Soarele apune în nori roșii...

Despre un lot de teren vândut
(Spicuiți dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(251)

Ieri mi-am încasat partea, o treime, din suma rezultată în urma vânzării terenului moștenit de tata de la ai lui părinți, bunicii mei.

Vădit atașat de acest lot, îmi spune că ținea mult la această suprafață pe care atâția ani l-a lucrat cu tatăl lui, bunicul meu, în copilăria și în tinerețea lui.

...Trebuia însă vândut acest teren, el, părintele meu, nemaiputându-l lucra.

Tot pe acest teren l-am ajutat și eu pe tata, după 1989, la cules de porumb în toamnele aurii de sfârșit de răpciune.

M-am minunat, de fiecare dată, privindu-l cu câtă pasiune și ușurință muncește, în pofida vârstei înaintate.

Aud parcă și acum dojana tatii când eu, prea grăbit, ori neatent, mai lăsam necules vreun știulete pe tulpinile cu frunzele galbene-verzui, cu foșnete metalice, cu marginile ascuțite, tăioase.

Am și acum în fața ochilor „tehnica” lui de a însemna locul de pe rând unde întrerupeam culesul pentru a duce coșurile pline la grămadă, anume: agățarea șepcii pe tulpina porumbului până unde ajunsesem cu culesul!

La prânz, la umbra glugilor, scoțând din coșul de merinde mâncarea migălos împachetată de mama, își alegea de fiecare dată doar slănina, mie lăsându-mi cârnatul, chiftelele...

Au fost toate astea, nu o să mai fie...

Despre rosturile acestei vieții
(252)

Tot mai greu pricep noima acestui trai, cu toate ale ei: bune, ori rele. În pofida unei experiențe de viață considerabile, implicit a unor lecturi suficient de temeinice despre existență și gândire – nu reușesc a mă dumiri. Caut, tot caut, sap pentru a afla: adevărul, esența, frumosul; dau numai de mizerii, de capcane ale părelnicei frumuseții ale lumii...

Dacă în final nota de plată a vieții este atât de necruțătoare, sortiți fiind pieirii iremediabile – Doamne, ajută necredinței mele! –, mă gândesc că soluția ar fi ca: ori să viăm într-o continuă, veșnică tristețe, ori să fim veseli... fiindcă, oricum, murim.

Eu, am fost „croit”, indubitabil, după calapodul primei variante... La drept vorbind, îmi pare mai firesc, mai logic, a te întrista de această viață, plină de atâtea dureri, amărăciuni și necazuri, decât să te apuci a te înveseli de chinul continuu al acestui trai înșelător.

Tot căutându-ne fericirea, până la urmă ne aflăm moartea...

Viața rămâne o taină infinită, este o groază... este iad și mister.

Despre încă o nedumerire
(253)

De ce oare oamenii se ascund atunci când fac dragoste, căutând să reducă la minimum exteriorizările de bucurie și de plăcere, iar atunci când se ceartă, nu le mai pasă nici de copii, nici de vecini, proferând obscenități și durități crude, dureroase chiar, mergând până la a se brusca, a se lovi cu neîndurare?

Rămâne o bizară enigmă...

Despre menirea unui prost (254)

Rostul unui prost este să fie stingheritor...

Un om cu bun-simț, cu tact, își dă seama dacă e binevenit sau dacă îi plictisește pe cei din jur și știe să dispară cu o clipă mai devreme de aceea în care ar fi de prisos, înainte de a căpăta nuanțe ridicole !

Despre un necunoscut invidios (255)

... Și, uite, nu mă înfurii împotriva unui nerecunoscător, neștiutor, nedrept, trufaș și – din câte se pare! – ranchiunos.

Iubirea față de el însuși și ignorarea altuia: iată care este a lui fire, a lui față- ascunsă îndărătul unei sticle mate de unde pândește precum păianjenul cu picioarele-i filiforme respingătoare!

Cum să nu admit că măgarul rage, că unii câini mai și mușcă, pentru un colț de pâine uscată, aruncată de un stăpân a cărui ogradă se fac că o păzesc...

Despre prostul ca un robot (256)

Prostul este un automat: acționează la comenzile unui stăpân, aceste porunci făcându-l să se simtă important.

Aceste comenzi îl determină, pe prostul nostru, să se miște pe principiul reflexelor mecanice, fără ca el să fie în stare să își manifeste un dram de sensibilitate: el este o mașinărie în slujba stăpânului!

Și cât de important se dă prostălăul! Mai ales când se întâmplă să fie recompensat cu stele (mai nou: virtuale!).

Fie și o stea, de acest fel, de se atâră de grumazul hâd al acestuia, îl gădilă... în mod plăcut și rage superior (!): să se audă, se se vadă ce însemnătate colosală are, scuturându-se de plăcere, zornăindu-și stelele căpătate, ridicându-și botul către cer pentru a i se vedea zorzonul.

Dar, orice ar face, acesta rămâne cel mult un bou care mugește, un porc care grohăie, un corb care croncăne...

Rămâne, în definitiv, un catâr: încăpățânat și ferm!

Ceea ce nu se poate nicicum regăsi la el este: sufletul, sensibilitatea, capacitatea de a face legături, conexiuni, facultatea de a discerne... de a comunica vădit, fățiș.

A le reproșa acestora câtuși de puțin, înseamnă a te răzbuna împotriva ta însuși; ori asta ar însemna să dai prea multă apă la moara unor netrebnici cocoțați, te miri cum, pe niște poziții de unde ei... rag: rag și croncăne, latră și mușcă!

Despre invazia nefastelor lăcuste

(257)

Ca niște câini-lup, cu ochii roșii, hămesiți aleargă, cu limba scoasă, candidații la marea ...ciozvârtă a milei maselor; după ce prostimea îi scarpină pe burta lor jegoasă, jivinele acestea nu mai vor hartanul: râvnesc să devoreze însuși electoratul cel nătâng! și ce simplu, și firesc, ar fi ca atunci când periodic, din patru în patru ani, aceasta năpastă, generic numită „candidați”, ne invadează ochii, sufletele, urechile și inimile noastre, precum niște lăcuste nesățioase, cățărându-se pe stâlpi, pe garduri, pe ferestre, pe pereți, pe porți și pe uși... metamorfozându-se în felurite năpârci zâmbitoare, perfide, promițătoare de lumină, căldură și belșug, în loc să fim naivi, creduli susținători ai bântuirii acestora în viața noastră, mai bine ne-am coaliza cu toții și am stârpi cu necruțare acești vampiri, insalubri, fățarnici și nesătui, terminând, odată pentru

totdeauna, cu acest flagel care parazitează în cârca masei ingenuie, hipnotizate, sugându-i sângele fără milă, cu nerușinare!

Despre plăcerea lecturii (258)

Simt o mare nevoie de lectură, o aviditate de nepotolit.

Aș devora neîncetat carte după carte...

Oriunde mă pot simți bine dacă sunt lăsat singur cu cât mai multe cărți preferate.

Lectura – evadare!

Recunosc că nu am plăcerea recitării: curiozitatea mă îndeamnă către zone neparcurse încă.

Apoi, talmeș-balmeșul lecturilor mele: nu am nicio regulă, niciun fir roșu după care să mă ghidez în alegerea cărților pe care îmi propun a le citi.

Ponderea cărților citite o constituie, totuși, literatura nonfictivă.

Despre lume și tristețe (259)

Capcana părelnicei frumuseți a lumii...

Voioșia continuă înseamnă, zice-se, înțelepciune; în această privință sunt, trebuie să recunosc, un tembel!

Eu nu pot concepe viața ca pe un dar unic, ca un prilej singular de acumulări de experiențe, sentimente, de senzații; în acest neajuns al meu, al felului meu greșit de a vedea și înțelege existența, constă a mea nefericire sufocantă!

Se pare că am fost „croit” ca să-mi trăiesc viața într-o continuă, veșnică tristețe.

Fiindcă finalul oricum e același, am încercat, câteodată, să fiu nepăsător, mimând veselia: nimic mai jalnic!

La drept vorbind, îmi pare mai firesc, mai rațional a te întrista de această viață plină de atâtea dureri, amărăciuni, necazuri, decât să te bucuri, să te învesești de chinul continuu al acestui trai cu o finalitate lugubră. Viața, oricât de superbă, de încântătoare ar fi se termină în chip tragic... este, deci, o tragedie...

Despre o toamnă ezitantă (260)

Insomnie dincolo de miezul nopții.

Mă trezesc la ora două, fără să mai pot adormi apoi.

Citesc...

Afară cerne o ploaie mărunță, tristă, monotonă.

Indecisă toamna bântuie în preajma sufletului meu cu un laitmotiv de foșnet de frunze uscate.

Răpciune... jalnic, întunecat.

Dinspre pădure, cântecul unei cucuvele străpunge noaptea.

Despre relaxare (261)

Viețuiesc în stațiunea F.

La fiecare sfârșit de săptămână o mulțime de oameni se reped, bulucindu-se cu mașinile, bară la bară, chipurile pentru a se odihni, pentru a se relaxa (!?)

Ajunși aici, aceștia găsesc toate piscinele ticsite, înțesate de oameni: nici măcar un locușor unde să se întindă, unde să își tragă sufletele.

Mă gândesc cu jind la liniștea orașelor părăsite de către toți acești invadatori!

...Și mai că îmi vine să o pornesc în sens invers, către orașele părăsite de către aceștia, pentru a mă putea și eu, în sfârșit, relaxa de nebuneasca îmbulzeală a oamenilor care mi-au cotopt localitatea.

Despre un strigăt (262)

Nu-l defăimați pe Dumnezeu punându-i în cârcă Iadul!
Acesta, Iadul, dacă există totuși, el este în mintea noastră, fiind chiar mintea în sine.
Ea e Marea Torționară!
Ea este satana...

Despre fuga deșartă (263)

Zadarnice ne sunt marea majoritate a acțiunilor noastre orientate înspre schimbarea cruntei realități!
În fond, scopul acestei vieți nu e veșnica fugă de realitate, ci însăși trăirea ei: cu speranță și încredere.
Vitală ar fi stabilirea unui armistițiu, a unei relații amiabile cu existența.
Renunțarea la lume îmi pare o jignire adusă lui Dumnezeu: cu bune, cu rele lumea aceasta pentru noi a fost creată; ideal ar fi să învățăm să trăim, frumos, nu să fugim de viață, de bucuriile ei, temându-ne veșnic că suntem în păcat.
Adevărat este că a transforma otrava în nectar nu este tocmai ușor: pentru aceasta este nevoie să înveți o minunată artă, anume aceea de a trăi!
Trăind în durere, în suferință perpetuă, în anxietate, în angoasă ne târâm spre liman uitând să viețuim în bucurie și în iubire.

Omenirea e tristă...

Ajută-ne, Doamne, ca unic scop al nostru Tu să fii; ajută-ne să avem un trai relaxat, purtați să fim în tihnă de curgerea vieții: fără scopuri lumești deșarte, fără egoisme abjecte... spre punctul final!

Despre strălucita deșertăciune: viața ca literatură
(264)

Scriu dintr-o trebuință lăuntrică de oxigenare a sufletului, dintr-o necesitate, de multe ori imperioasă, precum somnul ori iubirea, scriu din dragoste de cuvinte și de limbă românească.

Scriu fiindcă ... vorbesc puțin!

Mai scriu fiindcă nu am putut niciodată să spun prin viu grai tot ce gândesc, tot ce doresc, tot ce visez.

Apoi, poate și pentru că scrisul este o activitate extrem de singuratică, sufletul meu atât de dornic de solitudine, adeseori de sihăstrie chiar, în această îndeletnicire se regăsește de minune; prin scris uit, mă vindec de cele multe rele.

Din al meu punct de vedere, existența toată rămâne o afacere falimentară, șubredă pentru toți viețuitorii, destinul nostru sfârșind oricum, inevitabil, în neant.

Întregul nostru trai nu se compune din altceva decât din grozăvii, ciondăneli, banalități care se amestecă între ele în chip halucinant.

Ceea ce e mai întristător pentru mine e că mă simt uzat, zdrobit, inutil.

Am pierdut enorm în viață datorită felului meu de a fi: am fost, si am rămas, un ins tăcut, timid, sensibil, maladiv de melancolic.

Totuși, ca să mai obțin niște simulacre de fericire, pe acest glob de glod, am fost nevoit, de cele mai multe ori, să uzez de adevăruri parțiale, amăgindu-mă cu bună știință cu scopul de a putea merge înainte,

pentru a nu-mi pierde cheful de lucru, precum și răbdarea cu semenii mei.

Am făcut, apoi, incursiuni în sfera credinței ortodoxe, bâjbâind vag, insuficient convins de dogmaticile precepte.

Dacă m-aș fi iluminat de credința pe care o râvneam, incapabil și prea nemernic pentru a o atinge, aș fi fost pus în situația de a nu mai tânji la nicio bucurie lumească pe acest pământ, sacrificiul acesta fiindu-mi, probabil, răsplătit cu salvarea sufletului meu atât de frământat, atât de labirintic.

Poate că ar fi meritat să fac strădanii, în acest sens, renunțând la aspecte concrete, palpabile, ale acestei existențe în favoarea unei bunăstări și bucurii într-o altă viață mai tihnită.

Viața este cum este, cu monotonia și banalitățile ei.

Nu am fost fățarnic, nu i-am lingușit pe cei puternici, nici nu am umblat după favoruri... iar acum, iată, trag ponoasele!...

Într-o vreme, am dus o viață împrăștiată, însă din punct de vedere moral consider că m-am situat în mod onorabil undeva pe la mijloc.

Nu am săvârșit nici fapte mărețe, nici josnice, fiind precum majoritatea muritorilor.

Iată, trecură decenii bune peste al meu creștet!...

Dacă m-ați întreba despre viață, despre lume, v-aș spune, fără ezitare, că lumea e frumoasă, dar, vai, oamenii sunt răi, perfizi, egoiști.

Sincer, mă doare că trebuie să emit un astfel de verdict, însă aceasta îmi este convingerea fermă.

Obosit, stresat, oscilez între entuziasmul debordant... tot mai rar... și luciditatea rece.

Bietu-mi suflet, cât mi-e de pustiu în plinătatea lui!...

De la înălțimea anilor la care m-am cocoțat, am ajuns să neg progresul tehnic, slăvindul-l pe cel spiritual.

În dragoste, sarea și piperul acestei vieți, au început să îmi placă „preliminariile”: semn că... s-a ivit pe culme toamna!

Un ciudat imbold mă împinge să aștern pe hârtie simțăminte, trăiri ale acestei vieți, cu amestecul ei de ridicol și entuziasm, de prea multă vulgaritate și tristețe, minciună și hoție, de banalitate și mister.

Mă revoltă și mă întristează absurditatea condiției umane – dar cui îi pasă de... burzuiala mea în această peșteră năpădită de haite de monștri! Orice năzuință a omului, fie ea cât de măreață, ținând spre țeluri nobile, înalte, este mai devreme, ori mai târziu, sortită pieirii.

și atunci?...

Ce forță, ce energie uriașă este pusă în funcțiune pentru a putea să trecem peste prăpastia care separă visul de realitate?

Împresurat am fost, și sunt, de oameni sumbri și melancolici, felul acestora lăsându-mi o amprentă vădită în derularea vieții mele; pe lângă acestea, în mod evident, în genele mele gâlgăie melancolia...

Am experimentat, în virtutea deceniilor trăite, și viața de cuplu, constatând că pe acest tărâm esențiale rămân dragostea, atracția sexuală, faptul de a fi un singur trup, restul, mie cel puțin, îmi pare a fi nesigur și anost.

Am, de multe ori, reale porniri de a mă retrage, de bunăvoie, din lume; de fiecare dată însă zeci de pricini, de confort, de reflexe dobândite în virtutea unui anume stil de viață, mă determină să-mi alung din suflet această tânjire, acest imbold de sihastru.

În deznădejdea mea, intensă și persistentă, am totuși explozii bruște de dorințe: de a construi, de a-mi scrie sufletul, de a fi iubit de o femeie frumoasă, blândă și inteligentă.

Eh!...

Cât despre sensul vieții... mă uit la vântul care bate, la ploaia care cade, la soarele care apune, la petalele de cireș care poposesc în iarba cea fragedă, cotropită de păpădii în floare.

De mai bine de o duzină de ani, viața mea a căpătat un aspect mult prea crispat, apăsător.

Soarta îmi este îngreunată de un temperament de o excesivă neegalitate: când introvertit, când extravertit, ba sunt vesel... tot mai rar, ba sunt trist, uneori sunt comunicativ, alteori ursuz, sunt și blând, dar și aspru, mă mulțumesc cu nimic, dar nemulțumit fiind, totdeauna, de toate... Aici de o abstenență de pustnic, aici lacom de plăcerile vieții; fug de oameni, apoi îi caut, nepăsător, câteodată, altă dată iritabil ca o fată nervoasă....

Fac eforturi uriașe, în fața repetatelor vicisitudini, încercând să îmi păstrez liniștea interioară, amăgindu-mă în fel și chip, fără a mă putea lăuda cu vreo reușită salutară.

Mă tulbură veselia, tupeul, vulgaritatea, siguranța unora dintre semenii mei cărora soarta le surâde, pe moment, și care încă nu au fost loviți de virusul cel trist al zădărniciiei.

...Viața îmi pare din ce mai complicată: înaintea, imperturbabilă, cine știe încotro!

Oamenii devin din ce în ce mai greu de înțeles, rămânând tot mai mult înafara vieții vii, reale, adevărate, preferând, de la mic la mare, himerele virtuale.

În fața avalanșei de bizarerii, nedreptăți, hoții, lichelisme și minciuni, devin tot mai închis și mai iritabil.

Nu sunt prietenul nimănui... și nimeni nu îmi este prieten!

Coclit în nefericirile mele, mă tem de marile bucurii, dar și de durerile nemăsurate.

Pierdut-am enorm din cauza simplității și sincerității mele, dar ce mai contează...

În clipele mele de disperare am purces, de repetate ori, la întâlnirea cu Dumnezeu, dar... ce spațiu imens, de neparcurs, se întinde între mine și El!

Și, iată, de prea multele-mi îngrijorări am început să-mi pierd elanul, vitalitatea (sunt oare bolnav de îngrijorare?).

Știu, ar trebui să fiu vesel, să nu mai privesc viața atât de complicat

pentru că, în realitate, ea este mult mai simplă, aceasta trebuind a fi trăită și nu disecată!

Merită, oare, această viață, despre care consider că știu atât de puțin, totuși, merită ea atâtea gânduri chinuitoare care să-mi macine sufletul în chip atât de neîndurător.

Îl caut pe Dumnezeu, dar neavând harul cuvenit, simt că în ale mele strădanii îl profanez prin încercarea mea de a-l aprecia cu măsura inteligenței mele comune.

Cu toate acestea, îl caut!...

Despre grota din stânca șurii (265)

Urc, singur, pe versantul păduros, abrupt, al văii Ciobanilor, până la Stânca Șurii.

Sub stâncă, la aproximativ cincizeci de metri, pârau de munte își rostogolește impetuos năvalnica-i apă.

Cobor în caverna de sub piciorul stâncii...

Cine știe câte secole or fi trebuit ploilor, vânturilor, gerurilor, apoi căldurilor toride ca să făurească acest ascunziș atât de potrivit pentru jivinele pădurii, ori chiar pentru un om râvnitor de liniște și de reculegere!

...Stau în acest bârlog de mai bine de o oră: doar eu, cu mine însumi, încercând a mă rupe de problemele vieții zilnice.

Afară ninge mărunț și rar printre bătrânii fagi despuiați de veșmântul de frunze; zgomotul apei grăbite a se întâlni cu șesul, răzbate până aici ca un șuier.

Într-un astfel de loc, rupt de lume, însă în inima naturii, simt că apropierea-mi de Dumnezeu mi-ar fi mult înlesnită!

Dar frigul pătrunzător mă scoate din ascunziș, împingându-mă să-mi continui urcușul...

Despre aportul puterii eoliene
(266)

...Sufală un vânt puternic: profit de ocazie și mă scuiș în față!

Despre ceea ce caut
(267)

Sufăr de singurătate, dar o caut.

Despre un gest
(268)

În drum, cu mașina lui M.N., spre locul de vânătoare de mistreți din Ilieni.

Trecând prin fața bisericii ortodoxe din localitate, posesorul mașinii, la volan fiind, schițează, timid, semnul crucii undeva jos, în zona... pelviană.

Despre cum se văd ei
(269)

Oare cum se vede o vrăbie, o albină, un câine... o floare?

...Dar un măgar?!

Cu o floare mai poți vorbi... ea întotdeauna îți va răspunde zâmbind, arătându-și grațiile.

Dar cu un măgar?!

Despre oameni și păsări
(270)

Doamne, corbul zboară iar omul se târăște pe pământ?
Iar dacă se întâmplă să coboare din țării, văzut-ați cum pășește el, corbul?
Vă spun eu: calcă șațoș, legănându-se când pe un picior când pe altul,
purtându-și capul înainte și îndărăt.
Sus, în înalturi, zboară drept, planează lin.
Pe când omul...

Despre neatașare
(271)

Dominat sunt de dorințe trupești și de tânjirea după vane agoniseli materiale.
Instinctiv caut a nu mă atașa de nimic; și totuși...
Sunt trecut bine dincolo de întristare pentru tot ceea ce mi se întâmplă,
pentru tot ceea ce ni se întâmplă.

Despre o nouă eră
(272)

Trăim, iată, o nouă epocă: cea a silicoanelor și a termopanelor, a pungilor și a flacoanelor din plastic... a minciunilor sfruntate.
La tot pasul întâlnești zgomote și ritmuri neliniștitoare, mocirle și capcane...

Despre aniversare
(273)

Aniversarea: sărbătoarea care ne aduce mai aproape de moarte.
Cu toate astea, cu cât fast celebrăm evenimentul!

Despre humus
(274)

În activitatea silvică locală mă consideram și eu o parte din... humusul
acestei colectivități: nu un falnic stejar, nici molid de rezonanță, nici
chiar... paltin creț, ci doar humus brut, atât.
Dar nici măcar acesta nu sunt!
Și asta o spun nu cu smerenie, ci cu mândria ferfenițită...

Despre pădurea ca un lac
(275)

De opt zile umblu la marcări de arbori în doborâturile produse de vânt
în pădurile molid de pe Niraje.
Stau, și umblu, pe trunchiuri de arbori ziulica toată; cobor pe pământ
doar seara, pășind prudent și atunci, ca și cum aș călca pe tulpini de
molid culcate.
...Privită de la distanță suprafața de pădure calamitată pare a fi un
straniu lac verde înclinat, cu apele învolburate încremenite.

Despre o zână și un pădurar
(276)

Un pădurar se întâlnește într-o zi, în drumul său prin pădure, cu zâna cea bună; aceasta îi spune:

- Fiindcă ne-am întâlnit, îți voi îndeplini două dorințe...
- De ce nu trei, Zână bună, că doar așa se obișnuiește....?
- Bine, fie... care sunt următoarele două?

Despre lecturile mele
(277)

Lecturile mele din păcate nu au fost îndrumate, nu au avut un anume discernământ.

Au prevalat, întotdeauna, curiozitatea, nevoia de lirism, scrierile cu tematică introspectivă, existențială.

Încet, dar sigur, am devenit un introvertit în prag de autism, rupându-mă treptat de realitatea imediată, preferând o lume imaginară în locul realității dure, stresante, plină de perfidii.

Despre niște... zvonuri
(278)

...Umblă vorba cum că cei care așteaptă compensații după moarte, pentru modul în care și-au trăit viața, nu se sinucid; și, cică, niciodată aceia cărora ursita le-a trecut de mai multe ori săvârșirea prin fașă.

Înclinat sunt să cred că fiind adevărate aceste afirmații.

Despre anumite zbateri (279)

Trăiesc într-o mare neliniște interioară, sufletească...

Dau din colț în colț căutându-mi tihna și un dram de bucurie – nu le aflu...

Despre atașament (280)

Sursa mai tuturor nemulțumirilor noastre este atașamentul; deoarece în viață mai toate sunt schimbătoare și trecătoare, legându-ne de tot ce e mai pieritor, ne creăm cu mâinile noastre suferințe și chinuri.

Ce bine ar fi să pot înțelege că tot zbulciul atașării, al agățării de toate cele pieritoare, este o zadarnică trudă.

Prin urmare, să renunț la orice formă de a mă lega, de ceva ori de cineva, de lucruri ori de ființe!

Nelegându-mă de cele pieritoare, sufletul se dilată pătrunzând în noi dimensiuni.

Prin neatașare, de nimeni și de nimic, nedând preț pe material, pe agoniseli, coborând la maxim exigențele traiului cotidian, parcă până și trecerea în lumea de dincolo devine mai simplă, mai lejeră.

Ceea ce ar merita efortul ar fi manifestarea continuă a bunătății, a compasiunii.

Dar...

Despre omul-dorință (281)

Materialul din care suntem plămădiți se numește dorință.

Dorim lumina, fericirea, înțelepciunea, distracția, împlinirea, pacea sufletească, bunăstarea și multă, multă plăcere...

Despre o industrie
(282)

„Lucrez”, de câțiva ani buni, în industria producătoare a propriei mele nefericiri.

Bine ar fi să pot falimenta această producție!...

Materia brută a acestei întreprinderi provine din îmbibarea, până la saturație, a propriului meu suflet cu ranchiune de tot soiul, cu resentimente corosive.

Prea sătul de această producție, monotună și nocivă, mă gândesc să sistez primirea materiei prime.

Nu ar trebui să las ca ura să-mi cotopească inima, și nici grijile să îmi cotopească mintea.

Ar trebui (va trebui!) să adopt un stil de viață simplu, să mă aștept la puțin și să dăruiesc mult: poate chiar și iubire...

Îmi este teamă că rădăcinile nefericirii mele, ale tristeții mele, sunt mult prea adânci, așa încât orice strădanie este în van.

Despre lacrimi...
(283)

Un om plânge ...

În lacrimile izvorâte din adâncul ființei sale îndurerate găsești cea mai înaltă și mai curată fericire.

Despre o ciudățenie
(284)

Deși suntem „trimiși” pentru a ne iubi unii pe alții și pentru a ne ajuta, noi ne iubim doar pe noi înșine, îndeobște pășându-ne prea puțin de semenii.

Despre nevoia de refugiu (285)

Tehnica lumii moderne cucerește, însă obosește .
Omul simte nevoia retragerii în singurătate, în peșteri, în pustii, în
căutarea liniștii și a rugătorilor sihaștrii.

Despre amintiri (286)

Amintirile mă copleșesc, năvălind din ungherele memoriei.
Ce e cu trecutul acesta?
De ce mă mișcă uneori până la lacrimi vremurile apuse în hăul deceniilor?
Mai ales perioada de la începutul copilăriei mele... rememorarea acestor
vremuri mă emoționează, mă răvășesc.

Pentru tot ce ai fost, copilărie, te iubesc!
Te iubesc cu livada bunicilor, primăvara plină de pomi în floare, vara
cotropită de umbre adânci, răcoritoare, ale pomilor cu roade verzi; aici
am savurat pentru a întâia oară, îmbrățișat de ierburile și de florile
livezii, dulceața slovei scrise... iubesc apa cristalină – pe atunci! – a
Târnavei în care ne bălăceam și pescuiam zile întregi ale acelor veri de
altădată.

Apoi, nu te pot uita, copilărie, pentru toamnele tale bogate în nuci,
pere, prune, mure, în struguri și în gutuie înecăcioase, dar dumnezeiesc
de aromate, apoi pentru iernile tale de basm, cu dealurile potopite de
zăpezi și de zarva copiilor fericiți, zburând pe sănii ori pe schiuri – liberi
de povara gândurilor de mai apoi...
Te iubesc, copilăria mea!

Despre dureri și dezamăgiri (287)

Să asişti, să trăieşti... moartea părinţilor tăi şi să-i înmormântezi este, cred, prea mult pentru un suflet de om!

Viaţa mă asfixiază de durere, de pesimism, de nefericire.

Înaintarea în vârstă îmi produce nelinişti, însă şi o oarecare resemnare...

Remarc, în stările mele sufleteşti, prea multă melancolie, nostalgie, frică, angoasă, invidie, disperare, aversiune – în schimb, dau dovadă de extrem de puţină afecţiune, de o infimă seninătate... păcat!

Puţina lumină, pe care o mai aveam în suflet, s-a spulberat, e spulberată, risipită, definitiv oare?

Despre femeie şi despre bărbat (288)

Femeia, mai delicată, mai sensibilă decât bărbatul, îşi cruţă, instinctiv, organismul pe toată durata vieţii.

În contrast cu ea, bărbatul – impetuos, viril – săvârşeşte, mai tot timpul, excese pe care le plăteşte, mai devreme ori mai târziu, cu sănătatea; de multe ori cu viaţa chiar...

Despre Țânțari (289)

Femeia țânțarului este cea care ne înțeapă, ea e cea care se hrănește cu sângele nostru, în timp ce masculul acesteia se nutrește cu... nectar!

Ce regim alimentar net diferit în cadrul aceiași familii!

Despre viața privită din amonte (290)

Privită din aval (copilărie), viața pare lungă, cu rost, plină de tentații, de culmi îmbietoare, demne de a fi cucerite.

În schimb, din amonte văzută, aceasta pare o mare cacealma!...

Despre alte vremuri (291)

1 Mai...

Curată și plăcută amintire a unor crâmpie dintr-un arminden de altădată...

Cu multe decenii în urmă, singur printre florile livezii bunicilor, cufundat în iarba fragedă, smălțuită de flori de bănuței, de ciuboșica-cucului și de viorele, împleteam lănțișoare din tulpini de pădăii...

În ziua anterioară, împodobisem poarta casei părintești cu crengi de mălin înflorite: îmi stăruie și-acum în memorie verdele fraged al frunzelor, în contrast cu albul imaculat al ciorchinilor florilor dumnezeiesc parfumate.

Așteptam, apoi, lăsarea serii când, înarmați cu măhuri de sorg, ieșeam toți copii din uliță pentru a prinde din zbor cărăbuși din care, mai apoi, cu o oarecare cruzime, confecționam... moriști!

Tot pe vremea aceasta, ne cocoșam, noi copiii, liberi și fericiți, pe toate bătrânele sălcii de malul Târnavei Mici, cu apele atât de limpezi pe atunci... căutând lujeri de salcie, fără noduri, pe care, după tăiere, îi băteam ușor cu mânerul briceagului, pentru a putea scoate scoarța de pe mlajă; simt și acum mirosul fraged, înțepător al bețelor rămase despuiate, albe-os, golite de coajă.

În gură am și acum, parcă, gustul dulce-amăru al drâmbelor și tilincilor cu care apoi, acasă, înnebuneam părinții, fluierând și hârâind cu ele până la amețire!

Despre omul cel smintit
(292)

Mângâie-mă, Doamne, chiar dacă te-am înjurat ieri, în nemernicia mea!

Despre uniuni
(293)

UE = TE = turmă europeană!

Și în turmă, agresivitatea crește, ca și criminalitatea, scăzând, în schimb, alarmant moralitatea, cinstea, corectitudinea, mila.

Europa cea unită va naște un periculos spirit gregar.

Milă mi-e de bătrâna Europă care, prin tendințe unioniste, riscă să devină o copie nereușită a S.U.A.

Cât despre americani, sătul sunt: de grandomania, de violența, de găunoșenia acestora.

Globalizarea nu o văd înfăptuită, precum nu văd cum s-ar putea uni fierul cu lutul!

De aceea, experimentul U.E. îmi pare periculos, fatidic:

busolă U.E. –
în loc de nord
arată un euro

Despre ceea ce am învățat, ori... ar fi bine ca să învăț
(294)

Să cred, din toată inima, că sunt capabil să fac ceea ce trebuie să fac,
deci să fiu optimist!

Să cred, să cred, să cred: să lupt!

Să nu gândesc și să nu spun decât ceea ce vreau să devină realitate.

Să nu mă plâng!...

Toate motivele de nemulțumire mi se grevează în minte precum niște tablouri întunecate, înăcrindu-mi viața.

Sunt fructul gândurilor mele, vreau să fiu ceea ce gândesc; în consecință, să gândesc în mod pozitiv!

Să nu uit că am zilnic de îndeplinit o misiune divină.

Să-mi concentrez toată atenția, gândurile, în direcția în care vreau ca să ajung.

Să am speranțe... să am idealuri!

Să-mi angajez sufletul și inteligența spre a înfăptui lucruri mari, importante.

Să nu uit, nicio o clipă, că ceea ce cred cu tărie, devine un ferment creator.

Putința de a visa nu mi-a fost dată în zadar: în spatele ei se află o realitate.

Concentrarea spiritului asupra unei dorinți, sau ambiții, oferă o formidabilă putere creatoare.

Gândirea pozitivă dezvoltă inițiativa; gândul negativ întotdeauna te slăbește.

Să resping, din toate puterile, sentimentele dușmănoase față de alții.

Încrederea, curajul, hotărârea: iată motorul succesului!

Deși e foarte greu, să încerc să îmi eliberez sufletul de griji, de neliniști, de tot ceea ce îl înăbușă și să-l umplu cu speranță, vigoare și gânduri bune.

Atitudinile mele mentale, temerile și speranțele mele sunt difuzate, radiate în preajma mea.

Lumea îi iubește pe cei optimiști.

Îndoiala, nesiguranța, înseamnă o poartă deschisă nenorocului.

Lipsa de încredere în mine însumi, distruge încrederea celorlalți asupra mea!

Personal îmi induc prea multe sugestii deprimante; ori, eu știu că

secretul reușitei este în noi înșine.

Gândul... gândul este Raiul și Iadul vieții mele, a vieții noastre.

Dat fiind faptul că am un suflet mereu melancolic, grijuliu, ceea ce înlesnește ivirea bolilor, este bine a mă debarasa de această meteahnă.

Frica vine din imaginația noastră; teama deprimă, fatală fiind propășirii.

Temerile, suferințele, care ne bântuie sufletul, niciodată nu sunt atât de importante, de grave, pe cât par.

Teamă de nenorocirile care se pot naște mâine, dar care, poate, nu ne vor lovi nicicând, ne ucide sufletul.

O viață fără variație, osifică gândirea.

Speranța și veselia: două calități universale, infailibile!

Ar fi de lucru... în preajma sufletului meu!

Despre prezentul dureros (295)

Acasă la mama...

Completez pământul surpat de pe mormântul tatei.

Alături mama, șezând pe un taburet, îmi indică, tipicară, unde și cât pământ să mai pun.

Apoi, mai târziu, dezghioc niște porumb pentru cele câteva găini, mari producătoare... de găinaș!

Dereticând, după aceea, prin podul casei, apoi în magazie și în pivniță, privesc, cu ochii împăienjeniți de lacrimi, obiecte atât de cunoscute care au aparținut tatei, lucruri pe care le-a lăsat, plecând dintre noi, ordonat, meticulos aranjate.

Despre declinul profesional (296)

Lovit și umilit, pe plan profesional, de cele mai multe ori ignorat, tratat cu indiferență și aere de superioritate găunoase, copleșitoare, îmi târâi pașii prin codrii care au devenit parte din viața mea, leagănul bucuriilor și amărăciunilor mele, martorii hălăduirii mele în timp.

Mă zbat ca să pricep măcar ceea ce îmi este dat să văd, să aud, să trăiesc... Și nu pot să cataloghez altfel, toată această tărașenie, decât ca fiind un josnic act de mârșăvie prost regizată de către suspuși infatuați, ranchiunoși.

Și astfel, inutil și trist, mă irosesc în zile crâncene, apăsătoare, vlăguitoare.

Încerc să merg înainte, ca și cum nimic rău, grav, nu mi s-ar putea întâmpla.

Desconsiderat, pe nedrept, batjocorit prin ignorare, mă străduiesc să răzbat, să nu capotez, nutrind nădejdea că Dumnezeu le rânduiește pe toate, inclusiv poziția de pe care mai marii acestor vremuri taie și spânzură cu atâta senină infatuare.

Cert este că sunt în cădere...

Cad însă într-un mod demn, fără să caut modalități subterane de a învinge vicisitudinile, fără să recurg la subterfugii pentru ieșirea la liman.

Caut, deși îmi este foarte anevoios, să merg cu capul sus, căznindu-mă să-mi înăbuș întristarea și mirarea, transformând și trăind evenimentele ca pe niște fapte ale unei zile fade, trecătoare.

Îmi lipsesc, totuși, într-un mod îngrijorător, liniștea sufletească și bucuria de a trăi.

Răbdare în suferință – asta e ceea ce îmi trebuie acum...

Despre final
(297)

Decesul pune capăt la multe mizerii, șicane, nedreptăți, uri și invidii – atât de numeroase încât majoritatea dintre aceste racile nici nu ar putea fi suportate mai mult timp decât durata efemeră a unei biete vieți umane.

Prin urmare, e bine că trecem, că se termină, că are un final orice rău, orice chin.

Despre întâlniri și despărțiri
(298)

Turiștii care se perindă pe la mine, trăind câteva zile sub același acoperiș, respirând același aer, bucurându-se de aceleași flori, întristându-se de aceleași ploi nedorite – cu unii dintre ei, în fond cu majoritatea, nu mă voi mai întâlni deloc...

Ciudat!

Despre trândăvia mea
(299)

Trândăvesc în tristețea mea...

Și această tristețe este generatoare de ură.

Despre potecă
(300)

Cărarea înrourată a copilăriei mele, din livada bunicilor materni, o simt și acum sub tălpi...

În diminețile senine, de început de toamnă, alergam desculț prin iarbă pentru a aduna merele poni și perele zemoase căzute peste noapte, apoi sub singurul nuc din fundul livezii îmi umpleam buzunarele cu nucile căzute din învelișul lor verde înflorit.

Incredibil de mult s-a îndepărtat această potecă!...

Despre o nedumerire (301)

De ce oare pedeapsa e mai mare decât vina!?...

Despre suflet și viață (302)

Cine are un suflet delicat, simțitor, acela nu este plămădit pentru această viață dură, cruntă.

Prea este ostenitor, vlăguitor să trăiești cu o astfel de „dotare” un trai atât de epuizant.

Oricum, chiar dacă ajungi să supraviețuiești, devii, foarte curând, prada celui crud și puternic.

Despre toamnă și singurătăți (303)

Final de toamnă...

Acasă la mama, o ajut să strângem ultimele recolte; în final, iată rezultatul: douăsprezece verze și un coș cu sfeclă roșie!

Mă roagă, apoi, să-i scot hrean.

Tăindu-i, în bună parte, spre dezamăgirea mamei, las baltă această

manoperă mai dificilă.

...Privesc dealul tomnatic: nucii copilăriei, atâția câți au mai rămas, mă îmbie, ca pe vremuri, să le răvășesc căzutele lor frunze ruginii.

Trec prin vechi locuri, ușor schimbate, călcând pe frunze foșnitoare și peste nuci, printre morminte vechi și noi.

Încă o toamnă, atotveștejitoare, prăbușită peste noi, îngropându-ne sufletele în aramă și în rugină.

Despre finitudine

(304)

O întrebare venită taman din geneza noastră:

– Vrei viață? Ei bine, atunci vei muri...

Oare dacă nu ar fi teama de moarte, am fi, cu toții, demult plecați de aici?

Despre mituirea lui Dumnezeu

(305)

Este la mare modă ca, oameni cu dare de mână, să-l „mituiască” pe Dumnezeu prin construirea de biserici, chiar și catedrale.

În felul acesta ei nădăjduiesc că păcatele, printre care în special acela de a fi fost avizi de bani, pentru a căror agonisire au utilizat mijloace meschine, le vor fi iertate...

Despre pălăriile de pai în luna lui brumar

(306)

Marcări de arbori în păduri particulare din satul Zileri, localitate cu țărani gospodari, ascunsă printre dealuri cu viile părăginite din pricina

urșilor care bântuie în zonă; din cauza acestora, strugurii nu mai ajung în teasc, așa că proprietarii au renunțat la roade, fiindu-le și teamă să mai asigure paza podgoriilor, ajunse astfel pârlouge.

Este miez de brumar și toți țărani, care participă la marcări, cât și cei pe care i-am întâlnit pe ulițele satului, poartă încă pălărie de pai, probabil ca semn al nostalgiei pentru toate verile defuncte...

Despre omul cerebral

(307)

Un om prea cerebral nu poate fi niciodată satisfăcut de traiul cotidian, bașca să mai fie și fericit, nici pentru o clipă chiar.

Uciderea, stârpirea dorințelor este se pare soluția fericirii; însă dacă, matematic, fericirea este raportul dintre năzuințe și realizări, egalând, în acest raport „năzuințele” cu valoarea 0, fericirea devine un nonsens, ca și atunci când valoarea „realizărilor” este egală cu 0.

Abia atunci când raportul dintre cele două cantități devine unitar, atunci doar putem vorbi de fericire, de nașterea ei.

Pentru o mai ușoară înfăptuire a acestui mare deziderat uman, este, prin urmare, nevoie de o maximă diminuare a celor două variabile: năzuință și realizare, dar mai ales năzuința este bine să coboare până la o limită minimă, ușor tangibilă...

Despre o falsă impresie

(308)

Ne place, nouă bărbaților, să credem că femeia care ne este dragă, cea pe care o iubim, vomită la apropierea oricărui alt bărbat în afară de noi: iubiți, ori soți!

Himere...

Despre profesiunea mea de credință
(309)

Mă consider un știutor de păduri, al arborilor: făpturi nemișcătoare, stabile, legate de locul înălțării lor, întrucât le-am măsurat cu pasul, cu gândul și cu viața mea, reușind să le cunosc și să le percep traiul și graiul.

Despre măștile cele multe ale omului
(310)

Măștile omului – ca foile de ceapă...

Personal, consider că nu am prea multe foi, dar cele câteva care sunt, ustură, pișcă rău.

Din această cauză, nu sunt văzut prea bine, nu sunt agreat.

...Majorității place ceapa mare, cu foi multe, neusturătoare.

Despre un buchet de violele
(311)

Odată, prin anii '80, într-un splendid început de primăvară, mama mi-a adus un superb buchet de violele, dumnezeiește parfumat, de ea culese, de cu zori, din livada copilăriei mele.

Gestul ei de atunci mă răvășește și acum: atunci, în acea zi, prin acel buchet simplu și minunat, a mea mamă mi-a readus toată copilăria în dar!

Despre liniște și singurătate (312)

A fi singur – a fi liber: libertate în singurătate!
Minunile singurătății; apoi durerile...
Liniștea minții mele neliniștite, a sufletului meu tulburat, mult prea adesea, de nimicuri, dar și de mari mârșăvii...
Tânjesc după cuvinte aducătoare de pace, de liniște, de calm sufletesc:
îmi doresc nebântuirea sufletului de furtuni.
În tăcerile mele, am început să-mi aud valurile lăuntrice spărgându-mi-se în inimă...

Despre cele trei eu-uri (313)

Se afirmă, de către unii psihologi, că am avea, fiecare dintre noi, trei tipuri de personalități, anume:
– un eu social, unul natural, un altul divin.
În ceea ce mă privește, consider că eul meu social mi s-a atrofiat (poate că nu a existat niciodată...), rămânând doar eul natural, nemaleabil, atât de neagreat de către cei din jur.
Cât despre eul meu divin... Dumnezeu mai știe!

Despre un om și un măgar (314)

Prea mult artificial și prea multă minciună în astă-viață!
Ce păcat!...
Cred că și ultimul măgar, în inconștiența lui, este mai fericit decât mine.
...Da, am o problemă: aceea fiind chiar eu!

Despre fericire și tristețe
(315)

Fericirile mele, dacă pot vorbi despre ele, îmi par superficiale și iute trecătoare.

Tristețile, în schimb, îmi sunt profunde, depline, persistente.

Despre extraordinara pildă a seminței
(316)

„Cel care se va salva pe sine, va pieri; și cel care se va pierde, va fi salvat – nimeni nu îl va putea distruge!” (Isus)

Dacă sămânța se va cruța, ea va putrezi (fără rost).

Dacă însă aceasta se va transforma (putrezi) cu rost, ea se va metamorfoza în copac: moartea seminței însemnând viața copacului.

Despre concurență
(317)

Doresc să concurez, însă nu pentru a fi primul, ci pentru a fi... ultimul!

Simt o reală ușurare, o stare de bine atunci când mă gândesc la acest... sfânt loc: ultimul!

Acel loc ultim: nerăvnit, neagreat de nimeni agreat, doar de mine dorit.

Permiteți-mi, lăsați-mă, prin urmare, să fiu ultimul!

Despre marea trecere (haiku)

(318)

frunza care plutește –
calm și liniște
în prag de brumar

Comentariu: Imensa bucurie și desfătare a frunzei – în ea nu există niciun conflict, nicio tulburare, nicio agitație...

Râul – ca o imensă barcă – poartă frunza acolo unde acesta crede de cuviință, ea abandonată fiind în totalitatea lui, râului, ireversibilei curgeri.

Ea, frunza, una este cu râul, plutește, ușoară și resemnată, acolo unde apa o poartă, neîmpotrivindu-se acesteia contopită fiind cu însăși curgera.

Așa plutind, frunza are toate șansele să ajungă la ocean!

Despre instincte

(319)

Instinctul sexual și instinctul de comunicare: iată cele două mari „comandamente” ale speciei umane!

...Și ce bine știu să profite de ele companiile de telefonie!

Despre iubirea de sine

(320)

Dacă prețul unui om se măsoară și în iubirea de sine, atunci, prețul meu este foarte scăzut: o viață întreagă nu m-am iubit, dimpotrivă...

Știu, m-am convins, multe rele de aici mi se trag.

Mi-am dat seama, târzior, că pe lângă iubirea aproapelui, mai este necesară, chiar foarte necesară, și iubirea de sine: esențială chiar. Avându-le pe acestea două, putem vorbi, apoi, și de fericire...

Despre ploi și melci (321)

...Continuă șirul zilelor reci, sumbre, ploioase.

Deunăzi, bătrâna mea vecină, Liza, intră la mine în curte având în mână o plasă mare plină de melci.

Bătrânica mă roagă să-i permit să-mi cutreiere livada pentru a culege și de aici bietelesle târătoare.

În primă instanță cad de acord, apoi, brusc, mi se face milă de bietelesle gasteropode și scornesc rapid un pretext, anume că alaltăieri am efectuat stropirea pomilor în livadă și, din această pricină, este foarte posibil ca boureii să fie otrăviți!

Băbuța îmi dă dreptate, înțelegătoare, confirmându-mi presupunerea, iar eu... eu mă bucur în sinea mea că am scăpat câțiva melci de omul cel lacom.

Despre un alt armindeni (322)

Întâi Mai muncitoresc...

Cu foarte multe decenii în urmă, puneam, în această zi, pe stâlpii porții mici, ramuri de mălin înflorite.

Când intrai, te mângâiau fragedele frunze, de un verde crud, florile învăluindu-te într-o aromă năucitoare.

Simt și acum parfumul acestora, mireasmă care îmi evocă acele timpuri,

ori de câte ori îmi este dat ca, în drumurile mele silvestre, să mă întâlnesc cu această specie de arbore.

El, mălinul, îmi evocă Armindenul copilăriei mele apuse...

Despre un gând ca o întrebare (323)

După moarte, corpul, forma acestuia dispare, dar nu și elementele constitutive ale acestuia.

Dumnezeu, Marele Magnet, putea-va, oare, readuna elementele constitutive ale formei inițiale a ceea ce am fost cândva, în marea zi a Revenirii?

Viața și moartea – excluzându-se una pe alta și, cu toate acestea, neexistând una fără alta...

Despre plăcere și suferință (324)

Luciditatea mea distrugătoare...

Frustrat și melancolic, aceasta îmi este starea cvasipermanentă; evident, o postură totalmente defavorabilă, incomodă, deplorabilă.

A poseda, a deveni – tendințe fără sfârșit care mă afundă și mai mult în neliniști, în frământări.

Tânjesc după traiul în singurătate, cu sufletul „îneecat” în pace: ce fericire!

Am spus „tânjesc”; dar tânjirea aduce plăcerea, care este urmată de suferință, de care fug, caut să scap de aceasta prin plăcere... care iar aduce suferință...

Despre ploi și mlaștini
(325)

Plouă, plouă, plouă...

Averse, rupere de nori, inundații, noroaie, mlaștini, viermi, salamandre, limacși, melci, râme... o geană de soare, apoi un... curcubeu!

Despre continua zbatere zadarnică
(326)

Fragilă-i toată existența noastră, cu tot ceea ce producem: cu toate acestea, atâta vanitate, atâta zbatere zadarnică!

Ne agităm, luptăm cu încrâncenare o viață întreagă: pentru ce?

Care sunt resorturile, ce motive tainice ne împing la tot acest inutil efort? Nu o să putem afla niciodată răspunsul, vom asuda, ne vom osteni teribil, în continuare, de prisos. Pentru ce, de ce?...

Mă gândesc la copilăria-mi atât de îndepărtată...

Ca toți copiii, avut-am și eu un suflet candid, sensibil; treptat, am căzut pradă melancoliei, unei tristeți covârșitoare, cronice, învăluindu-mă, tot mai mult, într-o mantie de tăcere persistentă.

Tristețe – tăcere, tăcere – tristețe, tristețea mea: cea adânc înrădăcinată în toate ungherele sufletului meu năpădit de umbre, cătrănit...

Un dor aprig de odihnă mă împresoară: nevoie presantă de uitare, de rupere de realitatea mârșavă, perfidă.

Despre ploi și vremuri
(327)

Vremea se menține insuportabilă: plouă cu găleata...

Vorbind cu mama la telefon, o întreb dacă a mai pomenit în viața ei așa o vreme.

– Nici așa vreme, însă nici așa vremuri, îmi răspunde mama, vădit dezamăgită și ea.

Despre fuga de realitate (328)

Ca să uitate de crunta realitate, lumea fuge care încotro: la mare, la munte, la țară, la mănăstiri – orice...
Numai să uitate că viața asta este un balon de săpun!

Despre unele statistici (329)

În proporție de peste 25% ne înșelăm crezând că suntem tații copiilor noștri!
Zic... unele statistici.

Despre fotbalul cel nărod (330)

Fotbalul – ce activitate inutilă, ce stupizenie...!
Și, totuși, cât de colosal plătită!
Cât de bine trăiesc, cât dibaci știu să profite și de această neghiobie umană... jmecherii aciuși în preajma mingii de fotbal, profitori ai sudorii unor tineri imberbi, doritori de avuții imense, de pe urma goanei, deșarte, după bășica cea găunoasă!

Despre Iași, toamna...
(331)

Imbolduri spirituale, de mult mă îndeamnă să purced la un drum la Iași.

Și, într-un final de răpciune, iată-mă sosit în dulcele târg...

Căutându-mi cazare, aflu numai hoteluri cu o imensă discrepanță între prețurile practicate și condițiile oferite.

Adăst, în final, la hotelul Moldova, un hotel central, cu o foarte bună vedere către Palatul Culturii.

Încerc să îmi fixez un program pentru cele câteva zile de ședere.

Mai întâi, îmi sun câteva cunoștințe care, la aflarea veștii că am sosit pe aceste plaiuri, devin agitate, invocându-mi îndeletniciri care exact pentru aceste câteva zile, cât voi sta pe aici, își cer imperios rezolvarea! Renunț să mai sun la ultimii trei de pe listă...

Caut să îmi satisfac câteva dorințe de ordin spiritual...

A doua zi dimineața pornesc, pe jos, spre Dealul Sărăriei, având ca țintă: vizitarea Bojdeucii lui Creangă.

Ajung prea devreme: muzeul se deschide abia la ora 10,0...

Stau în poarta muzeului și încerc să suprapun prezenta imagine cu cea de acum mai bine de patru decenii, când am mai trecut pe aici, cu prilejul unei excursii școlare...

Deschizându-se, între timp, poarta muzeului, de pe uliță năvălesc, zgomotoși, copiii unei grădinițe din urbe.

Mă postez, discret, sub nucul din fața bojdeucii, privind cu nostalgie puștimea așezată pe băncile de lângă căsuță.

Împreună cu aceștia, ascult și eu, ca pe vremuri, povestea despre Creangă, istorisită, de astă dată, cu mult har, de către muzeograful Ioan Parascan.

Vorbele acestuia, prezența grupului numeros de copii ascultând vrăjiți povestea despre Creangă, istorisită într-o limbă neaoș moldovenească,

combinate cu imaginile, reapărute brusc acum în memoria mea, de pe vremea când, copil fiind, cu aproape o jumătate de secol în urmă, ascultam și eu o istorioară identică cu cea pe care o reascult acum – toate acestea îmi stârnesc fiori, mișcându-mă până la lacrimi.

Urc, apoi, povârnișul curții bojdeucii, lăsând în urmă copiii așezați cuminți pe băncile de sub pomii umbroși, urmărind atenți povestea... Îmi continui drumul către casa Topârceanu – fostă casă a lui Dumitru Botez, după care, tot pe jos, urc spre parcul Copou, către Teiul și muzeul Eminescu.

În muzeu, întârzii mult în fața măștii mortuare a poetului...

Mă simt emoționat la vederea pianului familiei Eminovici, precum și la vederea unei bucați de dantelă care a aparținut Veronicăi Micle.

...Cobor, agale, către centrul civic al orașului. Trec pe lângă facultăți unde studenții au început deja forfota.

Adăst, apoi, făcându-mi-se foame, la o terasă nouă, cu elemente rustice; sunt servit de către o tânără ospătară care, după ce am terminat de mâncat, mă roagă să-i scriu câteva impresii în caietul localului.

Redau, din memorie, cuvintele consemnate în acest caiet...

„O terasă frumoasă, ca și Ramona (ospătara)

Două neajunsuri aș dori să punctez:

– din senin, plouă cu frunze aurii (!);

– mustața mea e atât de... colilie!

Un ardelean cu reacții întârziate...”

Mai apoi, colind prin librării, anticariate:

Cumpăr: – Memorii de V. Gheorghiu

– Eseuri, de Montaigne ș.a

Miercuri, mâine deci, părăsesc Iașul cel mult prea spiritual.

Între timp, am împlinit 55 de ani!...

Despre un cătun (332)

În peregrinările mele silvestre ajung, din nou, după treizeci de ani, în cătunul Berzari...

Spre stupoarea mea, din cele treizeci și cinci de familii, câte au existat cu ani în urmă, mai sunt doar... două!

Aceștia locuiesc în condiții vitrege, izolați fiind de lume, fără curent electric, mai nou neavând nici măcar petrol lampant; în această situație nevoiți fiind să utilizeze lumânarea.

Este liniște și e frumos aici, în această pustietate, în această fundătură sihastră...

Pruni, meri și nuci așteaptă cu roade bogate ca să fie culese precum odinioară.

Doar ursul mai vine, din când în când, vămuind, cu necruțare, pomii de fructe, ciopârțind ramurile bătrâne de meri și de pruni...

Peste foarte puțini ani, așezarea va fi doar o amintire, bătrânii, de optzeci de ani acum, ducându-se, nimeni nu va mai veni să viețuiască aici.

Vor rămâne doar pomii, bătrâni și ei, tânjind după glas și mână de om. Vor rămâne doar urșii, sfârtecând bătrânii pomi cu fructe neculese, viile sălbăticate, înnebunite de singurătate, de absența cântecului cel vesel la vreme de cules...

Despre filme (333)

Privesc, din când în când, fragmente din filme americane, covârșitoare ca număr, difuzate pe toate canalele de televiziune.

Este revoltător că cineva își permite să ne toarne, de aproape două decenii... atâta scursură, atâtea lături.

Culmea e că marea masă de privitori nu se opune acestei racile, atât de perverse, atât de dăunătoare, mai ales în rândul tinerilor, tineri care nutriți cu astfel de imagini și mentalități, vor deveni precum eroii acestor pelicule nefaste.

Despre zen și ortodoxism (334)

Remarc câteva similitudini între preceptele ortodoxiei și cele ale filozofiei (modului de trai) zen, și anume:

- dispreț față de faimă și față de avere;
- dezgust față de lux și de putere;
- să ai în permanență în vedere caracterul efemer al vieții și deșertăciunea mizeriei, a zbaterii, omenești.

Mă bucur de această... întâlnire!

Despre dorul de pustnicie (335)

Mă simt stingher...

Îmi doresc, adesea, o viață solitară, undeva în munți: neștiut, nevăzut, departe de orice așezare omenească, un loc unde să pot medita în liniște, având în urechi doar susurul apelor curgătoare și trilurile păsărilor cântătoare.

Dar cum să pot înfăptui așa ceva?

Despre amărăciune și oboseală
(336)

Mi-e inima oboșită de atâtea griji, unele prisoselnice, apăsarea lor fiind
însă sufocantă, cotropitoare.

Prea multe mâhniri și ispite îmi împresoară traiul...

Mi-e conștiința încărcată și simt un gol în suflet.

Trebui-va să inițiez o campanie de stârpire a acestora!

...Doamne, ce frumos ninge în acest amurg!

Ninsoarea și ploaia: atât de potrivite sufletului meu...

Despre efectul poligamiei
(337)

Monogamie, poligamie: cuvinte... Vorbind însă de poligamie, gândul
mă trimite la erotism, în cazul monofidelității mintea mea rămâne
ancorată în zona dragostei.

Se pare că aventurile extraconjugale creează un... mic sentiment de
vinovăție care, odată partenerul sau partenera revenită acasă, face ca cel
cu musca pe căciulă să se simtă dator (datoare) să se poarte mai atent
cu jumătatea, ceea ce, zice-se, ar consolida căsnicia.

Despre dorul de alte vremuri
(338)

Port în mine o nestăvilită dorință, aproape dureroasă, pentru vremuri
netrăite de mine: mie dor de anii copilăriei bunicilor, apoi ai părinților
mei...

Mai apoi, duc dorul anilor de la începutul claselor mele elementare.

Îmi amintesc perfect de prima zi de școală când, desculț, în pantaloni

scurți, având pe umăr o traistă verde, cu materialul țesut de mama la război, am purces pentru prima dată la școală.

Aveam, în „geantă”, două caiete: unul cu pătrățele, altul cu linii, precum și acel caiet de caligrafie de clasa a întâia; alături, mai era un penar din lemn, conținând un toc cu peniță, iar într-una din mâini aveam călimara cu cerneala albastră.

Cu această... logistică am pornit în lumea cunoașterii.

Desculț fiind, luni de zile am avut tălpile înnegrite de motorina cu care era unsă dușumeaua clasei...

Mirosul pardoselii îl am și acum în nări.

Despre părerea mea în ale prieteniei

(339)

Temperamental sunt înclinat înspre solitudine, predispus la mânie cruntă, aprigă.

Firea mea impulsivă, imprevizibilă câteodată, respinge apropierea...

Nu cred în prietenii dezinteresate, sincere...

Despre timpul prezent

(340)

Importanța zilei de azi, a zilei curente, a momentelor acum în derulare! Nimic nu ar trebui să valoreze mai mult decât această zi...

Totodată, nu atât de multe-mi probleme imaginare ar trebui să mă frământă, și încă atât de intens, ci, mai degrabă, acelea reale și imediate.

Prea mult mă preocupă, mă doare faptul că va veni o primăvară de care nu o să mai am parte, pe care nu am să o mai văd când, normal, ar fi

să mă bucur de cea prezentă.

O prudență egoistă, de a nu risca nimic, m-a lipsit de multe frumuseți și bunătăți ale vieții.

Uitându-mă veșnic ori mult prea îndărăt, ori mult prea înainte, mă și mir cum de nu am capotat.

Sufocat între trecut și viitor, mă simt ca între ciocan și nicovală, în această ipostază tot prezentul devenindu-mi un calvar.

Nu teama, ci zădărnicia zilei de mâine îmi taie elanul astăzi, certitudinea că mâine va fi tot așa și, dacă toate merg... bine, va fi și mai rău!

Nimic nu e sigur în această viață, în afara de acel ceva care o transcende.

Despre o poveste (341)

Aseară Ida încercând să istorisească nepoatelor ei povestea cu lupul, capra și cu varza, se împotmoli atât de rău, în derularea logică a poveștii, încât nu reușea nicidecum să salveze ba capra, ba varza!

La rugămintea ei o scot din impas, salvând astfel: capra, varza și pe... Ida!

Despre sex și dragoste (342)

Rețin, aici, o foarte bună nuanțare a conotațiilor celor doi termeni-sex și dragoste:

– Deosebirea între sex și dragoste, afirmă un cunoscător în materie, ar fi una de fond, anume: atunci când faci sex, dezbraci numai trupul, pe când atunci când faci dragoste, îți dezbraci și sufletul...

Frumos spus!

Despre o zi aniversară (343)

Liceul din orașelul meu natal împlinește 50 de ani de existență, prilej cu care ne revedem, iată, colegi din diverse promoții, precum și dascălii, încă în viață, care au predat aici de-a lungul deceniilor.

Mare surpriză, imensă stupeoare: nu ne recunoaștem, noi între noi, foști absolvenți ai diverselor promoții... Însă și mai mare devine uimirea atunci când reușim să recunoaștem pe câte un profesor puternic marcat de trecerea anilor: procesul acesta este precum o întoarcere în timp, cu personaje ușor caricaturizate de către zeul Cronos.

În mod evident, pe toți cei aici prezenți: foști elevi și vechi profesori, ne încearcă nostalgii răvășitoare: șocul contrastului dintre imaginea veche, de acum patru decenii, și realitatea cea prezentă, cu dascăli îmbătrâniți, doar umbră a ceea ce au fost cândva, m-a cutremurat...

Prezentul este o palmă dată trecutului ingenuu...

Suportând greu acest această zguduire, plec mai devreme de la această întâlnire, dorind să îmi cruț vechile-mi icoane ascunse într-un tainic ungher al sufletului meu. Plec înainte ca realitatea cea necruțătoare, timpul, să îmi facă zob reprezentări mult prea dragi mie despre alte vremuri apuse.

Întâlnirea a fost o aspră reîntoarcere în trecut, cu prezentul manifestându-se în chip nemilos.

...Foarte mulți colegi, din cele peste patruzeci de promoții ale liceului, nu au avut curajul confruntării, poate din comoditate, jenă, ori din lașitate.

Astfel, sunt clase, promoții, care nu au niciun absolvent prezent la festivitate, altele doar câțiva, precum a noastră clasă: șase persoane, împreună cu dirigintele!

Îmi este puțin teamă de astfel de întâlniri!...

Ingerința timpului este tulburătoare...

Despre scurgerea timpului
(344)

Aceste vremuri, bizare și tulburi, tind să atenteze violent asupra echilibrului meu sufletesc; în pofida acestei realități, încerc să fiu vesel și calm, chiar și în momentele mele mai disperate.

Încet... dar sigur, îmbătrânesc: aceasta-i legea, nu este altă cale; natural, acest fenomen nu este un prilej de mare bucurie!

Mă gândesc că e mai rău să nu îmbătrânești...

Nu îmi vopsesc nici părul și nici mustața (devenită colilie!).

În schimb, am grijă, mă străduiesc, să îmi mențin tinere: sufletul, mintea, ceea ce nu reușesc chiar de fiecare dată; fac însă eforturi...

Asupra mea, vremea își lasă amprenta prin spiritualizare și sensibilizare pronunțate, însă și prin... materializare: îngrășare!

Dacă de trup nu mă preocup prea mult, încerc să nu uit să îmi cruț sufletul: în timp ce trupul coboară, mă zbat să îmi ridic sufletul!

Caut, încerc să nu fiu niciodată grăbit, îngrijorat!

Încerc să evit, atât cât pot, melancolia, pesimismul, iritarea, mânia, ura, invidia, gelozia, neliniștea, marea emotivitate: dar, numai ușor nu îmi este!

Despre cărări
(345)

Biblioteca: cămara sufletului meu...

Cămara propriu-zisă, cea alimentară, goală de-ar fi, nu m-ar neliniști într-atâta precum sărăcia, ori absența bibliotecii proprii.

Despre un gând...

(346)

Să te formezi dintr-o materie precum sperma, într-un pântec de femeie, alături de urină și de fecale!

Apoi, să te dai... grande!

Despre o nouă metodă de „vânătoare”

(347)

Preț de câteva zile, ore multe în șir, cred chiar că exagerat de multe, am „strecurat” câteva site-uri matrimoniale de pe internet.

Dacă ai veleități, mentalitate de „vânător”, aceste pagini de net devin acaparante, halucinante: fondul însă rămânând găunos, amăgitor.

Bună parte a bărbaților caută și atrag femeile având un singur, unic țel (bine știut!)

Ele, Evele, vor, tânjesc după... vorbe frumoase, stare materială bună, tandrețe, inteligență, bunătate, atenție; ele doresc să fie ocrotite, iubite și utile.

Și, foarte important, vor să fie unice în mintea și în sufletul celui iubit.

Și peste toate, dacă se poate, personajul să arate și bine!

Prin urmare, același... război, purtat însă pe cale virtuală, cu spatele întors la lume!

Curios lucru, chiar și la această vârstă a mea, jocul captivează, te ațâță, te determină să îți crezi iluzii!

Ceea ce ispitește este faptul că se naște impresia de apropiere cu ființa cu care dialoghezi, închipuindu-ți că interlocutoarea e doar cu tine, că este aproape, că te simte, te vrea, că tu ești alesul.

În fond, în timp ce fantezia ta o ia razna: o vezi, o simți, ai senzația că

e lângă tine, că e cu tine, că te potrivești cu ea, că e frumoasă, arătoasă, în realitate totul se petrece doar în mentalul tău; acest mijloc perfid, de comunicare inter-umană, permite utilizarea celor mai rafinate modalități de înșelare a simțurilor, abuzând de imaginația ta, de dorința ta de nepotolit de a comunica, de a te apropia de un suflet pereche: tandru și înțelegător.

În definitiv, toate aceste site-uri nu sunt altceva decât balsam pentru naivi, servind la... masturbări sentimentale!

Despre filmul unei dureroase treceri
(Spicuiuri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(348)

Tata se împușinează văzând cu ochii...

Boala Parkinson – printre altele – îi afectează gândirea, memoria.

Ne cheamă, de 15-20 de ori pe zi, prin bătaie cu bastonul în conducta de apă, ca să venim pentru a-l ajuta să meargă la toaletă, singur neputând nici măcar să se ridice din pat (are introdusă și o sondă uretrală, ceea ce îngreunează și mai mult deplasarea).

Ora 3:50: aud zgomote din camera în care zace tata.

Cobor în grabă și îl găsesc în capul oaselor, stând, cu privirea pierdută, pe marginea patului.

Întrebându-l de ce s-a ridicat, îmi spune că nu își mai găsește bastonul: obiectul important prin care comunică cu noi, lovind în țevi. Consideră, așadar, că dispărând bastonul, a pierdut legătura cu noi.

Uitându-mă atent în preajmă, observ că bastonul se află între pat și perete; îl scot, așezându-l apoi lângă el, moment în care îl văd recăpătându-și liniștea: comunicarea cu noi poate continua!

...Trăiesc (trăim), prin chinurile tatei, drama omenească a trecerii, pentru mine o dramă vie, mai aproape și mai dureroasă ca oricând...

Noapți albe, zile crunte la patul de suferință al părintelui meu...
 Nu mai acceptă apa, nici vorbă de mâncare, de medicamente nici
 atât.
 Se duce, se stinge...
 Ne pregătim...

Tata nu mai vorbește, nu mai răspunde la stimuli.
 Respiră precipitat, horcăit... atât.

Mama pregătește camera mortuară, ajutată fiind și de sora-mea.
 Ieri fiind acasă, mama mi-a dat bani pentru sicriu și pentru alte cheltuieli
 aferente: nu vrea să cheltuim din banii noștri.
 Vin să-l viziteze pe tata, copiii surorii mele, nepoții K. și E.
 Tata nu dă niciun semn de conștientizare asupra prezenței, la patul lui
 de suferință, a celor doi nepoți.
 De fapt, nici pe noi, cei ai casei, nu pare să ne mai știe.

Sunt epuizat, pic de oboseală: simt nevoia de a mă odihni...

După plecarea nepoților, eu mai rămân cu tata: îi vorbesc blând,
 mângâindu-i fața și mâinile descărnate.
 De parcă ar fi așteptat aceste clipe de a fi numai cu mine, tata ne
 părăsește pentru totdeauna...
 Mă uit la ceas: este ora 15:13 al unui miez de gerar...

Frigul aprig nu contenește...
 În fundul grădinii părintești, mormântul proaspăt săpat își așteaptă
 sicriul.
 E un ger sticlos, polar, zăpada scârțâie sub picioare; mama nu poate
 urca până la groapă.

Andreea ținându-mă de un braț, Ida de celălalt braț, stau bieteles tremurând ca varga, minute în șir, până se termină ceremonialul îngropăciunii.

Nu pot să mă obișnuiesc cu gândul că tata nu mai e...

De astăzi mama rămâne singură, nedorind să vină la niciunul dintre copii. Nu știu cum se va descurca, bolnavă fiind și ea.

Vizitez trei dintre vecinii mamei pentru a-i ruga să treacă pe la ea, să o ajute cu adusul unei pâini, cu scosul unei găleți cu apă...

Revenit acasă, mă gândesc cui să-i donez hainele cu care a venit, exact acum o săptămână, tata la noi...

Lucruri atât de intime, de cunoscute, care până deunăzi au aparținut tatei, reprezentându-l, brusc au devenit inutile, goale de ființa părintelui meu drag!

Împachetez totul într-un sac de hârtie pe care îl cobor în garaj...

Despre scris și simțăminte (349)

Zbuciumurile, trăirile mele se transferă foarte anevoios dinspre suflet către hârtie.

Cum sforțarea îndelungă, truda, nu îmi surâd, aștern, adesea, cuvinte insuficient strecurate, fără a le mai cizela prea mult, așternându-le în straiele lor inițiale, atent fiind, totuși, ca aceste vocabule să fie cât mai aproape de creionarea măcar a marginilor furtunilor sufletului meu, atât de greu de înțeles, până și de mine, de cele mai multe ori.

Fără liniște sufletească, scrierea își pierde strălucirea; ori sufletul meu se află într-o continuă zbatere, într-o veșnică frământare, într-o nepotolită tălăzuire.

...Și dacă m-ați întreba de ce scriu, totuși, v-aș spune că scriu ca să-mi mai ostoiesc tristețile, încercând, în acest fel, să uit de realitate.

Despre primarii acestor vremuri (350)

Primarii: soiul cel mai corupt și mai ticălos dintre oamenii unei așezări!
Un om corect, cu frica de Dumnezeu, este imposibil a se îmbogăți.
Pe când vicleanul, ajuns, în poziții sociale prielnice, aproape întotdeauna se umple de bani!

De ce, oare, nu ne-a făcut Creatorul drepti și buni, lipsiți de orice posibilitate de a săvârși răul.

Oriunde colinzi în astă-țară, dai numai de: necurăție, de neorânduială
..., „jmecheri” și șmecherii, de furtișaguri.
Obositoare și descurajatoare imaginea!
Și ostenitoare, foarte, este agitația acestei lumi...
Cât de comici suntem prin existență; apoi, cât de tragici prin destin!

Despre plăguirea pământului (351)

Tulburarea tihnei pământului cu plugul, primăvara; apoi, împrôșcarea
rănilor acestuia cu semințe...

Despre cele două stratageme ale vieții (352)

Cele două mari trucuri ale vieții: hrana și sexul...
Cât de liberi am fi fără ele!
...Și cât de oropsiți, de subjugați suntem sub permanenta lor apăsare.

Despre venire, despre plecare...

(353)

...Să vii de acolo... de unde vii, apoi să pleci în negrul pământ: iată ce nu ar trebui să uităm în multele clipe ale noastre de jalnică infatuare!

Despre năzuințele-mi monahale

(354)

Gândindu-mă la cele mănăstirești, de mai multă vreme, am ajuns la concluzia că părăsirea lumii, a vorbirii deșarte, a plăcerilor de tot felul, nu este de-ajuns: pornirea cea pătimasă a inimii, înainte de toate, aceasta trebuie învinsă cu orice preț!

Și încă ce preț!

Zădărnicia lumii acesteia...

De vrei să îți cruți sufletul, se pare că în lume trăind nu vei putea ca să o înfăptuiești.

Doar calea retragerii din lume, fuga în singurătate poate fi o soluție salutară.

Să fugi de oameni, iubindu-i!

Despre alte gânduri monahale

(355)

Robi suntem ai acestui trup pieritor și netrebnic; de suflet ne preocupăm atât de puțin: și de aici tot răul...

Trăim în risipă și în deșertăciune, în minciuni și înșelăciuni, toate din pricina lăcomiei de avere, suntem robii lăcomiei, ai poftelor de tot soiul. Cât e ziua de lungă, alergăm pentru făurirea, apoi după dobândirea de bunuri materiale, bunuri care, până la urmă, nimic nu înseamnă.

neposedând nimic
ce ușor mi-e sufletul –
ca cerul cel proaspăt

Iubitor de liniște, m-aș nevoi, ca sihastru, într-o peșteră rupestră...
Lăcomia și desfrâul: cele două păcate care ne răpesc liniștea, atât de binecuvântată, a sufletului.

Despre zadarnica alergătură
(356)

Amărăciunile eșecurilor, bolile, moartea, ne fac mai egoiști, ne izolează,
când – de fapt – ele ar trebui să ne apropie, având toți, până la urmă,
aceeași implacabilă soartă...
Mâhniri fără de istov, și fără de leac, mă cotropesc, îmi aspiră tot mai
mult sufletul.

Despre cerul plumburiu și o mai veche veche ispită
(357)

Cer coclit, îmbâcsit cu nori negri, plumburii, pe toată aria boltei; și
nu sunt nori trecători, de câteva minute sau ore, ci niște nori imenși,
cotropitori, înfipti pe firmament, nori care de luni de zile își varsă
năduful asupra acestei localități...
Oamenii, turiști și localnici, sunt disperați de această manifestare
sună a naturii...

Tentație, rațiune și instinct: poziția mea, față de V. se află pe muchie
de cuțit!

Încă predomină rațiunea...

Nici de la ea nu transpiră nici cel mai vag semnal, deși stau cu atenția încordată, pândind orice... fisură.

Ea nu cutează (?), eu nu cutez, indiferență, cert lucru, nu e!

Armele mele, atât de verificate și uzitate de-a lungul deceniilor, în acest caz nu se dovedesc a fi eficiente, rămânând inutilizabile.

În această situație, nu poate fi vorba de o cale de mijloc: poate fi doar da, ori nu – ...mai vedem, mai așteptăm, să mă mai gândesc, aceste alternative pică.

Varianta refuzului categoric, deschide posibilitatea ivirii unei traume, poate chiar a unei drame sufletești, de ambele părți.

Oricum, tentația pentru mine rămâne imensă, obsedantă, vie, intensă. O doresc ca pe... volumul II, ori, poate, chiar ca pe volumul I, al unei scrieri rare, după ce am avut acces, ani în șir, doar la unul și același volum, care m-a captivat, copleșindu-mă, trezindu-mi fiireșcul interes pentru celălalt tom, pentru unitate, pentru întreg.

Deocamdată, încerc să-mi ostoiesc setea, curiozitatea... recitind, iar și iar, mereu același volum!

Despre micii basarabeni (358)

Zăpușeală...

Doi copilandri, din Basarabia, stau pe banca din fața unei vile, la umbră.

Cel mic povestește, cu acel dulce accent moldovenesc:

– Un coleg m-a numit bandit; m-am înfuriat foc și l-am întrebat:

– Cum îndrăznești să mă faci bandit?! Păi să știi că banditul e acela care fură, omoară și dă foc la case. Pe când eu, doar vara mai fur, câteodată, cireșe, caise, însă asta nu-i hoție... decât pe jumătate!

Te rog, deci, i-am spus colegului, să nu mă faci tu pe mine bandit, m-ai înțeles?

– Bine i-ai zis, confirmă celălalt pui de basarabean: „... da și criea iel?!”

Despre duhoarea acestor vremuri (359)

Sunt puternic obsedat de toate inconvenientele, duhorile, acestor vremuri mai mult decât bizare și dezgustătoare; apoi viața, în orice împrejurare a ei... boli, tragedii, necinste, furtișaguri, egoism...

Viața-mi toată este infestată de aceste gânduri morbide, având drept consecințe: deprimarea, melancolia...

Despre viață ca un vânt (360)

A merge în țara de dincolo de durere...

Viața trece ca vântul!

A conștientiza vremelnicia, nepermanența lucrurilor, îndepărtarea și moartea lor – aceasta este suferința.

De vină, pentru a noastră suferință, este dorința noastră tâmpă de a supraviețui, aviditatea noastră pătimasă de a supraviețui.

Soluția ieșirii din tenebre ar fi abandonarea dorințelor, anihilarea eului nesătul.

Despre un proverb zen
(361)

Printre alte proverbe zen, cu un tâlc profund, dau și de următorul:

– Este greu să prinzi pisica neagră într-o cameră întunecată, mai ales dacă nu există nicio pisică în odaie!

Formidabil!

Și fraierul de mine care aleargă, bezmetic, de atâtea decenii, să prindă... mâța!

Când colo, nici urmă de pisoi în această încăpere... cufundată, ce-i drept, într-o beznă profundă!

Despre umilință
(362)

Smerenia, ne învață sfinții părinți, nu înseamnă să fii un nimic între oameni: ești doar... mic față de Dumnezeu!

Pe când între oameni ești, trebuie să fii, cineva!

Despre nopți, slăbiciunea umană și imaterial
(363)

Pentru mine orice noapte albă este urmată de o zi... neagră!

A doua zi sunt zob, vraște...

Cât de slabi și de căzători suntem; și, totuși, cât de mari, și de tari, ne place să ne dăm!

...Dor îmi este de imaterial: de ceea ce nu-i... și este!

Numai izolat și cu cărțile mele mă simt bine, în rest, trepidez, mă frământ, mă agită până la epuizare, de cele mai multe ori degeaba.

E noapte...

Citesc...

Doamne, rogu-te păstrează-mi viu, până la final, măcar interesul pentru cărți!

...Prin fereastra întredeschisă țărâitul unui greier singuratic îmi umple camera de liniște!

Despre câteva versuri

(364)

Deși nu agreez poezia lui Emil Brumaru, risc, totuși, un citat dintr-o poezie a lui, în aceste stihuri regăsindu-mi și eu o năzuință:

„Doamne, născocoște-mi rostul
Am umblat destul ca prostul
După coapsă de femeie
Ce se-ncheie și descheie
Fără niciun fel de cheie”

Despre o zi aniversară

(365)

Pe răbojul vieții, mai efectuez încă o creștătură: încă o incizie, încă o toamnă... și frunze căzătoare...

Mă gândesc, deși măcar astăzi nu ar trebui, în ce uriașă confuzie suntem noi, oamenii: lumea crede că fericirea înseamnă să ai cât mai multe, pe tărâm material!

Ori, adevărul este taman pe dos...

Despre absența maestrului (366)

Colocviile naționale de haiku, de pe malul Pontului Euxin, devin tot mai sărace în prezențe ale unor persoane cu nume de rezonanță.

Șerban C. este unul dintre chemații acestui gen de poezie, un real talent în haiku, tanka, renku... dar și în poezia clasică și în dramaturgie.

Însă, iată, nici el nu mai vine la aceste reuniuni, cică pentru banalul motiv că nu are bani!

Eu cred că pricina absentării sale este de cu totul altă natură, anume: a văzut el că nu mai are rost să bată apa în piuă, pierzându-și timpul, banii și tocându-și nervii cu ceea ce înseamnă astăzi gruparea de iubitori ai poeziei de obârșie niponă: haiku-ul, de la cenacul „Albatros”.

Ceea ce a avut de spus, maestrul a rostit-o răspicat, necruțător, la fiecare reuniune, stârnind rumori, antipatii și invidii.

Despre nostalgie și realitate (367)

Întoarcerile mele la casa-mi părintească, la mama, mi-au devenit necesare, dorite; apoi, ajuns acolo, văzându-i neputințele, povara cruntă a anilor, abia suportabilă – sunt brusc cuprins de îngrijorare, de neastâmpăr, de dor de ducă...

Despre aparențe (368)

Par o fință mândră (...mască a timidității), sigură pe sine, însă... cât neadevăr în aceste aparențe!

În fond, în străfundul finței mele, sunt un „mușcat”, un ros de îndoieli, sunt tensionat, un ins iute la mânie, imprevizibil.

Despre un brumărel... auriu
(369)

O toamnă caldă, precum inima lui Dumnezeu: binecuvântată, blândă, calmă, aurie, de o frumusețe rar întâlnită, rar văzută.

După ce lucrez ore bune în chilioara răcoroasă, ies pe terasa din spatele casei pentru a mai citi din volumașul cu o scriere atât de simplă a lui Eusebiu Camilar: Cartea de piatră.

Dogoarea soarelui mă împinge către umbră.

Cerul este de un albastru intens, de multe zile, fără o gămălie de nor măcar. E multă liniște, avalanșă de culori în preajmă, în livadă, în pădurea din preajmă...

E o toamnă de vis, răvășitor de frumoasă!

Despre fuga de sine
(370)

Omul își schimbă mereu locul, mergând în excursii, vizite, călătorii, ignorând însă că toate aceste plecări nu pot rezolva marea problemă: aceea a sufletului, de cele mai multe ori ultraîmpovărat, suflet de care nu se poate debarasa, cărând vrând-nevrând, pe lângă bagaje, și apăsarea din suflet, mai puțin vizibilă, dar, cert lucru, mai ostenitoare decât orice mare valiză burdușită cu... obiecte inutile!

Despre o variantă de rugă
(371)

Acum mă apropii eu, păcătosul și împovăratul către tine, stăpânul și Dumnezeul meu și nu îndrăznesc să mă uit la cer, numai mă rog și grăiesc:

– Dă-mi, Doamne, iertare pentru păcatele mele cele fără număr,
miluiește-mă Doamne!

Despre însingurare
(372)

Prietenii, zice R- M. Rilke, nu ne împiedică însingurarea, ei ne mărginesc
doar singurătatea.

Și eu, care nu îi am... nemărginită se cheamă că ar fi solitudinea mea,
într-o singurătate infinită hălăduiesc și viețuiesc, nu-i așa?

Despre ceea ce nu am
(373)

De-aș avea darul liniștii sufletești și al biruinței asupra tuturor patimilor!
...Atunci nu aș mai fi eu: ar fi... Sfântul Mihail!

Să ai liniștea minții și a inimii: ce stare minunată!

În mintea tulburată și plină de griji, harul lui Dumnezeu nu se poate
revărsa.

Pentru ca sufletul să se împlinească este necesară eliberarea de griji, căci
din pricina neliniștilor, sufletul se nimicește.

Ce lucru liniștitor este să nu mai porți grija celor trupești, să ajungi să
nu mai fi atras de cele trecătoare!

Ce minunată stare... trebuie să fie!

Despre omăt și sufletu-mi mânănit (374)

Ninge!

Neaua se adună multă, afânată, în strat gros, pur, pufos, strălucitor.
În contrast, sufletu-mi este tot mai cătrănit, aplecat mult prea jos, către lucruri pământești, trecătoare: exact așa cum i se poate întâmpla unui om...
Această stare spirituală de întunecime, de tulburare, din cauza a tot feluri de agitații și tentații, când sufletul este supus la cutremure, devenind fără de speranță, de încredere, ajunge să fie moleșit, trist, dezgustat, frustrat – această stare dezolare se numește!
...Iar insul: un dezolat.

Despre sălașe (375)

Dacă în inima omului Dumnezeu sălășluiește, atunci sigur că în mintea acestuia satana își are lăcașul!

Despre un bilanț parțial (376)

Lipsit de suficientă încredere în sine, am fost, și sunt, mai tot timpul, trist și plin de griji de tot soiul.
Nu am avut și, mai ales, nu am multe iluzii...
Și...nu sunt convins de bunătatea oamenilor!
Ba din contră...
Am fost, sunt, și voi rămâne, un tip irascibil cu accese de violență caracteristice temperamentelor timide, refulate.
Ca mai toți oamenii, am avut drame intime - insuficient cunoscute de

apropiații mei – care mi-au sfâșiat sufletul.

Suferințele, dramele mele sufletești, le-am știut ascunde în adâncul inimii mele... Și nu știu dacă bine am săvârșit!

Am preferat, întotdeauna, traiul izolat, liniștit, lipsit de festivism, de convenționalism.

Sensibil la farmecele sexului frumos, căzut-am, adesea, în păcatul plăcerilor senzuale, acestea fiind, probabil, o compensare a modului meu de trai mult prea retras.

Timiditatea, reținerile mele cele multe, lipsa mea de optimism m-au pus, cu siguranță, într-o lumină nefavorabilă, neprielnică afirmării profesionale, sociale...

Dar, am mers înainte – cu prețul unui maximum de uzură.

Despre o părere (377)

Am aproape ferma convingere că această lume se află, în totalitate, sub posesia, sub imperiul satanei.

Dumnezeu stă undeva în... tribună privind, somnolent, parcursul, desfășurarea... meciului, urmând ca, în final, să selecționeze elementele destoinice, care au avut o comportare demnă de ale lui exigențe.

Unii... jucători sunt conștienți de prezența „Selecționarului”, alții, deși îl știu acolo... undeva... prea puțin le pasă: ei joacă!

Despre viață, așa cum e... (378)

Nefăcându-ți iluzii, diminuându-ți speranțele, viața începe să aibă gust de nisip...

Oare care absurditate o fi mai mare: aceea de a te naște, ori aceea de a muri?

Despre luciditate (379)

Recitindu-l pe Țușea, va trebui să comit un citat; un citat la care țin enorm, întrucât... gâlgâie de adevăr:

„Luciditatea este o limpezire a spiritului nimicitoare.

Când ești lucid ești în fața cimitirului. A fi lucid înseamnă a-ți da seama perfect de limitele și neputințele tale.

Luciditatea este o categorie dizolvantă. În măsura în care Dumnezeu trebuie primit, și nu înțeles: la Dumnezeu nu ai accede prin luciditate.”

Despre o urare (380)

Iată o urare care îmi place mult:

– Pajiști verzi, nori pufoși, văzduh înmiresmat și triluri de ciocârliei!

Despre entitatea pietrei... (381)

Oare ce fel de Entitate se ascunde sub veșmântul unui arbore, al unei flori, al unui bolovan, al unui vultur?

Îndărățul fiecăruia trebuie să fie ceva ce nu poate fi observat, recunoscut...

Dacă prin cantitate înțeleg materia, atunci în calitate sigur stă... pitit spiritul!

Despre murdării și otrăvuri
(382)

În fața calomniilor, a otrăvurilor criticiste, a veninului vărsat asupra-mi, iau pilda pământului: cât de minunat știe el să folosească toate murdăriile, toate reziduurile pe care încet-încet le absoarbe, transformându-le în plante, flori, și fructe...

Eu de ce să mă prăbușesc în fața otrăvurilor, a ofenselor, de tot felul? Mai ales că din pământ sunt făcut... ca pământul!

Despre importanța liniștii sufletești
(383)

Veșnic vrem ca să înfăptuim câte ceva...

Nu avem astâmpăr; și ce păcat!

Drumul de la idee, de la năzuință până la înfăptuiri, ne bucură, ne înfierbântă inimile, sufletele noastre.

Obiectivele odată atinse, realizate, de cele mai multe ori ne dezamăgesc: așteptările noastre sunt aproape întotdeauna peste nivelul realizărilor...

Doamne, cât de neprețuite sunt liniștea și pacea noastră!

Iar noi le sacrificăm pe te miri ce nimicuri de... realizări!

Despre iubirea dumnezeiască
(384)

Se pare că Dumnezeu, de câțiva ani încoace, a început a mă iubi vârtos, cu înfocare, trimițându-mi necazuri cu ghiotura...

Despre două mari rele (385)

Cele două mari pete negre ale existenței noastre sunt: lipsa de smerenie și apriga, nepotolita, iubire de arginți.

Și când mă gândesc că ambele neajunsuri își au remediul la îndemâna noastră!

Iar noi mai nimic nu întreprindem pentru înlăturarea lor, ci doar alergăm ca niște orbi nesătui...

Despre inevitabilul drum (386)

Merg acolo unde s-au dus bunicii, străbunicii, stră-străbunicii mei și toți cei dinaintea lor; și nu cred că poate fi rău.

...Ori că ar fi altă cale!

Despre raiul verde al copilăriei (387)

Opresc mașina pe câmpul deschis, învăluit în verde fraged, de pe malul stâng al Târnavei Mici.

Privesc cu înfrigurare, și cu nostalgie, locuri mult știute, umblate: fiecare palmă de pământ poartă urmele pașilor mei adolescenți.

O mare oază de verdeață, raiul copilăriei mele...

Înclinația mea spre solitudine mă forțase să-mi găsesc refugiu în acest cadru natural ca într-o catedrală.

Recunosc, vai, nucii îmbătrâniți, prunii ciunțiți, podgorii păraginite, năpădite de porumbar și de gherghinar.

Iar la poalele dealului răsărite, multe, prea multe pietre funerare...

Despre viață ca o luptă (388)

Cu durere, cu o mare strângere de inimă constat, pe zi ce trece, că viața asta nu e, totuși, o luptă, o luptă dreaptă (să mă ierte... Coșbuc!)

Că nu e o luptă dreaptă, nu ar fi grav!

Mai trist este faptul că nu se poate vorbi de niciun fel de luptă, cel mult de zbatere, de chin, de zvârcoliri: o goană disperată, oribilă, meschină, după înavuțire, o continuă pândă a slăbiciunii unora, spre folosul altora.

Dacă totuși existența noastră tinde a se transforma într-o luptă, una contra celor ahtiați, împotriva celor nesătui, atunci vai de bietul nostru trai!

Despre frunze și toamnă (389)

Nu pot concepe, savura, pe deplin toamna, decât ca pe o mare învălmășeală, o mare ploaie de frunze multicolore învăluind totul: drumuri, curți, alei, trotuare, poteci, poieni... suflete.

Îmi pare a fi un sacrilegiu atunci când, în miez de toamnă, gospodarul cel meticulos adună cu râvnă, cu mătura ori cu grebla, inegalabilul covor vegetal multicolor, sortindu-l, apoi, focului.

Am convingerea că frunzele căzute nu mor decât primăvara, după ce mantia de zăpadă devine o zdreanță iar seva începe să urce din nou către soare, prin vinele arborilor, către fragedele frunze abia ițite din găoacea mugurilor.

Abia atunci mor frunzele cele bătrâne...

Nu, frunzele nu se săvârșesc toamna: acum, în acest anotimp, ele doar părăsesc înălțimile înșelătoare, venind în chip de culori atât e vesele, vii, dintre cele mai frumoase posibile... de pictori invidiate, apoi imitate... venind, așadar, în întâmpinarea omului, mai aproape de noi, de suflete-

le noastre, tot mai închircite și cenușii, învățându-ne frumoasa artă a...
căderii!

Despre om în situații de limită
(390)

Atunci când nimeni din jurul tău nu te poate ajuta – ori nu vrea –
atunci începi să te gândești la Dumnezeu!
Și începi a te ruga, cu ochii înecați în lacrimi, sperând în milostivenia
și atotputernicia Sa!

Despre omătul cel înșelător
(Spicuiți dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(391)

Primăvara a început să mijească.
Soarele trimite sulite fierbinți în mantia groasă de ninsoare care acoperă
încă totul.
De pe streșini cad picături dese, zăpada cerând parcă îndurare soarelui
necrușător.
Din când în când mari tăblii de omăt alunecă de pe acoperișurile caselor,
căderea lor fiind marcată de puternice bufnituri.
Mase mari de zăpadă, albe, reci, moarte, stau adunate pe lângă clădiri
precum niște hoituri hâde, preistorice.
Deunăzi, o astfel de namilă putredă alunecă de pe acoperișul unei case,
prăbușindu-se asupra unui copilăș de patru anișori, curmându-i viața...
Puiul de om ieșise să zâmbească fericit soarelui primăvăratice!

Despre prietenele de nădejde
(392)

Fără cărți aş fi înnebunit în zilele mele de restrişte.
Durerea, nefericirea mă izolează; şi în această ipostază, îmi pot ţine companie doar singurele mele prietene devotate: cărţile.
Sincere, dintotdeauna, mai mult în ele mi-am găsit refugiul decât în oamenii din preajma-mi!
Suntem, astăzi, în era imaginii, a imaginii efemere, năucitoare, cotropitoare, reprezentări care ne îmbolnăvesc spiritul, năucindu-l.
Doar cartea, numai cuvântul e ceea ce rămâne!
El, Cuvântul, singur el este, şi rămâne, hrană a spiritului; fără el nici rugăciunea nu ar fi posibilă, ori fără rugăciuni...
Apoi, muzica!

Despre bărbatul în amurg
(393)

După o vreme, bărbatului care nu îşi sublimă dorinţele, îi apare neşansa de a deveni ridicol, ori de a suferi aprig...
În această fază a existenţei calea este să te desprinzi de posesiuni, de material, şi să te ridici către cele spirituale.
Bilanţul poate deveni sinistru în această etapă; dacă nu eşti suficient de adaptabil, starea poate degenera în aprige suferinţe, amărăciuni, singurătate (izolare), dezamăgiri.
Mai apoi, dezamăgirea poate duce la înrăire, ură şi furie ascunsă.
În crepuscul, important este să suportăm singurătatea: aici, în solitudine, fiind foarte mari şanse de găsire a fericirii şi a liniştii sufleteşti.
Să nu uităm, totuşi, că, de multe ori, singurătatea se poate transforma într-o nebănuită forţă, că unicitatea individualităţii noastre constă şi în solitudine!

Despre vară și turismul modern (394)

Ca și în zilele precedente, și astăzi mă aflu, cu mașina, retras într-un colț de natură, pe o margine de pârau, cu goruni, jugaștrii și cu carpeni îmbătrâniți.

Stau în mașina acoperită de bălării și tufe, pe buza unui pârau cu un firicel de apă anemic, clipocind liniștitor.

Am adus cu mine și evidența turistică pentru programarea celor care vor solicita, prin telefonului mobil, rezervări de camere.

Stau, așadar, pe bancheta din spate a mașinii și aștept apeluri telefonice din partea turiștilor din țară, urmare a unor site-uri de prezentare, de pe net, privind posibilitățile mele de cazare.

Deși mașina este acoperită de falnice ramuri de gorun, căldura din cabină devine sufocantă; ezit să ies din cauza țăntărilor.

Firul de apă al pârlăiașului este atât de firav încât, pe alocuri, formează mici ochiuri de apă zglobii; în preajma acestora pietricele albe, maronii, negre, ramase pe uscat, încinse de dogoare, tânjesc după răcoarea îmbietoare a pârlăiașului cu apa împuținată.

...Pe celălalt mal, și astăzi, ca și ieri, din când în când câte o mașină se năpustește undeva prin tufe și ierburile înalte, pe lângă șofer fiind, de fiecare dată, și câte o pasageră!

După o „parcare” de câteva zeci de minute, automobilele pleacă, de astă dată mai puțin grăbite!

De aici, din mașina mea, cu geamul coborât, inspir cu nesaț aroma crudă a buruienilor fragede, însetate, totuși, și ele de căldura toridă a zilei. În apropiere: țăntări, muște-mari, albăstirii, bâzâie alene...

Câte un tril de pițigoi, apoi de mierlă mai animă firea toropită de caniculă.

La o privire mai atentă, lângă ascunzătoarea mea remarc multe victime ale acestei perioade bântuite de dogoarea necruțătoare a verii: într-un

hogaș, un vierme sfrijit, uscat de soarele torid; apoi, fire de iarbă uscată, printre care zace un fluture alb lipsit de vlagă...coji de stejar ale unui arbore ucis, tras spre cine știe ce destinație, iar pe capota mașinii: trei muște inerte...

Doar în spatele meu, la circa o sută de metri, animația e mare: aleargă nebunește autovehicule de toate felurile și de toate culorile, grăbindu-se cine știe unde...

Am, așadar, trepidația, tumultul vieții undeva în spate...

Încerc să mă rup de vuietul continuu al vieții din proximitatea mea: zadarnic însă!

Mă străduiesc, apoi, să mă bucur de prilejul de a putea sta în natură, într-o relativă liniște exterioară... cu cea interioară având reale probleme.

...În ambele oglinzi retrovizoare, imaginea reflectată pare a fi de toamnă târzie: din pricina secetei prelungite, pășunea arată precum o miriște! și ne aflăm abia în miez de cireșar...

Un corb nevăzut croncăne undeva deasupra cupolei verzi a pădurii.

O nevăstuică se furișează clătinată către un ochi al firavului pârâias: agitată, țopăind pe o piatră cenușie, își înmoaie vârful ciocului în apa de argint, plonjând apoi în răcoarea ei, după care trece, în zbor razant cu parbrizul mașinii, pierzându-se sub acoperișul verde al crângului.

Sunt din nou singur...

Despre un experiment

(395)

Efectuez următorul exercițiu psihic: închid ochii și încerc să îmi lepăd, să îmi alung toate grijile, toate necazurile – tot ce e negru și apăsător în forul meu interior, negândindu-mă decât la faptul că exist și că, prin urmare, totul este... nu poate fi... decât bine!

Nicio adiere de gând, pozitiv ori negativ, nicio încrâncenare, doar

respirația profundă, înceată...

Am sentimentul, nemaîncercat, că un val delicios, amețitor, mă cuprinde și mă înalță, ridicându-mă ca pe un fulg.

Este o senzație deosebit de liniștitoare, copleșitoare, descătușătoare, binefăcătoare!

Sentiment care, din păcate, nu ține decât câteva secunde!

Apoi, din nou gândurile cele năpăditoare, epuizante, sufocante...

Despre medicina antică chineză

(396)

Medicul antic chinez trata omul... sănătos – pentru acesta primind remunerație; acel medic care se îngrijea deja de unul bolnav era considerat a fi mediocru, neprimind onorariu pentru prestația sa.

Ce adevăr magnific zace în acest principiu!...

Despre coarnele de cerb

(397)

Rostul schimbării (lepădării) coarnelor la cerbi, primăvara...

Fenomenul se datorează instinctului de autoapărare: coarnele pentru cerb sunt arme redutabile; iarna, posibilitățile de mișcare fiindu-i reduse, datorită nămeților, fără aceste vajnice arme animalul ar cădea lesne pradă dușmanului, în special lupul!

Imediat ce primăvara începe să ștească, soarele surâzând firii, taurul pornește să își refacă rezervele de calorii epuizate.

Pentru aceasta, un prim pas pe această cale se realizează prin debarasarea de coarne – lest care l-ar împiedica nespus de mult în hălăduirile sale primăvăratice după hrană, prin deseale păduri.

Acum, ca armă de apărare, îi este fuga: nestânjenită de podoaba grelelor coarne și nici de omătul cel gros.

...Dar lipsa „pădurii” de pe capul cerbului durează relativ puțin: în preajma ceremonialului nupțial, la finele lui răpciune, armele – podoabe îi sunt deja recrescute: mai falnice, mai impunătoare, gata fiind de confruntare...

Și totul s-a petrecut în doar șase luni, timp în care taurul a avut nevoie de un imens aport de calciu în organism, agonisit din diverse muguri, ierburi și scoarțe de arbori!

Apoi lupta...

După care învingătorul se alege cu cioporul de ciute!

...Trece toamna, codrul se despoaie de culori; vine, iute, anotimpul cu o singură nuanță și cu recea-i mantie: cea de omăt...apoi, după vifore, geruri și soare cu dinți, apare triumfător, iată, floarea zăpezii: ghiocelul, având ca guler: o frunză uscată de fag!...

Ițește, apoi, sângele – voinicului, păștița, creasta cocoșului... iarba... și frageda frunză de fag.

La finele lui florar, împreună cu ciuboțica – cucului, în inima codrului, o ciută iscă o nouă viață :apare un vițeluș slăbănog, roșcovan, cu pete albe...

Sub paza mamei, puiul de cerb își începe călătoria, înveselind natura cu salturile lui sprințare, copilărești...

Despre iubiri (398)

Nu pot, și nu am putut nicicând să iubesc, să mă atașez excesiv de ceva, ori de cineva, știind că, mai devreme, ori mai târziu se va produce ruptura, despărțirea...

Mai trist e că nici chiar pe mine însumi nu am putut, și nu prea pot a mă iubi...

Ajung, iată, la concluzia că dobândirea de bani, de avuții, nu merită efortul.

Cei mai mulți, mult prea mulți, cred că prin intermediul banilor pot face orice.

Însă asta nu ar fi o problemă...

Mai trist, și revoltător, este faptul că aceștia sunt în stare să facă totul pentru dobândirea de bani!

Despre căderi (399)

Cad... vertiginos, irevocabil...

Amintindu-mi de fericirile de altădată, acum, la restriște, suferința devine mult prea mare...

Încerc să mă bucur de cât de mult, cât de sus m-am putut avânta, oricum bine că nu atât de sus încât impactul, revenirea la sol să devină zdrobitoare, fatală.

Nădăjduiesc!

Deocamdată cad... încă e bine...

Despre pachetul de cafea (Spicuri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...) (400)

Primesc de la cineva un pachet de cafea cu boabe având ambalajul atât de jerpelit încât am ferma convingere că acest dar a servit, mult timp,

ca unitate de plată pentru diferite servicii.
Mă grăbesc să-l dau și eu mai departe...

Despre greaua ascensiune
(401)

În urcușul meu către Lumină, cu o mână îmbrățișez Durerea, iar cu
cealaltă încerc să mă țin aproape, strâns de Dumnezeu...
De aici, din durere, îmi sorb energia, puterea necesară ridicării către El:
ca păstrăvul în vârtej!

Despre tânjirea către singurătatea inimii
(402)

Am ajuns să-mi doresc ca în spațiul meu vital să caut să mă întâlnesc cu
cât mai puține persoane și – pe cât posibil – pentru cât mai puțin timp.
Încerc să intru în discuție cu cât mai puțini oameni.
Mă zbat, însă, ca gândurile, mintea mea, cea buclucașă, să nu îmi mai
tulbure atât de mult inima!
Dar lupta aceasta numai ușoară nu e...

Despre umbra frunzei de mesteacăn... sau durerea Magistrului
Fănuș Neagu
(403)

Atunci când un Maestru se revoltă, noi, piticii, e bine să plângem...
Răul și urâtul care ne împresoară, fără putință de scăpare, în chip
covârșitor, alarmant, ne este, iată, încă o dată semnalat, revelat cu glas
rugător... „și plin de suferinți” de către un suflet sensibil, râvnitor de

frumos și de liniște.

Respectați durerea, pătimirea, suferința fizică și cea sufletească!

Aplecați-vă capul (jurnaliști!) și vărsați o lacrimă empatică, alături de cea a cărui durere o exploatați comercializând-o...

Despre „isteții” hoți

(404)

De ce oamenii (?) care ne conduc viețile se află acolo, la timonă, cu toate că noi nu i-am vrut?

Aceștia se află... acolo... la cârma destinelor noastre deoarece mânia noastră încă nu s-a exteriorizat, sfărâmându-le postamentul putred și fetid pe care aceștia s-au cocoțat, sugându-ne sângele și luându-ne aerul.

Veșnic aceleași minciuni, aceiași oameni meschini, tupeiști, aroganți și perfizi, personaje care interesate fiind de o ciozvărtă, îi susțin și îi propulsează.

...Timp în care marea gloată se miră, suferă, plânge și se afundă pentru ca cei câțiva „isteți” să propășească.

Unde zace, pe care linie moartă a tras mânia poporului de nu mai iese pentru a sfărâma minciuna și pentru a ucide vampirii și fățarnicia?!

Despre tânjirile mele spirituale

(405)

Ce bogăție să fii sărac!

Ce onoare să fii disprețuit!

Ce înălțare să fii doborât!

Ce mângâiere să fii îndurerat!

...Ce mirifică știință să ai reputația de prost!

Mă scald în apele amare ale mâhnirilor, ispitirilor, neliniștilor, strâmto-rărilor și chinurilor sufletești...

Tulburat, dezolat și îndurerat, caut să-mi statornicesc sufletul înlăuntrul său fără să mai ies, ca altădată, în găsirea de mângâieri exterioare.

Caut bucuria în suferința îndurată cu calm și resemnare, savurând amarul gust al tristeții și al pătimirii...

Mi-e sufletul zdruncinat, tulburat de judecata altora; mă zbat să îl aduc către trăirea cea lăuntrică, resemnată, coborându-l până la nivelul nimicniciei.

Aștept, sufăr, tac și rabd străduindu-mă ca nimic să nu mă tulbure, nimic să nu mă sperie.

Încercând să-miucid nesmerenia, nimic și nimeni nu mă poate ofensa... Propria-mi trufie și violența patimilor mi-au adus uriașe furtuni în suflet!

Încerc, de aceea, să mă păzesc de mine însumi ca de un mare dușman! Accept disprețul...

Doresc, sper și sufăr...

Și voi să pier necunoscut, căci pulbere și nimica sunt.

Cu o ură de moarte, pașnică și calmă, vreau să mă detest, duhoarea și nemernicia-mi fiindu-mi permanent în față...

Fără dorințe și gânduri, tind spre lăuntrica-mi pace, ținând Supremul Bine.

În fericita-mi solitudine, mă dăruiesc Lui printr-o intimă, blândă unire în dragoste, uitând de tot creatul... și chiar de mine însumi!

Mergi, suflete, spre preafericita singurătate lăuntrică, spre a te reînnoi și înveșmânta pentru un nou tărâm, plin de bucurie, pace și seninătate!

În trudnica-mi hălăduire pe astă-cale nu voi să am reper decât uitarea, resemnarea, indiferența.

Tânjesc după un prea senin cer lăuntric unde să-și aibă sălaș desăvârșita iubire cea pură; apoi, către acea bunătate, miere a cugetului, care alungă

ranchiuna, invidia și aversiunea.

Doresc înțelepciunea cea zămislitoare de smerenie, în locul trufiei deșarte. Încerc să-mi alung curiozitatea făurindu-i loc intenției sincere, pure, curate, pentru totala lepădare de sine, despuindu-mă pe mine de mine însumi.

În adevărul nimicului meu, mă ascund spre a mă feri de ofense, nerâvnind decât la nimicul din mine, resemnat la orice supliciu care-i mai mic decât cel pe care îl merit.

Sălășluind în nimic, îmi croiesc simplitatea și îmi curăț inima de rele, luându-mi ca scut nimicul spre a birui aprigele ispite.

Mă scobor în nemernicia și josnicia mea pentru a urca spre Culmea de lumină.

Mă înec în nimic spre a mă adăposti de vijelie: neprivind nimic, nedorind nimic, neștiind nimic, adâncindu-mă în nimic spre a mă nimicnici.

...Nedorind nimic, sufletu-mi, în desăvârșita-i goliciune, trăiește o profundă pace și o savuroasă împăcare: totul mă mângâie, nimic nu mă mâhnește, deoarece îmi caut dezolarea, disprețul sinelui și suferința.

În valea cu duhnitoarele băltoace în care mă scobor, adâncă-i bezna și sălbatic-s vijeliile; și peste tot, doar fulgere, tunete și trăsnete.

...Dar văd Înaltul munte strălucitor, zâmbind în pace și seninătate, sub un cer de azur, pașnic și luminat!

Despre o peșteră...

(406)

Tai, iar și iar, banale nume scrijelite, prin îmbrățișări și iubiri fără de noimă, în inima mea...

Gestul meu stârnește dureri și nedumeriri!

Îmi consum spaime și nefericiri, înrăiri, uri și furii ascunse, timp în care inima mea geme de durere, plângând cu lacrimi de sânge căzute adânc

în peștera sufletului meu.

Încerc, apoi, să urc către Lumină, îmbrățișând Durerea.

Despre nefericita fericire

(407)

În nefericirile mele îmi caut fericirea...

Încerc să mă detașez de orice ambiții, să mă reîntorc la viața în aer liber, să iubesc, să mă apuc de o activitate creatoare.

Dar... numai ușor nu este!

Despre neprihănire

(408)

Sexualitatea – o fundătură !

O intensă preocupare sexuală duce la senzația de nonsens a acestei vieți.

Neprihănirea este înălțătoare, are filon spiritual: este ziditoare.

Da, numai în neprihănire, în castitate, putem ajunge la propășiri spirituale.

Despre marea libertate

(409)

Cea mai mare libertate este cea pe care ți-o dă împăcarea cu moartea...

În definitiv, indiferent că te împăciuiești ori nu cu ea, aceasta vine... e pe drum!

Dacă se întâmplă să mai crezi și în Dumnezeu, Marea trecere nu va fi decât o schimbare, o transformare, să nădăjduim calitativă...

Despre nedumeriri ca niște rugi
(Cred în tine Doamne, ajută necredinței mele!...)
(410)

Majoritatea suferințelor mele vin din nesațul, din supărările și din ignoranțele în care mă complac.

Îmi este greu să pot concepe că Dumnezeu ar avea nevoie de pătimirile mele pentru ca, prin acestea, eu să-L pot iubi mai mult!

Nu îmi pot imagina ca El să simtă satisfacție, martor fiind la cele multe chinuri, la grelele încercări prin care îmi este dat să trec pe parcursul existenței mele.

Cum oare pot să mă declar mulțumit cu dureroasa poveste a acestei vieți? Avalanșa de atrocități, de absurdități, de dureri și de lacrimi din fiecare zi a existenței noastre, toate acestea mă îndeamnă, în neputința mea, ca prin intermediul Cuvântului – de Tine lăsat – să mă adresez, în mod univoc, ție spunându-ți :suferințele, păsurile, năzuințele.

Tu ne ascuți, nu-i așa, și taci...

Dar, oare, zâmbești ori plângi?

Deoarece numele Tău înseamnă iubire, blândețe, nu pot concepe nicio violență care să-și aibă obârșia în Tine!

De ce, Doamne, lumea asta este atât de strâmb alcătuită: cei tari îi sufocă pe cei slabi luându-le puținul pe care îl au?...

Doamne, prin gând și prin faptă Te-am înștiințat că exist și că sufăr!

Rogu-Te înștiințează-mă și Tu că m-ai auzit!

Că știi de biata ființă efemeră care vine de nu se știe unde, fără să prea știe cine e, pierind fără să știe unde și când, ducându-se de nu se știe unde...

Și, cu toate acestea, el, omul, este ființa , creatura ta cea mai inteligentă și mai optimistă de pe pământ – cununa creației Tale!

...Sincer să fiu, Doamne, sunt un ...invidios!

Sunt un ranchiunos pe cei care te-au descoperit cu sinceritate și în chip adevărat.

Eu... continui să cred fără să te fi văzut, te caut fără să te fi găsit vreodată...da, Doamne, pe Tine, cel care ești atât de absent în lume și, totuși, atât de prezent în unele persoane...

În astă-lume, atât de plină de zarvă, rogu-Te Doamne, fă-Te mai bine auzit!

Invită-mă, și pe mine, acolo unde domnește calmul și tăcerea.

Apoi, mă mai miră, Doamne, de ce tot trebuie să-ți cerem de vreme ce Tu pe toate le știi!?

Doamne!

Tu care ești atât de puternic, de ce lași această lume, de ce permiți ca acest trai să fie cu atât de multe și mari metehne, cu atâtea imperfecțiuni, cusururi?

Nu mă mai lăsa, Doamne, să îmi folosesc atât de rău libertatea pe care Tu mi-ai impus-o!

În ciuda tuturor paradoxurilor, îmi doresc să Te pot iubi, Doamne, din toată inima mea!

Despre o cetate cu ușile ferecate

(411)

Caut, cu înverșunare, prin tot ce fac, căi de acces către ființa mea; foarte greu, și foarte rar, mi se întâmplă să reușesc să dau de câte un fir călăuzitor, fir care dacă îmi este dat a-l afla, în cele din urmă, de cele mai multe ori mai rău mă încurcă.

...Mă cunosc atât de puțin!...

Doamne, nici măcar pe mine însumi nu am reușit a mă cunoaște, în atâtea amar de decenii!

Acum, la anii care mă împresoară, în loc să mă cătrănesc, să mă îmbufnez, ar trebui să propag căldură și lumină din al meu soare interior... soare pe care l-am învăluit însă, de mult prea multă vreme, în pâcle de nouri denși, cenușii, mohorâți.

Amărăciunile mele îmi distrug viața...

Fug, fug de singurătate... dar o caut!

Lumea aceasta dominată de goana după plăceri și avuții materiale îmi este ostilă.

Pentru un singur corp și o singură viață, la ce bun această goană ne bună după absurde îmbogățiri?

Gânduri copleșitoare îmi invadează sufletul sufocându-l.

Fug de ele scriind, iar mai apoi, săvârșind mici escapade...

Adâncit în lectura scrierilor de factură spirituală, ajung la concluzia că acestea nu mă ajută cu nimic dacă nu pun în aplicație acele precepte prescrise aici.

Or, transpunerea în viață a iubirii sincere, devotate a dușmanului, precum și întoarcerea obrazului pentru cea de-a doua palmă, mie, biet om pieritor, neputincios, mai grele îmi par decât urnirea unei stânci.

După aproape patru decenii de hălăduire prin codrii, privesc cu neliniște la natura care geme de durere: mânjită, ciopârțită de lacome haite umane aflate într-o continuă căutare a satisfacerii unor pofte nesățioase, obscure.

Toate cele petrecute cu mine, cu semenii mei, mă determină să fiu un om îndurerat: o cetate cu toate ușile ferecate.

Îmi trăiesc durerile pe viu și mă amănesc cum pot.

Să nu fiu logic, rațional, nu pot...iar pentru a putea crede într-o altă lume, logica este o barieră, știut fiind faptul că credința începe acolo unde se termină logicul, raționalul.

Înșelătoarele dureri și fericiri de a fi om!

...Încerc să-mi accept semenii, fără să-mi mai fac mari și multe iluzii.

Tot căutându-mi liniștea în exterior, îmi fu dat să constat că aceasta este înșelătoare, realizând că dacă se întâmplă ca aceasta să apară totuși, ea nu poate veni decât din interior.

Acum, în amurg, îmi dau seama că doar prin iubire sinceră puteam să-mi domolesc dezacordurile, puteam să le atenuez.

Este târziu... luminile se sting...

Ostenit și împovărat, mă apropiu de Tine, Doamne, spre a mă despovăra de ne iubire!

Despre nevoia de a scrie
(412)

scriu
din nevoia de regăsire
a propriului meu suflet
din dorința
de a-mi materializa
gândurile
și de a da contur
unor stări lăuntrice

scriu
probabil pentru că
vorbesc prea puțin
pentru că
prin viu grai

nu am avut cui
și
mai ales
cum să spun
tot ce simțeam
tot ce doream
tot ce visam

scriu
pentru a mă descătușa
pentru a-mi preciza gândirea
și pentru trebuința sufletului
de a respira

prin scris
mă adun
din cioburi de lumină
și de întuneric
dându-mi expresie
vârtejului de gânduri
care-mi cotropesc mintea

și mai scriu
pentru că
scrisul
ca și strigătul
sunt o ușurare

Despre un interval
(413)

Ne naștem și murim egali...

Ceea ce îndeobște se petrece în intervalul de timp dintre cele două momente este, de cele mai multe ori, un imens circ gratis, zadarnic (... cred în Tine Doamne, ajută necredinței mele!).

În tot acest răstimp ne căutăm, cu osârdie, liniștea, pacea, fericirea.

Greșim însă, majoritatea, deoarece căutarea noastră este prost orientată: anume în exterior.

Or, toate aceste repere dacă pot fi găsite undeva, ele cu siguranță doar în interiorul nostru pot fi aflate, căutările exterioare fiind pierdere de timp; și mai uităm că în această continuă zbatere a noastră pentru a ne dobândi râvnitele idealuri, mai sus pomenite, iscăm uri și dezacorduri pe care apoi uităm, după care ignorăm a le mai stinge, ori măcar a le domoli, cu iubirea!

Din această cauză, majoritatea avem sufletul bolnav de ne iubire...

Despre repetatele căderi
(414)

mereu
ceva din viață
ceva din jur
ceva din sine

cade

se afundă

lunecă

picură

se prăbușește

chiar și eu

cad

recad

decad

Dar, oare nu tocmai aceasta este viața: o neîncetată cădere, urmată de
continue ridicări, până când...

Despre posesiune (415)

Posesiunea: ce amăgire!

Uităm, ori ignorăm, că nu suntem proprietari a ceea ce credem că ne
aparține.

Suntem, în realitate, doar un fel de administratori, nu și proprietari ai
avuțiilor dobândite.

Naivii de noi ne sacrificăm atâta timp și nervi, întreaga noastră existență
fiind preponderent destinată nebuniei agoniselii.

Și ce dobândim?

În bună parte bunuri inutile, ori foarte puțin trebuincioase, de multe
ori chiar nesănătoase.

În tot acest timp, al goanei după pricopseală, uităm de cea mai gravă dintre delăsările noastre: aceea de a nu iubi omul!

Despre desprinderea de profesiune (416)

Mai întâi victimă a unor meschine interese politice locale, apoi a ranchiunei unei persoane conducătoare a destinelor pădurilor din zonă, ins împopoțonat cu titlu științific superior, dobândind dubios cu o lucrare minusculă, o broșură, având ca temă un abstract reper nu de silvicultură, ci de silvologie vagă, relativă (aer, vânt, căldură!), un tip bizar, veleitar, îndărătnic, necomunicativ și pizmaș – iată-mă, așadar, la cheremul acestor ipochimeni infatuați și ingrați, pus fiind în imposibilitatea de a-mi mai putea profesa vechea-mi activitate, după un parcurs de mai bine de 36 de ani!

O primă consecință a acestei nedreptăți săvârșite asupra-mi, a fost o senzație de gol, de neajutorare, de neputință de a face ceva cu mine însumi, devenind, drept urmare, mai morocănos, mai dezamăgit, mai abătut decât am fost vreodată.

Pentru a evita căderea într-o ursuză mizantropie, caut – nădăjduind că voi și găsi – căi de ieșire, de uitare a inechităților comise persoanei mele de către parveniții, picați în lapte și miere, din aceste vremuri tulburi. Trebui-va să învăț a mă desprinde, a mă detașa, treptat, de toate... Nu sunt, din păcate, un ins spontan care să se conducă după instincte, fiind mult prea cumpătat, prudent...

Ceea ce mă consolează, în pofida a tot ce mi s-a întâmplat, este faptul că nu am ajuns la înrăire și la ură, la devastatoarea furie ascunsă.

În această ipostază, am ales singurătatea, pe care, iată, o savurez ca pe o sursă de fericire și de liniște sufletească; o singurătate cu care trebuie să mă obișnuiesc, să ne obișnuim, ea constituind, în mod inevitabil, o parte esențială a existenței noastre...

Despre demonul amiezii

(417)

Vine o vreme când entuziasmul tinereții începe să apună („demonul amiezii”!).

Intervine: lenea, descurajarea, dezgustul, moleșeala... semn sigur că încep să îmbătrânesc este senzația de inutilitate, de zădărnicie a tot ce mă împresoară.

...Toate încep să aibă doar rol evocator, de stăruire a unor nostalgii, de amintiri.

În această stare, deloc plăcută, mă aflu cam de multă vreme.

Caut soluții de ieșire din impas amăgindu-mă cu mai noi, ori cu vechi subterfugii.

Recunosc, nu îmi prea ies... pasiențele!

Despre renunțări

(418)

Încerc să aplic învățătura conform căreia este mai bine să dai decât să iei, să taci în loc să vorbești, să te izolezi în loc să te afirmi în hățișul lumii, preferând obscuritatea în locul succesului, liniștea în locul agitației, în locul protestului, mai bine resemnarea, în loc de plăcere – înfrânare.

Am spus: încerc!...

Despre o posibilitate ratată

(419)

Doritor de ordine, de trai în liniște în sânul naturii frumoase și sănătoase, lipsit de tulburările, lăcomia și neliniștea traiului contemporan, în alte vremuri deveneam, poate, un respectabil monah, trăitor în castitate,

exersând postul, rugăciunea, caritatea, iubirea frățească, dăruirea de sine în deplină armonie!...

Despre căutarea unui sens (420)

Îmi este foame, năprasnică foame, și sete, de sens!...

Ori, pentru aceasta, pentru a-l afla, ar trebui să mă dăruiesc, să iubesc, în chip altruist, să-i acord vieții mai multă seriozitate, să o trăiesc în mod mai profund.

Mă uit la mine, și la semenii mei, cum fugim de necazuri, căutând să culegem doar dulcile roade ale existenței.

Uităm, uit, că fericirea este posibilă... dacă este posibilă!... doar acceptând întregul buchet: atât trandafirii cât și spinii!

Adevărul este că nu posed aptitudinea pentru fericire... dar, cu toate astea, ar trebui, trebuie să fiu fericit!

Omul este... dorința de fericire!

Neputința, ori refuzul, de a iubi corodează personalitatea omului.

Se pare că omul este unica viețuitoare de pe planetă care știe că va muri (ce tortură!)

Adeseori mă afund în tenebrele gândurilor melancolice, uitând că viața e precum o ceapă (!): cu cât o decojești mai mult, cu atât mai mult o să plângi...

Despre alte strădanii (421)

Nemulțumit de „prioritățile” acestei vieți, dezamăgit de luptă, de agitația, și de neliniștea provocate de atingerea unor țeluri lumești, atât de vane, care niciunde nu duc, tânjesc către singurătate și liniște.

Hărțuit și suprasolicitat, îmi caut căi de liniștire a sufletului atât de supus tensiunilor, nesiguranței...

Încerc să nu îmi mai împrăști mintea în lucrurile exterioare prin satisfacerea unor simțuri înșelătoare.

Doresc a mă curăța de patimi, întorcându-mi mintea, gândul din împrăștierea sa într-o liniște cea lăuntrică.

Pentru toate astea, aș avea nevoie de mai multă credință, de dragoste, de tărie, de putere și... de multă nădejde!

Despre cum aș vrea să fiu

(422)

Aș vrea să fiu: nesusceptibil, neduplicitar, fără o fărâmă de mândrie, supus și... mai puțin agonisitor, neîubitor de sine, blând...

Dar pot eu... singur, oare?

Despre libertate și urât

(423)

Deoarece în viață predomină banalul și, de cele mai multe ori, urâtul, sunt un veșnic râvnitor la frumosul aducător de bucurii.

Dar chiar dacă mi se întâmplă să ajung în proximitatea unor bucurii, caracterul efemer, și fragil, al acestora îmi spulberă, iute, luminișurile acestei vieți.

Oare de ce am fost înzestrați, ca oameni, cu atâta libertate dacă aceasta ne este nefastă?!

Despre fuga în trecut
(424)

Atunci când viitorul începe să-mi devină sumbru, mă refugiez în trecut, chiar dacă aceasta înseamnă mers înapoi!
De aici, din trecut, mă gândesc la cea mai îndepărtată țară, poate și cea mai frumoasă, nu știu...
Mă gândesc la toți ai mei trecuți „dincolo”:...
Ei „știu” deja!

Despre apetituri
(425)

Oare apetitul excesiv pentru anumite plăceri este o formă de demență?

Despre un scop al vieții
(426)

Viața unei bune majorități a oamenilor derulează doar pentru a întreține circulația unor alimente prin tubul digestiv și pentru satisfacerea instinctului sexual.
Două plăceri terminate atât de... aproape!

Despre pasiuni în amurg
(427)

Dragostea de păduri, de natură, dorul de singurătate, de liniște, în codrii încărcăți de povara anilor, mi s-a infiltrat în suflet, încet-încet, în anii copilăriei mele fragede.
Apropierea de arbori cu trunchiul având scoarța zgrunțuroasă, adânc

brăzdată, ori cu tulpina tânără, netedă sub care pulsează seva, uimitor urcând spre înălțimi, înfruntând cu nepăsare îndărătnicia gravitațională, foșnetul vântului prin frunzișul verde crud, triluri de păsări, știute ori neștiute – toate acestea m-au atras irezistibil către miracolul numit Pădure, făurindu-mi, peste ani, din această pasiune o profesie.

...Devenit silvicultor, treptat-treptat liniștea pe care o aflu în codrii copilăriei a ajuns de domeniul trecutului, ivindu-se în schimb temerile, neliniștea, îngrijorarea.

Da, întrucât, ca silvicultor, am devenit răspunzător pentru orice puiet de arbore, bolnav ori înclinat, pentru orice copac zdrelit ori furat, pentru orice picătură de sânge găsită pe litiera pădurii...

Așadar, adio liniște!

În această ipostază nu mi-a mai fost posibil a mă înfrupta cu mirificele peisaje carpatine, devotându-mă, cu minuțiozitate, cu prea multă tensiune și îngrijorare, timp de aproape patru decenii, administrării și ocrotirii faunei și florei silvestre.

...Acum, descătușat de îndatoririle de serviciu, dintr-o dată iată-mă proiectat într-o nouă suferință: aceea a spaimei de timpul liber!

Despre amăgitoarele plăceri (428)

Plăcerea care nu duce niciunde...

Cel mult ne amăgește simțurile creându-ne iluzia bucuriei, a fericirii. Dorințele – sunt tovarășe chinuitoare ai vieții noastre, ele viețuiesc în solul fertil al sănătății fizice.

Prin tot ceea ce fac, îmi caut fericirea, bucuria de trăi: sfânta bucurie a viețuirii...

Dar fructele plăcerii sunt negre boabe amare...

Durata de coacere a acestor... poame variază în funcție de specia de plăcere pe care o cultivăm.

Despre depărtări
(429)

O țară îndepărtată, cea mai îndepărtată... poate și cea mai frumoasă:
Moartea!

Despre aceste consemnări
(430)

Însemnările mele au o mare doză de tristețe și dezgust.
Chiar dacă dezgustul meu nu este vădit, tristețea se revarsă...

Despre patimi și vicii
(431)

Devenită viciu, patima neutralizează orice rezistență: persoana este înghițită tot mai adânc, urmând deznădejdea, dezgustul, neliniștea. Stresul cel mai mare vine însă din dorința noastră continuă de a face ceva, și încă și încă ceva... astfel încât, în loc să ne simplificăm traiul, ni-l complicăm tot mai rău...

Nesațul omului este imens...

Robi ai bunurilor materiale, suntem veșnic mâhniți, neliniștiți: o dată pentru a nu pierde cele dobândite, apoi pentru a adăuga la cele deja agonisite. Suntem astfel plămădiți încât să dăm o prea mare importanță muncii. Ca niște ființe inconștiente, strângem „comori cu sudoarea frunții”, comori pe care în curând moliile și rugina le vor măcina.

Nu știm să trăim în simplitate și înțelepciune: ar trebui să fim bogați în cele spirituale și săraci în bogății exterioare.

În locul plăcerii pentru lucruri spirituale s-a născut plăcerea maladivă pentru agonisirea de bunuri materiale.

Da, asta fac si eu...

Pentru a reveni pe făgașul normal al existenței ar trebui să devenim din ce în ce mai independenți de mirajul chivernisirii și imperios dependenți de râvna dobândirii celor spirituale.

În continua noastră goană după pieritoarele bunuri, suntem întinați de mâinii, invidii, ranchiune și mândrii.

Iubim ceea ce nu e de iubit, adică: pofta ochilor și trufia vieții – poftele firii pământeste. Simplificându-ne viața, prin nechiverniseală, am putea hălădui prin viață mult mai despovărați și mai liniștiți...

Neajunsul cel mare este că ne risipim puterile, timpul, viața în griji de prisos, în lucruri deșarte.

...Ne măsurăm traiul cu mintea, când, de fapt, unitatea de măsură cea reală ar fi sufletul.

Da, doar sufletul...

Despre zadarnicele mele revolte

(432)

Veșnica mea indignare, generalizată, asupra mediului social în care trăiesc nu poate schimba, oricum, situația.

Starea aceasta însă pe mine simt că începe a mă demola!

În această postură, tot mai dese sunt tânjirile mele către solitudine, către un trai de sihastru, deși convins sunt că nici în cea mai retrasă existență nu mi-aș putea abandona eu-l, atât de supraîncărcat e dezgustul meu față de lumea de azi, față de strâmba ei alcătuire.

Despre macularea copilăriei (433)

În nesațul voluptății, una din cele mai mincinoase iluzii ale vieții, am sacrificat nepermis de mult timp și energie pentru această amăgire nebunească, zadarnică și călăuzitoare către panta abisului.

Observ, cu regret, cum gradul de puritate al copilăriei mele a scăzut neîncetat, odată cu adolescența, cu tinerețea, apoi cu maturitatea.

Candoarea copilăriei mele a fost încontinuu, până în aceste clipe, roasă, măcinată de uriașe valuri impurificatoare, distrugătoare.

Să fug de această lume plină de atâtea surse de păcate? Cum?...

În singurătatea, pe care mi-o impun de o bună bucată de vreme, nu pot scăpa de pofte, de năzuințe.

Aș reuși poate doar dacă aș putea să mă desprind cu simțurile și cu inima de dorințe și înclinări pătimașe.

Dar se pare că rădăcinile sunt mult prea adânci...

Despre pieritoarele repere (434)

La aproape șase decenii de existență, privind retrospectiv, îmi pare că lumea mea a dispărut.

Mă văd supraviețuitor al unor ruine care, până nu demult, erau repere, obiective tentante, incitante...

Despre cele scrise
(435)

...Curios!

În tot ce am scris până acum, am spus mai multe adevăruri despre suflet decât despre trup.

Oare îmi pasă chiar atât de puțin de acesta din urmă?

Despre bogați și bogății
(436)

Nu mai știu autorul, însă multă dreptate are acesta în următoarea observație: „Este de-ajuns să vezi ce cap au cei cărora Dumnezeu le-a dat bani ca să-ți dai seama cât preț pune El pe bogății!”

Și, pe bună dreptate, oamenii ajung niște jalnice caricaturi atunci când se simt năpădiți de bani, omenia lor diminuându-se, aceștia considerându-se, vezi Doamne, mai „isteți” decât marea gloată a „prostimii neajunse”, singura lor dovadă, incontestabilă în viziunea lor, fiind sumele, averile deținute.

Nu am văzut deștept bogat!

Doar, șmecheri, vicleni, profitori...

Despre o întrebare
(437)

- Ce faci, Mișule?
- Mă... mișui!

Despre nevoia de a fi doi
(438)

Vrând-nevrând, instinctul sexual ne domină existența.
Căci ce am fi, noi oamenii, fără acest... motor al întregii noastre viețuiri?
Am fi, desigur, neoameni... iar ființarea noastră fără sens, femeia, ori
poate chiar bărbatul dovedindu-se fără rost.
Am ajunge iarăși înapoi la androginism, la aceea singurătate de care
însuși Creatorul, după ce a făurit omul, s-a speriat...

Despre draperia transparentă
(439)

Moartea se ascunde după o perdea diafană!
Mulți, majoritatea chiar, își întorc spatele acestei realități flagrante.
Eu nu pot...

Despre un haiku găsit în... curte
(440)

după furtună –
un strop de ploaie
pe sârma de-ntins rufe

Despre pasiunea pentru stilizarea scrierii (441)

Cochetând, mulți ani, cu haiku-ul, această chintesență de poezie, mi-am dobândit o anume aplecare către esențializare, către o redare intenționat „periată” a ideilor.

Îmi pare o barbarie să așterni totul pe hârtie, nelăsând loc liber fanteziei celui care te citește.

Despre a fi temperat (442)

Anumite moderații sunt mai greu aplicabile decât abstinentele totale. Câteva dintre ele – abstinente! – le practic și eu... cu succes. Altele, nu... Și nici nu vreau!

Despre nevoia de desprindere (443)

În tot ceea ce fac caut să nu mă atașez, să fiu dezinteresat. Da, și pe cât posibil, fără orgolii...

Despre ce simțim la lectură (444)

Citind, spiritul, gândirea noastră este dusă de mână de către autor, în timp ce noi avem falsa impresie că mergem ...voinicește, cu multă siguranță, pe niște cărări întortocheate, singuri, cu de la noi putere. Câtă amăgire!

Despre cuvântul potrivit
(445)

Cu sufletu-mi în palme stau, adesea minute în șir, în fața porților ferecate ale cuvintelor pentru ca să-mi iasă slovele pereche ale unei trăiri. Atunci când, într-un târziu, mi se pare că s-au ivit, le dau „binecuvântarea” pentru îndelungata lor hălăduire pe hârtie!

Despre un cârtitor
(446)

Cunoscându-mi atât de bine căderile, multele-mi meschinării mărunte, ajung de cele mai multe ori să nu mă mai accept pe mine însumi, în această împrejurare devenind trist, irascibil, cârcotaș, de nesuferit nici chiar de către apropiații mei.

Despre pieirea entuziasmului
(447)

Însuflețirea, motivațiile într-o a mai face ceva în viață îmi sunt considerabil diminuate.

La tot pasul îmi este dat să văd zădărnicia a toate câte se fac.

Apoi, văd grozăveniile care se comit din egoism, meschinăriile care sunt săvârșite în numele obștii, pentru binele ei, dar ale căror fructe sunt cu perfidie culese de către impostorii cocoțați în posturi cheie.

Astea-toate mă dezgustă și mă țin închis în cochilia-mi tot mai puțin penetrabilă.

Da, nu mai am entuziasm, ori fără de el nimic nu se poate împlăni.

Despre neconținută zbatere pentru fericire
(448)

Fericit?

Cum poți să fii fericit într-o lume în care există moartea?

Trebuie să fii un inconștient!

Ori un mare autoamăgitor!

Rămâne o mare artă să reușești măcar să te bucuri că ești... așa cum ești; însă nici această bucurie nu poate scăpa neviciată, neumbrită de zdruccinăturile traiului neguros.

Și-atunci, pentru a ne amăgi, alergăm după bunăstarea materială: aceste irezistibile surogate de fericire.

Despre un gând ivit în plină lună a lui gustar
(449)

Primul meu gând despre pieire s-a ivit în copilăria-mi îndepărtată...

Într-un august torid, aflându-mă la scaldă cu fărtașii, după o repriză prelungită de bălăceală în apa cristalină, pe atunci, a râului Târnava Mică, m-am gândit să mai ies pentru a mă mai bucura de soarele vărat, îmbietor.

Îndreptându-mă către malul în pantă, cu nisipul fin și fierbinte, ceea ce am văzut nu mi-a venit să cred ochilor: în locul unduitorului lan de grâu, lăsat la intrarea în apă, s-a ivit pustia miriște țepoasă peste care planau câțiva corbi croncănind sinistru ca la un uriaș cadavru...

Zguduit de imagine, fără să mai aștept ca să mă zvânt, pe corpul încă ud, cu pielea ca de găină, mi-am îmbrăcat iute sumarele-mi veșminte estivale și, nerostind nimănui nimic, copleșit de o adâncă tristețe, m-am înapoiat acasă.

...De atunci încoace vederea oricărei miriști, deasupra cărora aud de

fiecare dată croncănituri de nevăzuți corbi tuciurii, îmi evocă aceeași senzație de covârșitoare, sfâșietoare melancolie funestă.

Despre călătorie ca amăgire (450)

Observ că unii oameni, după o anumită vârstă, pentru a-și amăgi cumplita lor plictiseală, beneficiind și de un considerabil aport de timp liber, devin ființe foarte doritoare de călătorii.

Acest dor de... ducă își trage, se pare, seva din acea neliniște care este una din fațetele imperturbabilei morți.

Or, atâta timp cât starea fizică mai permite, iluzoria fugă de acest inamic, prin călătorii, devine modalitatea cea mai la îndemână pentru foarte mulți oameni.

Personal, nu îmi doresc excursii: în țară ori în străinătate, nu vreau călătorii pe mare, nici pe calea aerului, nu râvnesc la vizite pe alte planete... vreau – aș vrea! – doar să aflu profunzimile sufletului meu, precum și al semenilor mei, să cunosc acel univers numit om! Ale acelui om care este brutal, violent, agresiv, avid de bani și de putere, iubitor și ranchiunos, tandru și nemilos, mereu neliniștit de instinctul de competitivitate.

Despre gânduri pustnicești (451)

„Trebuie să devii sărac pentru a fi bogat, un neștiutor pentru a fi un înțelept și slab pentru a fi puternic!”

...Doar sufletul să-ți fie în proprietate, având în auxiliar trupul; singur sufletul: ce bogăție!

În astă-lume, tot mai bizară, mă străduiesc să învăț să tac, să nu mai

judec pe nimeni; nu e ușor!

Singurătatea, cu care am ales a mă împresura, mă duce cu gândul la asceză, la isihasm.

Teamă îmi este că această predilecție a mea este, în fond, o veșnică neputință de adaptare la noile vremuri pidosnice. Adevărata trăire în singurătate ar cere, știu, pe lângă multe alte calități, în mod deosebit: curaj, și smerenie; ori eu...

Eu... nu am decât încăpățânare, îndărătnicie care nu mă poate scoate din impasul spiritual în care efectiv mă zbat. Încerc să îmi nutresc sufletul conform năzuințelor, dar, în lume trăind, este mai mult decât anevoios.

În singurătatea mea, gem de durere la sfâșierea între Dumnezeu și Satana: oscilez, în fiecare minut, în orice secundă, prin gând și faptă, între cele două extreme. Viața lăuntrică, specifică însinguraților, mă atrage în chip irezistibil.

Este, fără îndoială, o mare bucurie și mângâiere să reușești să viețuiești în liniștea unei pustii!

Dar ce poate fi mai greu decât să trăiești în singurătate ca pustnic?

Cu toate acestea, parcă totuși este de preferat această viață dusă în singurătate decât traiul cel zgomotos, agitat, trepidant, în care prevalează efemerele plăceri.

Traiul ascetic, lumea ei severă, în care purpura regală este echivalentă cu pânda de păianjen, m-a atras dintotdeauna, fără să fi avut însă curajul de a mă alipi ei...

Depart de-aș fi de lume, mai aproape aș fi de Dumnezeu...

Îndepărtându-mă de „mângâierile” acestei lumi, m-aș învrednici de bucurie dumnezeiască; pentru ca toate astea să devină fapte aieva, ar trebui să mă lepăd de lucruri, de ființe, de bani.

Și, toate astea înfăptuite, încă nu aș fi nici măcar la jumătatea drumului!

Greul cel mare ar începe odată cu strădaniile de lepădare de gândurile cele pătimăşe!...

Despre o întâlnire mult dorită
(452)

în timp ce
Dumnezeu coboară

încet

foarte încet

eu
mă străduiesc
să urc

exasperant de încet

nădăjduind
să mă întâlnesc
cu El
pentru ca
mai apoi
să parcurgem
drumul împreună

Despre ultimul clopoșel
(Spicuiuri dintr-un maculator cu filele îngălbenite)
(453)

(Frunzărind jurnalul meu intim, extrag câteva crâmpeie care reflectă gândurile, frământările mele din acele timpuri îndepărtate...)

În această seară vom da serenada la profesorii care ne-au predat principalele materii de studiu.

Este un moment inedit pentru noi: eliberați de anumite rețineri față de aceștia, ne vom îndrepta, învăluți în noapte, cu multă voce bună și recunoștință, către casele acestora.

Elevii clasei noastre, conform înțelegerii, ne prezentăm în curtea școlii la ora fixată.

În timp ce traversez curtea înecată în beznă, nu departe de mine, de sub tinerii nuci, aud un plâns înăbușit de fată.

Mă apropiu: sunt colegii mei de clasă Ecaterina și Marian (față de Ecaterina port o dragoste neîmpărtășită de mai bine de trei ani; mă gândeam chiar că această seară va fi prilejul potrivit pentru a-i face destăinuirea...)

Ea cu fața ascunsă la pieptul lui continuă să plângă în hohote.

La întrebarea mea de ce plânge, Katea își înteește plânsul...

Întrebându-l apoi pe el, acesta mă liniștește că nu e nimic grav. Cu vocea tremurândă de emoție o întreb încă o dată pe Katea, al cărei chip nu îl văd, ce i s-a întâmplat; întrebarea mea este cauzatoare doar de cascade de plâns!

Colegul Marian mă roagă să-i las singuri.

După puțină chibzuială găsesc că este de cuviință să-i părăsesc, așa că îi las în intimitatea beznei, nu fără o ușoară strângere de inimă...

Motivul plânsului Ecaterinei îl aflu peste puțin timp de la colegul Roșca, acesta istorisindu-mi ce s-a petrecut...

Unul dintre colegii noștri de clasă, amator de licori cu grade multe, văzând-o pe Katea mai apetisant îmbrăcată, a jignit-o, mai întâi verbal, apoi, la riposta acesteia, „colegul turmentat” i-a dat Katei o palmă! Urmare acestui incident, Katea nu mai vine la serenadă; și nici Marian!

(Ulterior, pentru agresiunea verbală și fizică, colegul-agresor, K.Z., a fost exmatriculat, nevoit fiind să repete, la un alt liceu, clasa a XII-a...) Noaptea toată peregrinându-ne pe la casele dascălilor, m-am gândit numai la ea.

Recunosc că mă bântuie și o doză zdravănă de gelozie: mă gândesc la Marian, care săritor cum îl știu, se plimbă cu ea consolând-o sub oblăduirea nopții.

...Poimâine avem banchetul: trebui-va măcar atunci să-mi împărtășesc sentimentele nutrite atâta amar de vreme Katei!

În sfârșit, banchetul...

Atmosfera degajată, precum și câteva pahare de vin mi-au exaltat spiritul.

Insist să dansez numai cu Katea, căutând să-i aflu simțirile față de mine. Sunt însă descurajat de felul în care a reacționat încă de la primele mele cuvinte; la drept vorbind, nu aș putea afirma că are o atitudine rece, dar nici prea înflăcărată nu e...

Oricum, dacă până acum nu a știut de natura sentimentelor ce i le port, acum, în sfârșit, o știe.

După ce ciocnim paharele cu profesorii, cântând „Gaudeamus”, la sfârșitul ceremonialului cutez să-i sărut obrazul, cu pielea atât de catifelată, un sărut amânat, iată, timp de trei ani!

Reacția ei este neașteptat de rezervată, distantă, manifestând chiar și o ușoară iritare (!)

După acest duș rece, am mai continuat, totuși, să dansez cu ea și în restul nopții, fără să mai vorbim prea multe, pare-se că destăinuirea

simțămintelor mele pentru a ei persoană, cât și sărutul cu pricina, ne-au zăgăzuit comunicarea... prin grai!

Mă uimește atitudinea rezervată, aș putea spune înțelegătoare chiar a colegului Marian care, dându-și seama de vârtoarea trăirilor mele, s-a retras, respectându-mi în tăcere frământările.

La finele banchetului, dimineața, în curtea liceului, îi cer permisiunea Katei de a o conduce până acasă. Vădit agitată, și plictisită, de rugămintea mea, aceasta îmi spune:

– O, nu... lasă, poate altădată!

De ce nu acum?!

Altădată când? Peste alți trei ani?!

Să-i fi fost, oare, jenă să o conduc acasă?

Până la urmă, pleacă cu o colegă...

După plecarea lor mă privesc într-o oglindă și nu mă recunosc: sunt livid, tras la față, transfigurat și transpirat.

Acasă mă învârt mult în pat: nu pot să adorm, sunt prea tulburat de nepăsarea ei inexplicabilă.

Cu toate acestea, nici acum, ca și în ultimii trei ani, nu îmi pot dezlipi gândul de ființa ei: continuă să mă obsedeze! Au trecut, iată, ani de zbateri sufletești cauzate de lipsa mea de curaj de a mă face înțeles de ea, de a-mi împărtăși pasiunea pentru ea.

Iar acum, într-un târziu, devoalându-mi natura simțămintelor, ei aproape că nici nu îi pasă!

Ori, poate, înțeles sunt, dar nu și acceptat. Mă gândesc, zvârcolindu-mă în pat, că cel mai bine ar fi să mi-o alung din suflet, dar... sentimentele sunt mult prea copleșitoare: smulgerea acestora mă doare...

Și, totuși, altă soluție nu este: uitarea, doar uitarea.

Desigur, năzuințele ei sunt din alte categorii: am văzut-o, nu o dată, în compania unor studenți, ori chiar a unor tineri profesori.

Natural, pe lângă aceștia eu sunt copilandru naiv, neinteresant, lipsit de farmec și de haz.

Zilele de școală, serenada, banchetul - toate au trecut în amintire...

De-acum înainte nu ne vom mai întâlni, în dimineața fiecărei zile, majoritatea fiind colegi de clasă timp de doisprezece ani.

Nu ne vom mai mărturisi frica de o eventuală ascultare la una ori la mai multe materii la care nu ne-am pregătit, nu ne vom mai plimba în curtea școlii cu un caiet ori cu vreo carte în mână repetând, febril, lecțiile...

Clasa se va destrăma...

Valul vieții ne va duce departe unii de alții, izbindu-ne de stâncile sale, punându-ne la încercare rezistența:

Dintre sute de catarge
Care lasă malurile,
Câte oare le vor sparge
Vânturile, valurile?

Despre dureri mai vechi sau mai noi
(454)

mă doare
timpul
și spațiul
lumina și cerul
apa
frigul
și căldura
noaptea
ziua
ploaia
și ninsoarea

firul de iarbă
 și frunza care cade
 toate mă dor
 mă doare
 viața viitoare
 unde nu vor fi
 dorințe
 vise
 și nici căsătorii
 mă doare...
 toate mă dor

Despre gânduri reprimare (455)

Mă gândesc, cutez a mă gândi, la... restul de bucurii – mi se pare prea mult să spun „fericire” – din viața-mi care se perindă vertiginos. Însă, repede – repejor, caut să-mi orientez gândirea către alte ținte...

Despre o ceapă și doi cartofi (456)

Jurnalele mele, însumând paisprezece caiete, scrise în decursul mai multor decenii, mi-au slujit la compunerea acestor însemnări. Însă, multe, prea multe, dintre aceste notații, sunt într-atât de personale încât nu pot prezenta prea mare interes pentru alți cititori. Acum, pentru a da totuși o anume utilitate acestor scrieri, mă gândesc să le încredințez focului; apoi, în cenușa lor fierbinte să pun la copt ... o ceapă și doi cartofi!

Despre o răscruce
(Spicuiți dintr-un maculator cu filele îngălbenite)
(457)

Profesional mă simt cum nu se poate mai mizerabil.

Sunt precum un vagon (!) de cale ferată având toate ușile și geamurile sparte, tras pe o linie moartă, vagon în care se depozitează tot soiul de nimicuri netrebuincioase, loc în care șeful gării vine să se urineze cu o plăcere sadică: pe pereți, pe dușumea...

Trecut fiind, de mai multă vreme, pe o poziție restructurabilă, fără să mai primesc sarcini serioase, îmi macin nervii cu îngrâțenare.

Consider că nu poate exista situație mai dificilă, pe tărâm profesional, decât aceea de a fi pus într-o funcție în care să nu ai mai nimic de făcut și nimeni să nu vorbească cu tine!...

Se mizează pe abdicarea mea benevolă.

Dar, cu riscul de a capota din punct de vedere nervos, continui să mă mențin, să rezist; îmi caut de lucru prin hârțile nerezolvate de către colegii mei de birou, iar pe teren, așijderi: execut lucrări infecte, lăsate de alții în uitare (de un an, doi chiar!)

Ca soluție de ieșire, din acest ingrat și mizerabil impas, caut să mă distanțez de toate, în parte fiind și nevoit, iar pe de altă parte, fiindcă numai așa cred că am să pot merge mai departe...

Nu mai pot crede decât în progresele spirituale, celelalte așa-zise progrese le percep ca fiind regrese.

Nu mă pot adapta la această societate grav bolnavă...

Ca să pot traversa această mocirlă, trebuie să îmi simplific cât mai mult viața.

În acest scop, mă zbat ca să pot să mă las, cu adevărat, în voia lui Dumnezeu.

Și dacă voi reuși, ce mare minune petrece-se-va atunci!

Despre un gând ca un zbor planat
(458)

Tot mai mult mă bântuie gândul plecării într-o zonă izolată, unde să viețuiesc în chip ascetic.

Știu foarte bine că este imposibil să înfăptuiesc această tânjire a mea, însă gândul acestei imposibilități îmi face bine, fiind și asta, până la urmă... o năzuință, un scop!

Despre vechiul ornic
(459)

Demolarea casei bunicilor pentru mine a echivalat cu plecarea definitivă a unei ființe vii, dragi.

Îmi amintesc că stăteam năuc printre molozuri și cei câțiva pereți, rămași încă integri, având în locul ferestrelor hâde dreptunghiuri goale, căscându-se neputincioase către o vară abia ivită.

Privind cu ochii minții, peste ani mulți, acei pereți care mi-au adăpostit copilăria, am scris următorul haiku:

casă-n demolare –
pe albul peretelui
urma ornicului

Despre distanțe...
(460)

Distanța, până în Rai, ori până în Iad, este aceeași, indiferent de locul înhumării...

Despre o afirmație a lui Socrate
(461)

Cândva în tinerețea mea am citit, într-un almanah, următoarea anecdotă:

Socrate întrebat fiind de către un olar ce îi recomandă să facă, să se căsătorească, ori să rămână burlac – înțeleptul îl sfătuiește:

– Procedează cum crezi de cuviință, că oricum vei regreta!

...Peste ani, personal am ales calea de mijloc: nici singur, nici căsătorit!

Despre un vis în ...reluare
(462)

La un moment dat, încep să visez un vis... visat... străvisat încât, plictisindu-mă, mă trezesc brusc.

Despre cum mă văd eu
(463)

Aceste vremuri!...

Simt tot mai mult nevoia de a mă întoarce în singurătatea propriei mele vizuine, dezamăgit fiind de ceea ce văd și aud în lumea exterioară.

Încerc să fiu o persoană care trăiește prin propriile ei idei și metode, deși am ferma convingere că numai bine nu îmi fac prin acest fel de a fi. Sunt, practic, un „lup singuratic!...”

Am nevoie de propriul meu spațiu și de propria-mi intimitate; atunci când acestea îmi sunt violate, faptul în sine îmi creează frustrări și iritări. Nevoia de perioade de liniște, pentru a fi cu propriile mele gânduri și vise, devine tot mai pregnantă.

Devin tot mai puțin sociabil: nu mă simt în apele mele într-o adunare

de oameni cunoscuți, fiindu-mi aproape imposibil să mă destind; evit nunți, botezuri, banchete... înmormântări.

De multe ori, atitudinea mea rezervată este luată drept aroganță; dar nu este așa: prin acest fel de a fi al meu, încerc să îmi maschez sentimentele de nesiguranță.

Ce mult mi-ar fi plăcut traiul în vremurile de odinioară când ritmul vieții era mai puțin tumultos!...

Prin lecturi caut să investighez necunoscutul și să găsesc răspunsuri la misterele vieții, deși știu că „bâjbâind” în această zonă „mlăștinoasă” risc să mă afund.

Prea rațional fiind, abordez lucrurile în mod logic, creând impresia că aș fi lipsit de sentimente.

Da, sunt rațional și foarte lucid...

Încrederea mea în alții, de prea multe ori zdruncinată, îmi este foarte limitată.

Tendențele mele de introvertire mă aruncă în egocentrism, încât de multe ori devin nu numai nesociabil, dar și critic, intolerant.

...Cu toate acestea, în felul meu mă consider un sensibil, dar sentimentele mele rămân, de cele mai multe ori, reprimare.

Calitățile, atâtea câte oi mai fi având, le-am ascuns în spatele unui zid de timiditate, hălăduind, cu această încărcătură apăsătoare, pe drumul vieții cel plin de hârtoape și capcane.

Despre iluzia viețuirii

(464)

Zicem că trăim!...

Dar amarnic ne înșelăm!

În fond, noi murim încet-încet, puțin câte puțin...

Născându-se, omul deja și pornește pe drumul pieirii, fără putință de

întoarcere.

Viața, cu toate cele ale ei, ne este dată cu împrumut: ca mâine ea trebuie dată înapoi...

Atunci când șederea prelungită îți este, aceasta devine, după o vreme, un chin greu imaginabil!

Bătrânețea, oricât de senină ar fi ea, este totuși suferință și trudă, nicidecum un adăpost...

Despre potolirea minții (465)

O bună parte a bucuriei existenței noastre este condiționată de cât cutează să dorească mintea!

Ideal este să vrem cât mai puțin...

Dar săracul veșnic nemulțumit este că nu are, iar bogatul neîmpăcat este de cât are!

Caut a nu mă atașa, prea mult, de ființe și de lucruri pentru ca, mai apoi, durerea să nu fie mare, copleșitoare.

Dorindu-ne cât mai puțin, ne putem ameliora stările noastre sufletești nefaste.

Despre vanități (466)

de ce
această trufașă goană
după bunuri
avuții
care precum fumul

se topesc
se duc
ca de vânt spulberate
fără urme
fără umbre

tăiem păduri
scormonim în subterane
ne coborâm
în fund de mare

palate construim
și scumpe limuzine
umblând în plăceri
și desfrâuri

ca-ntr-o clipită
vom trece ...

și cu cât
avea-vom mai multe
doar ura
dintre urmași
o vom crește
agoniselile noastre
sporindu-le potrivnicia

încerc
să-mi caut
pacea
necopleșirea sufletului
străduindu-mă să iubesc
doar clara
și curata conștiință

Despre amintirea apei
(467)

Omul în căutarea adevărului poate fi numit... om de zăpadă plecat în găsirea cauzei sale fundamentale care este apa. Înainte de a o cunoaște, el trebuie să accepte moartea propriei sale forme, transformarea sa într-o... baltă de apă. În fond, nimic nu s-a pierdut, totul s-a transformat doar.

Dar, oare, mai poate constata asta „omul de zăpadă”, ori își mai aduce aminte apa de vremea când era... om de zăpadă?

căldură-n gerar –
omul de zăpadă
lac de sudoare

Despre paradoxul bucuriei
(468)

Caracterul tranzitoriu al vieții este poate singurul fapt incontestabil: putem pune orice sub semnul întrebării, însă de faptul că vom muri, de asta nimeni nu se poate îndoii.

Da, realitatea că, la un moment dat fiecare va muri, lumea toată o știe, însă foarte puțini o și cred!

Din această perspectivă, orice strădanie zadarnică este; în van sunt desfătări, faime, râvne și eforturi...

Este natural, firesc, ca bătrânii să plece: fără dispariția lor, viața ar semăna cu moartea!

În esență, asta înseamnă viața: un neconținut șir de schimbări, de transformări... venituri, plecări, o perpetuă mișcare și devenire.

Dacă, oricum, cu toții suntem sortiți iremediabilei pieiri, atunci, oare, nu-i mai bine ca în locul tristeții, prisoselnice, să îmbrățișăm bucuria, veselial?

orăcăitul
broaștei în puțul secăt –
un moș se uită

Despre firea omului (469)

Râvnitor la plăceri și lacom de avere, de cele mai multe ori necumpătat și desfrânat, omul este rău din fire.

Ceea ce remarc cu stupeoare este faptul că oamenii îți iartă eșecul, insuccesele, însă niciodată nu îți pot ierta succesul!...

Pe marea furtunoasă a tulburărilor nebune, cărora îi zicem viață, noi nu știm taina rostuirii chibzuite a propriei ființări, fiind într-o perpetuă stare de jale, în van încercând a ne arăta, uneori, fericiți și împăcați; da, în zadar: omul este neputincios...

Singur, în miez de noapte, sub năvala gândurilor, mă plimb în jurul lacului Ursu, împresurat de arbori golași și de puzderie de frunze adormite, veștede...

Din adâncul pădurii se aude un strigăt scurt, pătrunzător de pasăre de noapte: este buha cu țipătul ei ieșit din necunoscutul întunericului ca un vaiet prelung, străpungător.

noapte de brumar –
pe lacul încremenit
tremură luna

Despre cărți și viață
(470)

Viața reală este, totuși, dincolo de cărți, deasupra de meditații.
De aceea, mai util mi se pare, acum, să citesc printre... rândurile vieții
decât să răsfoiesc pagini îngălbenite, umplute cu crâmpoie de trăiri de
mult apuse.

Despre flori de gheață
(471)

Mă uit la superbe flori de gheață de pe geamul bucătăriei...

noapte de gerar –
flori de gheață strălucesc
la lumina lunii

Legat de acestea, dar îndeosebi de viața florilor vii, îmi vine în minte o
remarcă cu semnificație profundă, a lui Goethe, intuind tâlcul profund
al Naturii:

„Florile sunt niște superbe hieroglife prin care Natura arată cât de mult ne iubește!”

Da, până și acum când ne îngheață... nasul și picioarele.

Despre mărturii ale celor neînsuflețite

(472)

Gingașe, încântătoare realități, atât de comune, încât, de cele mai multe ori, nici nu le mai luăm în seamă.

Iată doar câteva...

Primăvara pomii înfloresc; tot atunci se reîntorc o mulțime de păsări călătoare... iarba crește văzând cu ochii, ițesc galbenele pădării, fluturii multicolori, albinele zumzăie de zor în căutarea nectarului...

Căldura verii se face tot mai simțită.

Adie zefirul...

În noapte cade o stea...

Spicul de grâu începe să devină auriu.

Rândunelele se pregătesc de plecare...

Apoi pleacă... Și berzele, și ele pleacă...

Frunzele devin multicolore, apoi cad în tăcere, lăsând locul liber imponderabililor fulgi de nea.

Acum e iarnă...

Pe ulița pustie îmi iese în întâmpinare un singur om, pe care nu l-am mai văzut de un an: omul de zăpadă: tăcut, cu nasul roșu (de ger?)

Fără să-mi cer permisiunea, mă cațăr pe umerii acestuia și, ridicându-mă în vârful picioarelor culeg de pe bolta întunecată puzderie de fulgi de nea din care formez un bulgăre imaculat și rece.

În urma mea, aud pași în omătul înghețat: este... Basho care, îmi șoptește zâmbind:

aprinde focul
îți voi arăta ceva frumos –
un bulgăre de zăpadă

Despre dorințe și nedumeriri (473)

Mintea: un car tras de cai veșnic năvălași.

Mă tot întreb, și mă frământ, oare totuși lumea nu e alta decât eu o pot percepe?

Am mari rezerve față de oameni, cred doar moderat în sinceritatea și bunătatea lor. La origine poate că am fost plămădiți iubitori și sinceri, trecând însă atâtea ere peste noi, am fost erodați de uri și invidii, de egoism și de avariții, de prea multă cizelare prin cultură și tehnică sofisticată.

Deși aparent împreună truditori, cei mulți zac în mizerie, foame și disperare, timp în care câțiva – oare de cine aleși? – se lăfaie în avuții uriașe, dobândite prin osteneala majorității amărâte.

În ciuda revoltătoarei nedreptăți, viața merge înainte, cu îndoielile și frământările noastre zadarnice. Aș vrea, încerc să caut tâlcuri noi în locul deșertăciunilor și mizeriei lumești, în locul faimei și averii, a luxului ostentativ și a puterii, în permanență în vedere având efemeritatea vieții.

Despre interminabila hoție (474)

Hoția nesfârșită a celor sus-puși, din astă-țară, devine intolerabilă.

Și cât de mulți sunt, Dumnezeu, și cu câtă seninătate își însușesc sume, și bunuri, colosale, fără să pățească nimic!

Nu e de mirare că biata țară, cu atâția hoți în cârcă, sărăcește văzând cu ochii, întâmpinând grave dificultăți economice și financiare.

Apoi... minciuna: a minți a devenit o caracteristică a societății românești actuale, a cărei situație tinde să devină îngrijorătoare, politica – frecvent și economia! – bazându-se pe fatidica minciună.

...În drumurile mele silvestre adeseori am întâlnit, prin cătune izolate, oameni simpli, dezarmant de sinceri și binevoitori, săraci de-a binelea, mulțumiți (!) însă cu foarte puținul pe care îl aveau.

Mai nimic neavând, și fără dorințe, viața lor este – paradoxal! – senină, calmă...

Despre „nota de lucrări” a pictorului de biserici Marin Todosie (475)

Într-un mai vechi alamanah găsesc următoarea „Notă de lucrări efectuate” pentru justificarea prestației executate, în anul 1831, de către pictorul Marin Todosie, în urma refacerii bisericii Sfânta Mina din Craiova.

Redau aici câteva... faze de lucrări, propuse spre decontare: veritabile bijuterii lirice, mai mult decât poezie!...

1. Am pus coadă nouă cocoșului lui Sf. Petru și i-am îndreptat coada.
2. Am legat pe cruce pe tâlharul din dreapta și i-am pus un deget nou.
3. Am pus o aripă Arhanghelului Gavril.
4. Am spălat-o pe servitoarea lui Caiafa și i-am pus roșu pe obraz.
5. Am reînnoit cerul, am adăugat două stele și am adăugat luna..
6. Am înroșit focul din Iad, am pus coadă nouă lui Lucifer și i-am ascuțit unghiile.
7. Am reparat haina lui Sf. Anton și i-am pus doi nasturi la anterior.
8. Fiului lui Tobias, care călătorește cu îngerul Gavriil, i-am pus curea nouă la traistă.

9. Am spălat urechile măgarului lui Avesolom și l-am potcovit.
 10. Am smolit corabia lui Noe și i-am pus un petic la fund.
 11. Am albit barba lui Sf. Nicolae.
 12. Am ascuțit sulita lui Sf. Gheorghe și am înverzit coada balaurului.
 13. Am spălat rochia Sf. Maria.
 14. Am pus coada diavolului de la Sfântul Marina și am cârpit toaca.
- Este cel mai frumos poem în proza pe care l-am citit vreodată!...

Despre Pământ ca un fulg de nea...

(476)

Oare ce poate fi mai greu pe lumea asta decât pământul în sine, ca glob?
..Și, culmea, el stă (!) suspendat pe... nimic!
Dar, oare, nimicul acesta este chiar... Nimic?
Ori e „nimicul în stare de Dumnezeu”?

Despre irevocabila pereche

(477)

născându-mă
m-am căsătorit
din prima clipă cu Ea...

nu a fost alegerea mea
nici a părinților mei
a fost condiția
impusă
de Cunoscutul – Necunoscut
fără de care

nu puteam
a mă ivi
în astă-lume

la începutul
conviețuirii noastre
am ignorat-o
trăind cu infatuare
ca și cum Ea
nu ar fi existat

au trebuit decenii
ca să-mi dau seama
că nu sunt singur
că suntem
inevitabil
și irevocabil
sortiți împreunei hălăduiri
existența ei
nevoie având
organic
de ființa mea

mă prefăceam
că nu o cunosc
doar din viața altor cupluri
îmi era dat
să văd
cât de necruțător
este traiul

cu aceste
jumătăți predestinate
devoratoare ale noastre

am priceput
că nu nepăsarea
față de Ea
este ieșirea din impas
ci iubirea Ei
necondiționată

treptat
m-am resemnat
realizând că
nu sunt singur
eu fiind
deoarece Ea există
Ea fiind
întrucât eu sunt

așa că
de la o vreme
ținându-ne de mână
zilnic putem fi văzuți
plimbându-ne
precum un cuplu ideal

în ultima vreme
Ea a devenit
foarte posesivă

niciunde nelăsându-mă
fără să fie
și ea prezentă

chiar acum
observ
că de fapt
Ea este cu toată lumea
la braț
ori ținându-se de mână
una și aceeași
în același timp

și culmea
nimeni nu e gelos
pe această
haină
dar fidelă
universală
parteneră

Despre starea cea mizerabilă a omului (478)

Grijile și suferințele plutesc ca niște fantome în jurul meu. Imaginația mea explorează, trăiește nu doar neplăcerile momentului prezent ci și pe cele posibile, dintr-un timp mai mult sau mai puțin îndepărtat, prizonier fiind al unor îngrijorări absurde pentru fapte care, poate, nu se vor întâmpla niciodată.

Resimțindu-mi acut starea de nimicnicie, mă simt o ființă jalnică.

Despre simbolul echilibrului perfect
(479)

Legea echilibrului, atât de esențială în toată creațiunea, este perfect reprezentată prin superbul simbol Yin și Yang: negru și alb, fiecare având însă, câte puțin, și din energia opusă.

În natură toate contrariile apar mereu în perechi, nimic nu rămâne izolat: fluxul și refluxul, umbra și lumina, ziua și noaptea, frigul și căldura, forța centrifugă și forța centripetă, femeia și bărbatul, durerea și plăcerea, tinerețea și bătrânețea, viața și moartea...

Nimic nu apare singur, toate își au reversul, toate sunt "realități-pereche".

Tristețea cea sfâșietoare, viețuiește foarte aproape de bucurie!

Lângă multă lumină este și multă umbra...

Despre prieteni și prietenii
(480)

Dacă o prietenie înseamnă o legătură strânsă între parteneri egali care împărtășesc aceleași opinii, idealuri și mijloace, ei bine, atunci eu nu am prieteni.

Zicala: „Spune-mi cu cine ești prieten ca să-ți spun cine ești” în cazul meu nu se aplică!

Cine sunt, totuși?

Sunt un om fără prieteni...

Așadar, nu sunt prieten cu nimeni; și nimeni nu mi-e prieten.

Îmi pare că nici cu mine însumi nu mă am prea bine, nefiind prieten, prin urmare, nici chiar cu mine!

Despre o comparație
(481)

Între mine și firul de iarbă constat doar două diferențe: de culoare și de înălțime...

Despre utilitatea plecării
(482)

Moartea este gunoierul acestei lumi...

Ea vine și mătură, îndeobște, tot ceea ce este învechit, nefolositor, uzat, permițând vieții reînnoirea.

Și ce bine-i că ea există: Ce rost mai are traiul când cădem victimă decrepitudinii, insensibili la plăcerile la care încearcă să ne îmbie viața?

Despre cerul din băltoacă
(483)

Trăind în contact cu natura, într-o carieră silvică îndelungată, adeseori mi-a fost dat să-mi încânt ochii și sufletul cu frumuseți nespuse...

Cu toate acestea, însă, melancoliile și îngrijorările, de tot soiul, nu au dispărut nicicând, mintea mea neeliberându-se de temeri.

Colindând singur, de cele mai multe ori, pe coclauri, prin imașuri și poieni, am observat floarea, iarba, vântul și lumina, fluturele, melcul și buburuza... zborul păsării, clipocitul apei, săritura măiastră a păstrăvului din bulboanele apelor cristaline ale muntelui, am văzut ițirea și căderea frunzei, a acelei frunze în care mi-a fost dat să descopăr o nesfârșită lume zăvorâtă într-un spațiu infim.

...Culorile frunzei mi-au sugerat anotimpurile, rețeaua de nervuri – căile vieții, ale viului.

Până și în tăcutele și imobilele pietre am văzut divina pâlpăire, iar într-o băltoacă, unde își aveau locul de scaldă mistreții, am putut vedea cel mai pur cer siniliu de primăvară, apusul apoi răsăritul soarelui, în timp ce așteptam, pitit lângă mica fereastră a observatorului, ivirea vânatului.

Despre cicatrice (484)

Mi-e sufletul plin de cicatricele trecutului și de vânătaile prezentului.
Vieții mele îi lipsește, imperios, surâsul...
Acest puțin răgaz, numit „viață”, trebuia să îmi ofere numai bucurie...
Eu însă am ales tristețea.
Însă... ce reprezintă mizeriile toate care mă frământă în fața eternității?
Singura modalitate de a răzbi este cea de a-mi dobândi calmul, contemplarea, în locul construirii, zi de zi, a propriei mele nefericiri.

Despre trăirea interioară (485)

Rob ai plăcerilor lumești, rămân mereu sclavul unor fleacuri, lăsându-mă posedat de bunuri pieritoare și de părelnice satisfacții.
În loc să-mi iau în posesie cele dobândite, mă las posedat, înrobit de ele.
Trebuie-va să-mi direcționez toată energia către trăirile interioare, spirituale; poate, în acest mod, voi putea mai bine răzbi în lumea exterioară.

Despre pasiuni (486)

Eșecurile, mai mult ori mai puțin îndepărtate, grijiile, prea multele-mi griji, trebui-vor să rămână în urmă.

Nu mai are rost să mă preocupe ce a fost odată, cândva... și nu mai e! Este util, necesar, să-mi alung ura, rușinea, anxietatea – toate acestea cotropindu-mi mintea precum năpăditoarele buruieni.

Stăruie prea mult imaginându-mi necazuri și suferințe din viitor, mă agăț de neplăcerile, frustrările și îndoielile care mă determină, în final, să bat pasul pe loc.

Pornind, îndeobște, de la un mic necaz, acesta devine catalizator pentru alte mizerii de același fel, ajungând ca mintea-mi să devină o groapă de gunoi.

Până și însemnările, efectuate decenii de-a rândul, în jurnalele mele, au devenit pricini de rememorare, cu lux de amănunt, a unor necazuri avute, neuitarea acestora, prin recitare, sporindu-mi nefericirile, amărăciunile.

Tot întreținându-mi imaginea răului în minte, sfârșesc prin a-l aduce în preajma-mi.

Trebuie-va să nu mă mai las pradă grijilor mărunte, temându-mă de năluci de mine create, să-mi păstrez echilibrul sufletesc în orice condiții, rămânând calm și senin în iureșul vieții.

Despre cum se dobândește o patalama (487)

Mă uit la nesătuii acestor vremuri, la cei cu morbul agonisirii cu orice preț: pupând și lingând, oferind plocoane pentru ca, mai apoi, să li se întoarcă „investiția”, dau – hămesiții – că doar nu dau din chiverniseala

lor: ei rup dintr-al meu, dintr-al tău, și rup în mod vârtos; că doar nu degeaba au obținut patalamaua – șperaclul șmecherului contemporan care se fâleşte, atunci când e pus să împingă și el căruța, că el nu de aceea și-a tocit coatele și nervii, pe anumite bănci, pentru ca acum să mai trebuiască să gândească, ori să asude!

Așa că, dând din ce nu-i a lor, așteaptă amortizarea rapidă a cheltuielilor, luând cu japca, pretinzând, explicit, ori aluziv, de la marionetele și trepădușii cu care s-au înconjurat.

Cunosc o persoană care și-a dobândit o diplomă de studii superioare, pompăt fiind de... hectolitrii de țuică de prune.

Mai apoi, a pupat și un titlu științific pe banii colectați de lingăii și pupătorii de tălpi și de dosuri. Parvenitul, în loc să dovedească că, pe plan profesional își merită titlul, contribuind... științific la propășirea ramurii de activitate în care cu osârdie s-a pregătit, acesta își folosește capacitățile doar în interes propriu, umilindu-i pe cei care îi țin în cârcă, dar – mai ales – pe cei care nu îl susțin!

Despre utilul neplăcutului (488)

Întristările, amărăciunile mele sunt precum sarea în bucate: împiedică alterarea trăirilor mele, chiar dacă le conferă un... gust amar!

Aceste necazuri, greutăți, dureri și melancolii mi-au scos la iveală energii latente, de undeva din străfundul sufletului meu învolburat, aducându-mi puteri și motivații nebănuite.

Plăcerea, succesele – sunt superficiale, trecătoare, încetând să mai strălucească odată obținute.

Durerea, însă, este amplă, învăluitoare, covârșitoare...

Despre revoltă și liniștea sufletească (489)

Ceea ce mă răvășește, de cele mai multe ori, sunt crasele nedreptăți, egoismul, seninătatea cu care unii, cocoțați în poziții sociale favorabile furtului (mascat!) nesocotesc tagma din al căror sânge se nutresc.

Dar... îmi dau seama că nemulțumirile și iritățile mele nu vor face altceva decât să mă afunde și mai mult în mlaștina sufocantă și rece.

Caut, mă străduiesc, să-mi dobândesc liniștea sufletească, atât: mai importantă decât toate, alături de sănătate!

Și, indiferent de împrejurare, trebuie să-mi dobândesc și să-mi păstrez seninătatea inimii, buna dispoziție.

Despre pasiuni (490)

Pasiuni, de cele mai multe ori superficiale, neimportante, îmi consumă mult timp, înfăptuirea lor fiind, în bună parte, lipsite de reale satisfacții, practicarea lor afectându-mi, în schimb, întreaga-mi alcătuire.

Despre rostul vieții (491)

Doar o singură menire poate avea viața: anume aceea de a-l servi pe Dumnezeu, de a crede în el, în mila lui, în infinita lui dragoste; dragoste pe care, la rândul nostru, trebuie să o dăruim, în chip necondiționat, semenilor noștri.

Suferințele, marile neplăceri, viziunea morții stârnesc mari temeri în sufletele noastre.

Anihilarea acestora este posibilă doar dacă ne încredințăm, sincer și total, Lui...

Despre zadarnica goană
(492)

În veșnica noastră așteptare a unui mâine mai bun, prezentul ne scapă – iremediabil și irevocabil! – alunecându-ne printre degete.

Trăim într-o permanentă goană dementă după amăgitoare bunuri materiale, a căror dobândire generează singurătate și uitare de dragoste, alungarea aspirațiilor către spiritualitate.

În dulcea oază a căminului comunicarea agonizează... nu se mai vorbește, se stă la televizor, ori în fața computerului!

Se vorbește, se comunică, în schimb, în chip exagerat, demential, la telefoane de toate soiurile, pe internet, fugind de realitatea palpabilă.

În pofida înlesnirilor oferite de extraordinarele modalități de comunicare interumană, singurătatea ne împresoară, ne închidem în noi înșine...

În chip bizar, cu cât ne crește bunăstarea, cu atât devenim mai nefericiți: alergăm, scotocim după material, uitând în schimb de propriul nostru suflet, cel atât de crunt lovit de noile tehnologii năpăditoare a tot ce înseamnă natural, firesc, gingaș...

Uităm să ne aplecăm undeva la propria noastră inimă, ignorându-ne sufletul care palpită în noi. Alergăm să cunoaștem lumea, marile orașe, rămânând necunoscuți nouă înșine.

Uităm că, în definitiv, toți suntem egali în oceanul vieții, că a da nu înseamnă să primești, neapărat, ceva în schimb.

Uităm că nimeni și nimic nu ne aparține cu adevărat, în final toți rămânând singuri în fața eternității.

Despre pacea pierdută (493)

Singura modalitate de comunicare cu Dumnezeu este Tăcerea („...Dumnezeu sună rar, cu taxă inversă și, de obicei, nu scoate niciun cuvânt!”).

Încerc să nu-l mai caut, ci doar să-l trăiesc... în străfundul sufletului meu. Și pentru a-l auzi mai bine, privesc cerul, ascult vântul...

Mă străduiesc să îmi găsesc pacea pierdută, speranța.

Rămân uimit atunci când realizez cât de mult m-am îndepărtat de simplitatea acelor zile când, copil fiind, mă pierdeam printre pomii dealului satului natal: oază de liniște și de verdeață, mirific loc de reverii perpetue.

Aici am ascultat, fermecat, freamătul vântului, cântecul privighetorii, croncănitul corbului, am privit înfiorat fulgerul și curcubeul, norii și apusul sângerieu al soarelui, stelele căzătoare!...

firul de iarbă
strivit de un bolovan –
caută lumina

Despre liniște și neațare (494)

Vreau să uit de preocupările de fiecare zi, să-mi alung grijile și temerile, să nu mă las dominat de pasiuni și dorințe.

Doresc să-mi eliberez mintea de atâtea zădărnicii obositoare, această minte devenită receptacul pentru praful, cenușa, zdrențele și gunoiul acestei lumi.

...Să uit... să fac în așa fel încât mintea mea să rămână liniștită, calmă, să nu mai fiu robul câtorva pasiuni ale mele

Ușoare ar fi toate, desigur, de înfăptuit, dar nu aici, în vârtejul demențial al acestei lumi.

Da... să caut să nu mă atașez de nimic!

Despre iubire și iertare (495)

În istoria spirituală a omenirii se remarcă trei momente cruciale, și anume:

- se naște Isus Hristos;
- se sacrifică, El-Mântuitorul, pentru izbăvirea omenirii;
- după trei zile de la moarte, reînvie.

...Isus vine, se întrupează pentru a ne aduce, definitiv, un subtil liant interuman, anume triada: credință, iubire și iertare.

Omul, pentru a avea cu adevărat credință, trebuie să dețină o mare încredere, nu atât într-o putere supranaturală cât, mai ales, în propria-i persoană!

Căci, fără încredere și optimism, mobilizarea rezervelor, a forțelor fizice și spirituale, orice acțiune a noastră devine inutilă...

Scepticismul, neîncrederea, demobilizează, anihilează orice avânt, ducând sigur la eșec!

Și asta o spun din experiență proprie...

Iubirea, iubirea înseamnă legătură spirituală, ea fiind o uriașă forță de coeziune a lumii, sub toate aspectele ei!

În opoziție cu aceasta, ura vine și spulberă totul; tot ce înseamnă apropiere, legătură, comuniune în tot Universul: în macro și în microcosmos, în toate elementele componente ale acestora.

Da, iubirea este uriașa energie care unește totul, în mod necondiționat.

Iubirea și iertarea: fără de ele existența devine chin, zadarnică trudă, iad...

În opoziție cu acestea, ura este devastatoare, pârlolitoare; ea nu poate ajunge la țintă doar dacă răvășește, mușcă și-l zguduie pe cel care o nutrește. Dacă aceasta, ura, este distructivă, iubirea, în schimb, este constructivă, tămăduitoare.

Apoi, blândețea... o calitate pe care o admir atât de mult atunci când mi se întâmplă să o întâlnesc, e drept... foarte rar, tot mai rar!

Despre un nou făgaș (496)

Banul și stresul au ajuns tiranii zilei...

Nu avem timp unii față de alții, nu ne iubim în chip sincer, adevărat, comunicarea noastră este superficială, săracă, lipsită de încărcătura afectivă.

Ne plângem de neajunsurile acestei lumi, uitând că, mai întâi, va trebui schimbată lumea gândurilor noastre, abia după aceea lumea în care trăim. Ne trebuie atât de puțin ca să fim fericiți! Avem nevoie doar de puțină bucurie și mângâiere...

Personal mă lupt să nu las răul, zgura, să să mi se scoboare în inimă.

Nu mai vreau iritări, îndoieli, temeri...

Îndoielile mi-au alimentat nefericirile; încerc acum să le opun speranța și credința, să-mi purific mintea de ură, să cred, să sper... să-mi elimin din minte orice gând de nefericire, fixându-mi ca repere: iubirea, înțelegerea, pacea sufletească.

Despre dragostea de cuvinte (497)

...Eram în clasa a șasea.

Îndeletnicirea mea de bază, în timpul meu liber, era cea de fervent vizitator al celor două biblioteci din micuța mea urbe natală.

Într-una din zile, aflându-mă în biblioteca școlii, foarte bine dotată pe atunci, scotocind pe rafturile ușor curbate de greutatea cărților, la un moment dat privirile îmi fură acaparate de o impunătoare carte, ieșind în evidență printre celelalte tomuri de format obișnuit.

Am luat cartea de pe etajeră citindu-i cu interes titlul: Dicționarul explicativ al limbii române!

Având acest volum falnic în mână, apoi frunzărindu-l, am rămas stupefiat: așadar în această carte se aflau pitite cuvintele, toate, ale căror înțeles mi-au dat de furcă de atâtea ori!

Răsfoind volumul, pe loc m-am îndrăgostit de cuvinte, din această dragoste născându-se, mai tâziu, poeme...

Despre resemnare (498)

Mă supără mersul lumii...

Dar cum nu am posibilități de a-l îndrepta, încerc să-mi orientez voia mea după mersul acesteia.

...Și nu îmi este ușor!

Despre un rol (499)

Da... cred tot mai mult că sunt un actor într-o dramă aleasă de către Marele Regizor.

Menirea mea una: aceea de a-mi juca rolul cât mai bine.

Atât!...

Despre libertatea rău înțeleasă (500)

Întotdeauna am năzuit către frumos, către poezie, căutând liniștea, natura.

Repede, mult prea repede, însă, viața mi-a retezat aripile prezentându-mi prea multă urățenie, minciună, egoism și nepăsare.

Am constatat, mult prea devreme, că omul este o ființă fariseică, șireată, nesinceră, chiar dacă nu întotdeauna în chip voit.

Nu... nu suntem ceea ce vrem să părem a fi: nici eu, nici tu...

Îndrăgostindu-mă de cărți, nici aici nu am găsit sinceritatea la care am râvnit.

Îmi vine în minte cu cât entuziasm am citit primele rânduri ale Confesiunilor lui Rousseau: „Iată singurul portret de om, zugrăvit într-un tot după natură și în întregul său adevăr, care există și care, probabil, va exista vreodată...”

Alcătuiesc o lucrare cum n-a mai fost alta la fel și a cărei înfăptuire nu va avea imitator.

Vreau să înfățișez semenilor mei un om în tot adevărul firii lui: și omul acela voi fi eu.”

Aceste rânduri introductive atât de mult m-au entuziasmat încât m-am îndrăgostit, definitiv, de literatura confesivă.

Ulterior mi-am dat seama că, mai ales în acest gen de scrieri, autorii nu pot fi într-un tot sinceri, deschiși!

Odată cu trecerea anilor, nemulțumirile mele față de mine, precum și față de semenii mei s-au intensificat.

...Apoi, am căutat bucurii ca niște refugii!

Acum, în amurg, constat că am fost dăruiti cu prea multă libertate, pe care noi, oamenii, am transformat-o în tragedie...

Coperta și tehnoredactarea: Rodica Simu

Cules: martie 2009. Bun de tipar: iulie 2009

Apărut: 2009

Editura Nigredo, Arad

Tipar executat la tipografia Poudique, Arad

Telefon: 0257 280 167

Pădurea — o vagă amintire a unui rai defunct, un dar făcut de Dumnezeu omului, acelaia care, neascultându-i porunca, a fost izgonit din paradisul pentru el săurit, ființa numită om refugiindu-se în sânul naturii, unicul loc care mai păstrează crâmpie din bucuriile edenice, paradiziace, locul în care dacă intri ești cel mai aproape de Atot-Creatorul.

Când spui pădure nu se poate să nu te gândești la:

— muzicalitate (foșnetul de frunze, susur de izvoare, cântec de păsări),

— animare (viețuitoarele pădurii, însemnând vitalitate, freamătul vieții),

— liniștea, caracteristica esențială a pădurii, această liniște însă nu este... liniște, ci liniștire: un fond sonor calm, fără nimic țipător, supărător, violent, doar armonie odihnitoare, plăcută, râvnită de sufletul omului.

Astăzi, din păcate, ai noștri codrii trosnesc sub lamele motoferăstraielor ucigătoare de arbori în folosul a doar câțiva oameni, bine cramponați de inima tăcutei păduri.

Cad victimă milioane de arbori, distrugându-se superbe peisaje, adăposturi de păsări și animale, prăpădindu-se izvoare de mirifice pâraie șoptitoare de vechi povești silvestre.

... Și armata de silvicultori consimte, tace: doar pentru a mai dobândi, încă și încă, niște bani murdari, amăgitori.

*
* *

O cruntă, dureroasă chiar, necesitate de a mă exprima m-a determinat, din copilărie încă, să doresc aprig, cu înrâncenare, din răspuțeri, să încep să mă exteriorizez scriind. Odată cu trecerea vremii, mi-am dat seama că existența mea, a noastră, se scaldă într-un mare inexprimabil, într-un iureș de inefabil.

Este o imensă reușită dacă poți măcar să ajungi în preajma gândurilor, a sentimentelor, putând face doar aluzii la ceea ce ți se întâmplă. Atât.

Mihail Bica

(Nori în derivă)

